

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2017 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັຽກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9,10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9,10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13 and Christmas
Houphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13 and Christmas
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນຄຣິສັມສ ຊອກຫາຈອມກະສັດ

<u>ຂໍ້ພຣະຄໍາພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ມັດທາຍ 2:1-12
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພິ:</u>	ມັດທາຍ 2
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພວກໂທຣາຈານຊອກຫາຈອມກະສັດເພື່ອຈະໄປນະມັສການ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ທ່ານເດ! ໄດ້ຊອກສແຫວງຫານະມັສການພຣະເຢຊູບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ສລອງວັນປະສູດຢ່າງຈິງຈັງ.

ບົດນຳ

ດວງດາວໄດ້ປະກາດການປະສູດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຄົ້ນພົບໂດຍພວກໂທຣາຈານ ທີ່ມີການສຶກສາເຮື່ອງສວັນຊັ້ນຟ້າຈິ່ງຮູ້ເຮື່ອງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລ້ວຈິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກໂທຣາຈານນຳດວງດາວນັ້ນໄປຈົນເຖິງບ່ອນກຸມມານເຢຊູໄດ້ບັງເກີດ.

1. ສແວງຫາກຸມມານເຢຊູ: (ມັດທາຍ 2:1-6).

ວັນຄຣິສັມສເປັນວັນຍຸດຍາວໃນປະເທດອະເມຣິກາ ເພາະວ່າຄົນສ່ວນຫລາຍມັກຈະເອົາວັນຍຸດພັກຕັ້ງແຕ່ຄຣິສັມສຈົນຮອດປີໃໝ່ເລີຍ, ເຮົາຈະເຫັນວ່າຖົນທົນທາງ, ຊອບບິງມໍ, ສນາມບິນ, ສະຖານີຮິດໄຟຈະເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນຈັບຈ່າຍຊື້ຂອງຂວັນ ແລະພາກັນເດີນທາງໄປບ້ານພໍ່ແມ່ຂອງຕົນເພື່ອໄປສລອງຮ່ວມກັນ. ເບິ່ງແລ້ວນັບວ່າເປັນຊ່ວງລະຍະແຫ່ງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະຫລາຍຄົນຮູ້ວ່າວັນນີ້ເປັນວັນແຫ່ງພຣະຜູ້ໄຖ່ໄດ້ລົງມາເກີດເປັນມະນຸດ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອຈະລອດພົ້ນຈາກບິງໄຟນະຣົກ. ໃນຂະນະດຽວກັນນີ້ກໍເປັນໜ້າເສັຽດາຍທີ່ຫລາຍຄົນໄດ້ສລອງວັນນີ້ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈໃນຄວາມເປັນມາຂອງວັນຄຣິສັມສ, ເມື່ອບໍ່ເຂົ້າໃຈ ວັນຄຣິສັມສກໍຈະເປັນວັນຍຸດພັກແບບວັນຍຸດພັກອື່ນໆທົ່ວໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຄົນລາວມັກຈະເວົ້າຢອກກັນວ່າ ບຸນຫຍັງກະຢ່າ ມ.ຕ.ລ (ເມົາຕະຫລອດ)ກະແລ້ວກັນ. ສຳລັບທ່ານເດ! ວັນນີ້ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບທີ່ທ່ານເຊື່ອແລະເຂົ້າໃຈ?

ໃນພຣະທັມມັດທາຍບັນທຶກຄວາມເປັນມາດັ່ງນີ້:ພຣະເຢຊູປະສູດ (ເກີດ) ທີ່ບ້ານນ້ອຍໆບ້ານນຶ່ງມີຊື່ວ່າບ້ານເບັດເລເຮັມ, ໃນແຂວງຢູດາຍ ຊຶ່ງໃນສັມຍນັ້ນແມ່ນກະສັດເຮໂຣດເປັນຜູ້ປົກຄອງ. ໃນສັມຍນັ້ນມີພວກໂທຣາຈານ (ພວກນັກວິທະຍາສາດກ່ຽວກັບດວງດາວຕ່າງໆ) ໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຈະມີດາວພິເສດດວງນຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ແລະເວລານີ້ກໍເຖິງເວລາດາວດວງນັ້ນປາກົດ ດັ່ງນັ້ນພວກໂທຣາຈານຈິ່ງເດີນທາງໄກຈາກທິດຕາເວັນອອກ

ມຸ່ງໜ້າໄປເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຊອກຄົນຫາພຣະກຸມມານເຢຊູເພື່ອຈະໄດ້ຂາບໄຫວ້ນະມັສການພຣະອົງ. ເມື່ອນັ້ນກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍົນຂ່າວການສະເດັດມາບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ທ່ານເຄືອງໃຈຈົນຫວັ່ນວາຍຈິດໃຈໄປໝົດ, ພ້ອມກັນນັ້ນເຮໂຣດກໍໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ເດີນທາງມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮໂຣດຈຶ່ງສັ່ງປະຊຸມດ່ວນກັບພວກປະໂຣທິດ ແລະພວກນັກທັມປະຈຳສຳນັກພຣະຣາຊວັງ, ເມື່ອນັ້ນເຮໂຣດໄດ້ຖາມພວກປະໂຣທິດແລະພວກນັກທັມວ່າ “ຜູ້ເປັນພຣະຄຣິດນັ້ນຈະບັງເກີດຢູ່ ທີ່ໃດ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໃນບ້ານເບດເລເຣັມແຂວງຢູດາຍ ເພາະຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຂຽນໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ, “ບ້ານເບດເລເຣັມໃນແຜ່ນດິນຢູດາຍເອີຍ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ໃນຖ້າມາກາງພວກເຈົ້ານາຍຂອງຢູດາຍ ເພາະວ່າເຈົ້ານາຍຜູ້ນຶ່ງຈະອອກມາຈາກເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ່ງຈະປົກຄອງອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ ” (ຂໍ້ 4-6).

2. ຄົນຫາກຸມມານເຢຊູ: (ລູກາ 2:7-10)

ເມື່ອເຮໂຣດຮູ້ເຣື່ອງຄວາມເປັນມາຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງເຊີນພວກໂຫຣຣາຈານທີ່ຊອກຫາກຸມມານນ້ອຍເຢຊູນັ້ນ ໃຫ້ເຂົ້າມາຫາເຮໂຣດຢ່າງລັບໆ (ແປວ່າ ເອີ້ນມາຫາໂດຍບໍ່ເປັນທາງການ, ບໍ່ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຮູ້) ເມື່ອນັ້ນເຮໂຣດໄດ້ໂຕ້ຖາມພວກໂຫຣຣາຈານ ແລ້ວຈຶ່ງບອກພວກໂຫຣຣາຈານວ່າ “ ຈົ່ງໄປຄົ້ນຫາກຸມມານນັ້ນດ້ວຍຄັກແນ່ ເມື່ອພົບແລ້ວຈຶ່ງກັບມາບອກເຮົາເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ໄປຂາບໄຫວ້ທ່ານເໝືອນກັນ ” (ຂໍ້ 8). ແປວ່າກະສັດເຮໂຣດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງຢ່າງບໍ່ເປັນທາງການ ໃຫ້ພວກໂຫຣຣາຈານໃຫ້ກັບມາລາຍງານຕໍ່ທ່ານ, ທີ່ທ່ານບອກວ່າທ່ານຈະໄດ້ໄປຂາບໄຫວ້ນັ້ນເປັນພຽງຫລອກລ້ຽວພວກໂຫຣຣາຈານເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນແຜນອັນເລິກລັບນັ້ນແມ່ນຈະໄດ້ສິ່ງທະຫານໄປປະຫານກຸມມານນ້ອຍເຢຊູນັ້ນເອງ.

ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າມີຄົນສອງກຸ່ມທີ່ຊອກຫາພຣະເຢຊູທີ່ມີຈຸດປະສົງແຕກຕ່າງກັນ, ເຊັ່ນ:

1. ພວກໂຫຣຣາຈານທີ່ໂລກເຫັນວ່າເປັນນັກວິທະຍາສາດເຣື່ອງດວງດາວ ແລະກໍນັບວ່າເປັນຄົນມີຄວາມຮູ້ສລາດຫລັກແຫລມສາມາດເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ, ຄົນກຸ່ມນີ້ຊອກຫາພຣະເຢຊູເພື່ອຈະໄປຂາບໄຫວ້ນະມັສການພຣະອົງ, ພວກເຂົາອາສັຍດວງດາວພິເສດທີ່ປາກົດຂຶ້ນເປັນເຄື່ອງບອກທາງແກ່ເຂົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ບໍ່ວ່າດວງດາວຈະພາເຂົາໄປທິດໃດກໍຕາມ ເຂົາກໍຈະຕິດຕາມດວງດາວນັ້ນໄປ. "ດາວທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນເມື່ອປາກົດຂຶ້ນນັ້ນກໍໄດ້ນຳໜ້າເຂົາໄປ ຈົນມາຢຸດຢູ່ຊື່ສະຖານທີ່ກຸມມານຢູ່ນັ້ນ " (ຂໍ້ 9). ເຂົາໄດ້ນຳໄປຈົນເຖິງບ່ອນກຸມມານບັງເກີດ ເພາະເຂົາຮູ້ດີວ່າກຸມມານນ້ອຍເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ. "ເມື່ອພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ເຫັນດາວນັ້ນແລ້ວກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່ " (ຂໍ້ 10).

2. ກະສັດເຮໂຣດແລະພັກພວກກໍຊອກຫາພຣະເຢຊູ ແຕ່ບໍ່ໃຊ້ເຫືອແຮງໃນການເດີນທາງຊອກຫາ ແຕ່ກັບໃຊ້ເລັກຫລຽມຫລອກລ້ຽວໃຫ້ພວກໂຫຣຣາຈານໄປຊອກຄົນຫາເສັງກ່ອນ ເມື່ອພົບແລ້ວສັ່ງໃຫ້ກັບມາລາຍງານຢ່າງລັບໆອີກ. ເຮໂຣດຊອກຫາພຣະເຢຊູເພື່ອວາງແຜນສັງຫານກຸມມານນ້ອຍເຢຊູ, ເພາະເຮໂຣດຢ້ານວ່າ ພຣະເຢຊູຈະມາຍາດຊຶງອຳນາດຂອງເຮໂຣດ ເພາະກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຈະມາເປັນກະສັດຂອງຊາດຢິວ.

3. ນະມັສການກຸມມານເຢຊູ: (ລູກາ 2:10-12).

ເມື່ອພວກໂທຣາຈານໄປເຖິງບ່ອນກຸມມານນ້ອຍເຢຊູບັງເກີດ ຕາມທີ່ລູກາບອກວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ບັງເກີດທີ່ ຄອກສັດ "ນາງຈຶ່ງໄດ້ປະສູດບຸດຜູ້ກິກ ເອົາຜ້າອ້ອມພັນໄວ້ແລະວາງທີ່ຮາງຫຍ້າ ເພາະບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງສຳລັບ ເຂົາທີ່ໂຮງແຮມ" (ລູກາ 2:7). ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ມີບ່ອນເກີດທີ່ດີກວ່ານີ້ ນັ້ນເປັນຄຳຖາມຂອງຄົນທົ່ວ ໄປ ແຕ່ສ່ວນຄຣິສຕຽນແລ້ວຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈດີກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້, ສ່ວນໃນພຣະທັມລູກາບອກວ່າ ໃນສັມຍນັ້ນມີ ການຈິດສຳມະໂນຄົວຄັ້ງແຮກທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະມີຄຳສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນກັບຄືນໄປຈິດສຳມະໂນຄົວທີ່ບ້ານເດີມ ຂອງຕົນ, ໂຢເຊບເປັນຄົນມີຖິ່ນຖານບ້ານເກີດຢູ່ນາຊາເຣັດແຕ່ໄປໃຫຍ່ຢູ່ບ່ອນອື່ນ ດັ່ງນັ້ນໂຢເຊບຈຳຕ້ອງພາ ຄູ່ໝັ້ນຂອງຕົນກັບຄືນໄປນາຊາເຣັດ ແຕ່ອາດໄປຊ້າແດ່ຈຶ່ງບໍ່ມີໂຮງແຮມໃຫ້ພັກເຊົາ ແລະເມື່ອຈຳເປັນນາງ ມາຣິອາຈວນຈະເກີດລູກຈຶ່ງໄປອາໄສຄອກສັດຂອງໄທບ້ານນັ້ນ. ສ່ວນຄຣິສຕຽນເຂົ້າໃຈວ່າເປັນການຖ່ອມ ຕົວທີ່ສຸດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາເກີດໃນບ້ານເມືອງຂອງເພິ່ນເອງ ແຕ່ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ເກີດ ດ້ວຍ ເຫດນີ້ ຄຣິສຕຽນຈະເຊີນໃຫ້ພຣະເຢຊູມາບັງເກີດທີ່ໃຈຂອງຕົນ.

ໂທຣາຈານບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າເມື່ອໄປຮອດບ່ອນກຸມມານນ້ອຍເຢຊູບັງເກີດ, ພວກເຂົາພ້າວເຂົ້າໄປນະມັສການຂາບ ໄຫວ້ແລະມອບຂອງຂວັນອັນມີຄ່າໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. " ຄັນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກໍພົບກຸມມານກັບນາງມາຣິອາ ມານດາຂອງທ່ານ ພວກເຂົາຈຶ່ງກົມລົງຂາບໄຫວ້ກຸມມານນັ້ນ ແລ້ວໄຂທົບເອົາຊັບຂອງເຂົາອອກມາຖວາຍ ແກ່ກຸມມານເປັນເຄື່ອງໂຄຣົບ ຄື ຄຳ, ກຳຍານ, ແລະຢາງໄມ້ຫອມ" (ຂໍ້ 10-11). ເມື່ອເຮົາສຶກສາເບິ່ງການ ນະມັສການຂອງພວກໂທຣາຈານແລ້ວ ເຫັນວ່າເປັນເວລາສັ້ນໆ ແຕ່ຄົບຖ້ວນຂັ້ນຕອນຄືຂັ້ນຕອນທຳອິດ ແມ່ນເຂົາຊອກສແວງຫາດ້ວຍການຈັດຕຽມ, ຂັ້ນທີສອງເມື່ອພົບແລ້ວກໍຂາບໄຫວ້ນະມັສການ, ແລະຂັ້ນທີ ສາມແມ່ນຖວາຍສາມຢ່າງດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຄ່າສູງ ແລະມີຄວາມໝາຍສຳຄັນເຊັ່ນ: ຄຳ, ກຳຍານ, ແລະຢາງ ໄມ້ຫອມ. ແຕ່ຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງຄວາມໝາຍຂອງໂທຣາຈານໃນບົດຮຽນນີ້, ແຕ່ຢາກບອກໃຫ້ຄຣິສຕຽນວັນນີ້ວ່າ ເຮົາຄວນຮຽນເອົາແບບຢ່າງການນະມັສການຂອງພວກໂທຣາຈານ.

ສັງເກດເຫັນວ່າໃນຣະຫວ່າງຂໍ້ 11 ແລະ 12 ຈະຕ້ອງເປັນລະຍະຢ່າງນ້ອຍຕ້ອງຂ້າມຄືນນຶ່ງ ເພາະວ່າຂໍ້ 12 ບອກວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນເຂົາທາງຄວາມຝັນບໍ່ໃຫ້ກັບໄປເຝົ້າເຮ ໂຣດ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງກັບໄປຍັງເມືອງຂອງ ຕົນໂດຍທາງອື່ນ " ແປວ່າຫລັງຈາກນະມັສການແລ້ວເຂົາອາດນອນພັກບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງ ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນແມ່ນ ນອນຕາມທາງຕອນເຂົາຈະກັບຄືນບ້ານກໍເປັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນເຂົາທາງຄວາມຝັນບໍ່ໃຫ້ກັບໄປເຝົ້າ ຫລືກັບໄປລາຍງານຕໍ່ກະສັດເຮ ໂຣດ. ມາບັດນີ້ພວກໂທຣາຈານຮັບຄຳສັ່ງສອງປະການຄື;

1. ກະສັດຝ່າຍໂລກທີ່ປົກຄອງແຜ່ນດິນມີອຳນາດເຕັມໃນການຊີ້ເປັນ, ຊີ້ຕາຍ ສັ່ງໃຫ້ເຂົາກັບໄປ ລາຍງານເມື່ອພົບກຸມມານນ້ອຍເຢຊູ, ຫາກບໍ່ໄປຕາມຄຳສັ່ງເຮົາຮູ້ດີວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.
2. ພຣະເຈົ້າຜູ້ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາສັ່ງບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນໄປລາຍງານເຮ ໂຣດ, ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ແຜນ ການຂອງເຮ ໂຣດ.

ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າພວກໂຫຣາຈານກໍໜັກໃຈຕໍ່ສອງຄຳສັ່ງນີ້, ແຕ່ພວກໂຫຣາຈານເລືອກທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຫລາຍກວ່າຟັງຄຳສັ່ງຂອງກະສັດຝ່າຍໂລກ ເພາະເຂົາໄດ້ເລືອກການກັບຄືນບ້ານໂດຍໃຊ້ເສັ້ນທາງອື່ນ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາເດີນທາງກັບບ້ານນັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ່າວເຖິງວ່າເປັນເສັ້ນທາງແນວໃດ? ມັນອາດເປັນທາງໄກ ກວ່າ, ແຄບກວ່າ ຫລືອັນຕະລາຍກວ່າກໍເປັນໄດ້, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນພວກໂຫຣາຈານຍ້ານແລະຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເລືອກເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄຣິສຕຽນເຮົາສົມຄວນຮຽນແບບທຸກມື້, ທຸກຍາມ.

ຄຳຖາມ:

1. ພວກໂຫຣາຈານ ແມ່ນຄົນກຸ່ມໃດ?
2. ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຮູ້ເຮືອງພຣະເຢຊູມາບັງເກີດ?
3. ກະສັດເຮໂຣດເອີ້ນເຂົາໄປຫາເຮັດຫຍັງ?
4. ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງຊື້ທາງໃຫ້ພວກໂຫຣາຈານ?
5. ເພື່ອພົບກຸ່ມມານນ້ອຍເຢຊູແລ້ວພວກໂຫຣາຈານເຮັດຫຍັງ?
6. ມີຄຳສັ່ງສອງຢ່າງໃຫ້ພວກໂຫຣາຈານເຮັດມີຫຍັງແດ່?
7. ເປັນຫຍັງພວກໂຫຣາຈານຈຶ່ງເລືອກເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 1

ຄຳພະຍາກອນທີ່ອັດສະຈັນສອງຢ່າງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 1:1-38

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 1:1-38

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຳພະຍາກອນທັງສອງຢ່າງນີ້ ແມ່ນພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວກັບແຜນການຊົງໄຕ່ຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດທຸກຄົນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານກຳລັງລໍຖ້າການອັດສະຈັນຫຍັງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສອນໃຫ້ພວກເຮົາ ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນການຈັດຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າແລະເວລາຂອງພຣະອົງ

ຄຳນຳ

Chad ແລະ Lyndsey ມີຄວາມຝັນໄວ້ວ່າຈະມີຄອບຄົວໃຫຍ່. ນີ້ຄືຫົວຂໍ້ໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາສົນທະນາກັນໄວ້ກ່ອນແຕ່ງງານ. ທັງສອງຄົນເຂົາໄດ້ອອກມາຈາກຄອບຄົວທີ່ໃຫຍ່ ແລະກໍຢາກມີປະສົບປະການໃນການຢູ່ກັບຄອບຄົວໃຫຍ່. ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາແຕ່ງງານກັນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຄິດເຖິງແຕ່ລູກ ວ່າປານໃດ ລິນເຊຈະຖືພາມີລູກ ຫລາຍປີຕໍ່ມາກໍບໍ່ມີຈັກເທື່ອ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍຕົກລົງໃຈພາກັນໄປປົກສາໝໍ ຫລັງຈາກນັ້ນໝໍກໍເລີຍບອກພວກເຂົາວ່າ ລິນເຊ ບໍ່ສາມາດມີລູກໄດ້.

ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ວິທີການຂໍລູກມາລ້ຽງ ແຊດແລະລິນເຊ ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາອົງການຂໍລູກມາລ້ຽງ ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ລູກຕາມຄວາມປາຖນາຂອງເຂົາ, ເປັນເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ໜ້າຮັກຫລາຍ ເຂົາກໍໄດ້ໃຫ້ຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ຄາບຣີເອນ (Gabriel) ເຂົາໄດ້ໃຫ້ວັນເກີດແກ່ຄາບຣີເອນ ຊຶ່ງກົງກັບຜົວເມັຍຄູ່ນີ້ທີ່ຕັ້ງທ້ອງ ມີລູກເປັນແຜດ. ເມື່ອເກີດຂຶ້ນມາແລ້ວ ພວກເຂົາກໍສອງໃຫ້ເປັນພີ່ນ້ອງກັນ. ແຊດ ແລະ ລິນເຊ ກໍເລີຍກາຍເປັນຄອບຄົວໃຫຍ່ສົມກັບພວກເຂົາທີ່ໄດ້ຝັນເອົາໄວ້.

1. ຫວນຄົນຄຳພະຍາກອນ: (ລູກາ 1:1-4)

ທ່ານລູກາ ເປັນຍຸກທີສອງຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ທ່ານເປັນຜູ້ບັນທຶກປຶ້ມເຫລັ້ມນີ້. ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຈຳນວນສາວິກສົບສອງຄົນ ແລະທ່ານກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃຫ້ຄຳພະຍານໂດຍສ່ວນຕົວ ໃນສມັຍນັ້ນສ່ວນຫລາຍຄົນຈະບໍ່ອ່ານປຶ້ມເພາະເຫັນເປັນຕົວຈິງຢູ່ແລ້ວ. ລູກາເຊື່ອພຣະເຢຊູກໍເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຍິນກິດຕິສັບຂອງພຣະອົງ, ແລະທ່ານກໍຕ້ອງການຂຍາຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູ. ທ່ານໄດ້ບັນທຶກລາຍລະອຽດທີ່ສຳຄັນໆຂອງພຣະເຢຊູໄວ້ໃນຕອນຕົ້ນຂອງພຣະກິຕິຄຸນເຫລັ້ມນີ້ ຊຶ່ງມີຫລາຍຄົນກໍພະຍາຍາມບັນທຶກເໝືອນກັນ.

ການບັນທຶກພຣະກິດຕິຄຸນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ງ່າຍດາຍ ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມອິດທິນ ຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າ ຕ້ອງມັກສອບຖາມ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນການບັນທຶກນີ້ລູກາກໍຍັງໄດ້ຊີ້ແນະໄປຫາຄົນໆດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໂອພິໂລ ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ມີການສຶກສາສູງຢູ່ໃນເຂດນັ້ນ. ເປົ້າໝາຍຂອງລູກາ ກໍຄືຢາກຊີ້ບອກວ່າເປັນສະຖານທີ່ຂອງຄຣິສຕຽນສຳລັບບັດສາດໂລກ. ລູກາໄດ້ບັນທຶກຕາມການສືບທອດທີ່ໄດ້ເຫັນກັບຕາ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜ່ານມາວ່າເປັນຄວາມຈິງແທ້ແນ່ນອນ.

ສິ່ງທີ່ບັນທຶກມານີ້ຈະບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ, ຖ້າທີ່ໂອພິໂລເປັນພຽງຜູ້ມີເຊື່ອ ຫລືເປັນຜູ້ສົນໃຈເລັກໆນ້ອຍໆກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ. ລູກາ ບັນທຶກພຣະກິດຕິຄຸນນີ້ເພາະວ່າ ທີ່ໂອພິໂລຮູ້ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ, ສິ່ງນີ້ທີ່ດຶງຈິດໃຈຂອງລູກາໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອ. ສຳລັບພາສາກຣີກ ແມ່ນຄຳກິຣິຍາ (ຮູ້ຈັກ) ໝາຍຄວາມວ່າ ຮູ້ເລິກເຊິ່ງ ເຂົ້າໃຈດີ. ລູກາຕ້ອງການຄວາມຈິງຈາກທີ່ໂອພິໂລເຂົ້າມາໃນຄວາມຄິດ ແລະໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ.

2. ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບໂຢຮັນບັບຕິສໂຕ: (ລູກາ 1:5-25)

ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເຊຄາຣີຢາ (ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຈິດຈຳ) ທ່ານເປັນປະໂຮທິດໃນສັມຍຂອງກະສັດເຮໂຣດແຫ່ງຢູເດັຍ, ທ່ານໄດ້ແຕ່ງງານກັບເອລີຊາເບດ ເປັນຄົນທີ່ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກອາໂຣນ, ທັງຄູ່ເປັນຄົນຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີລູກ ເພາະເອລີຊາເບດເປັນໝັນ ແລະເຂົາເຈົ້າກໍເຖົ້າແກ່ຊະຣາຫລາຍແລ້ວ.

ພວກປະໂຮທິດກໍມີເປັນໝວດ, ແບ່ງປັນກັນຮັບໃຊ້ ໃນຄັ້ງນັ້ນ ກອງເວນຂອງເຊຄາຣີຢາກໍມາເຖິງ ແລະເຂົາກໍປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ລາວໄດ້ຖືກຮັບເລືອກໂດຍການຈັບສລາກຕາມທັມນຽມຂອງປະໂຮທິດທີ່ຈະເຂົ້າໄປເຜົາເຄື່ອງບູຊາໃນພຣະວິຫານ. ຄັນເຖິງເວລາແລ້ວຜູ້ຄົນທັງຫລາຍກໍມາປະຊຸມກັນຢູ່ຂ້າງນອກ.

ເວລາເຊຄາຣີຢາຮັບໃຊ້ຢູ່ນັ້ນ ທູດສວັນອົງໜຶ່ງກໍມາປາກົດແກ່ລາວ ຍືນຢູ່ຂ້າງຂວາຂອງແທ່ນບູຊາ. ເມື່ອລາວເຫັນແລ້ວກໍຕົກໃຈ ທູດສວັນຈຶ່ງກ່າວແກ່ລາວວ່າ: ເຊຄາຣີຢາເອີຍ ຢ່າຢ້ານເລີຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານແລ້ວ. ເອລີຊາເບດພັລຍາຂອງທ່ານຈະມີລູກເປັນຜູ້ຊາຍ ຈຶ່ງໃສ່ຊື່ລາວວ່າ ໂຢຮັນ. ລາວຈະເປັນຜູ້ທີ່ທ່ານພໍໃຈ ເປັນຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຄວາມສຸກໃຈໃຫ້ແກ່ທ່ານແລະຄົນທັງຫລາຍຈະປະຕິຍິນດີທີ່ລາວໄດ້ເກີດມາ. (ລູກາ 1:11-14)

ລາວຈະເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ລາວຈະບໍ່ຕື່ມເຫລົ້າ ແລະກິນຂອງມືນເມົາ. ລາວຈະນຳຄົນອິສຣາເອນກັບມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຊຄາຣີຢາຖາມວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະແນ່ໃຈໄດ້ຢ່າງໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າກໍຊະຣາຫລາຍແລ້ວ ແລະພັລຍາກໍອາຍຸຫລາຍແລ້ວ. ທູດສວັນຕອບວ່າ ເຮົາຄືຄັບຣີເອນ ເຮົາຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງໃຊ້ເຮົາມາໃຫ້ມາເວົ້າກັບທ່ານ ແລະໃຫ້ມາບອກຂ່າວດີກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ ບັດນີ້ທ່ານຈະເປັນໃບ້ຈົນກວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ.

ເມື່ອເຊຣາຣີຢາກັບບ້ານ ເອລີຊາເບັດກໍເລີ້ມຕົ້ນຖືພາທັນທີ. ບໍ່ຮູ້ວ່າຍ້ອນເຫດຜົນອັນໃດ ນາງກໍເກັບຮັກສາ ຕົວຢູ່ກັບບ້ານເປັນເວລາຫ້າເດືອນ. ບາງທີອາດຈະເປັນເພາະມີລູກຫົວສາວຕອນເຖົ້າແກ່ ລາວບໍ່ຢາກປາກົດ ຕົວຕໍ່ທີ່ສາທາຣະນະ ເພາະລາວຄົງຈະອາຍ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຕົວລາວດີ.

3. ຄໍາພະຍາກອນກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ (ລູກາ 1:26-38)

ໃນພຣະທັມດານີເອນ ບົດທີ 8:15-17 ແລະ 9:21 ໄດ້ປາກົດວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທູດສວັນອົງດຽວກັນ. ທູດ ສວັນຄັບຣີເອນ ມາທາດານີເອນ ຫ້າຮ້ອຍປີກ່ອນຈະມາພົບມາຣີອາແລະເອລີຊາເບັດ. ພຣະເຈົ້າສົ່ງທູດ ສວັນຄັບຣີເອນ ມາທາມາຣີແລະເອລີຊາເບັດ ເພື່ອຈະບອກເຖິງການມີຄັນ. ມາຣີອາມີຄູ່ໝັນແລ້ວຊື່ໂຢເຊບ ລາວເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ.

ຄວາມສໍາຄັນຫລາຍທີ່ສຸດກໍຄືວ່າ ລູກາຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນການເຊື່ອມໂຍງ ລະຫວ່າງໂຢເຊບ ແລະກະສັດດາວິດ ເພາະວ່າຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ໃນພຣະທັມ 2 ຊາມູເອນ 7:12-16 ວ່າພຣະເມຊີ ອາຈະຕ້ອງຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ. ໂປໂລຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຊື່ອໃນຄວາມຈິງແລະໃນພຣະທັມ ພີອັນສັກສິດນີ້ວ່າ ຂ່າວປະເສີດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຜູ້ຊຶ້ງຢູ່ໃນຖານະມະນຸດຊົງເປັນວົງວານຂອງ ດາວິດ. (ໂຣມ 1:3) ໃນພຣະທັມຂ່າວປະເສີດມັດທາຍ ແມ່ນໄດ້ສໍາແດງອອກໃນວັກທີ່ນຶ່ງຂອງບົດທີ່ນຶ່ງ. ສໍາ ລັບລູກາແລ້ວແມ່ນຢູ່ໃນບົດທີ 3.

ເດືອນທີຫົກ ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງທູດສວັນ ຄັບຣີເອນມາເມືອງນາຊາເຣັດ ແຄວ້ນຄາລີເລໃຫ້ມາທາມາຣີອາຄູ່ໝັນ ຂອງໂຢເຊບ ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ. ນາງມາຣີອາເປັນຍິງພົມມະຈາຣີ. ທູດສວັນກ່າວວ່ານາງເອີຍ ພຣະ ເຈົ້າຊົງໄປດປານເຈົ້າຫລາຍແລ້ວ ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄໍາສັ່ງແລະກໍບໍ່ແມ່ນຄໍາຖາມ ນາງ ມາຣີອາຈຶ່ງກະວົນກະວາຍໃຈ ເມື່ອໄດ້ຟັງຄໍາທັກທາຍຢ່າງນີ້ແລ້ວແລະຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຊໍ້າ. ທູດສວັນກໍຖາມຕໍ່ໄປ ອີກວ່າມາຣີອາເອີຍ ຢ່າຢ້ານເລີຍ ເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄປດປານແລ້ວ ເຈົ້າຈະມີລູກ ແລະຄອດອອກມາຈະ ເປັນຜູ້ຊາຍ ຈົ່ງຕັ້ງຊື່ທ່ານວ່າເຢຊູ. ມາຣີອາຖາມຄືນວ່າ ຈະເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ຂ້ານ້ອຍເປັນຍິງທີ່ບໍ່ຮືສຸດຢູ່. ມາຣີ ອາເປັນຜູ້ຍິງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ນາງຈຶ່ງກ່າວວ່າຂໍໃຫ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຕາມທີ່ ທ່ານກ່າວເຖິດ. ແລ້ວທູດສວັນກໍຈາກໄປ.

ເຢຊູ ມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພຣະອົງມີອີກຊື່ນຶ່ງວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງ ສູງສຸດ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫລາຍທີ່ສຸດຄື ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເອລີຊາເບັດແລະມາຣີອາ. ເອລີຊາເບັດອະທິຖານ ຄຽງຄູ່ກັບສາມີມາເປັນປົງ ເພາະຢາກມີລູກ. ສໍາລັບມາຣີອາ ພຽງແຕ່ຄິດວ່າເມື່ອແຕ່ງງານກໍຈະມີລູກ ແຕ່ວ່າ ຍັງບໍ່ທັນເຖິງຄາວເທື່ອ. ລາວມີແຕ່ຄິດວ່າ ມີຄວາມເຊື່ອແລະກໍຢາກຮັບໃຊ້.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຜູ້ຍິງສອງຄົນນີ້ໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ໃນການຖືພາແບບແປກປລາດ ເພື່ອເປັນເສັ້ນທາງຜ່ານຂອງ
ພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາພໍຫລຽວເທັ້ນໄດ້ບໍ່ໃນທຸກວັນນີ້ ຖ້າປຽບທຽບໃສ່ກັບສັມຍຂອງລູກາ?
2. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງໃນການຮັບຜິດຊອບຂອງເຊຄາຣີຢາ ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງມາ
ຣີອາ?
3. ພວກເຮົາໄດ້ບົດຮຽນຫຍັງແດ່ ຈາກເຊຄາຣີຢາແລະເອລີຊາເບັດ ຖ້າເບິ່ງໃນແງ່ການອົດທົນ?
4. ພວກເຮົາຄວນຈະໃຊ້ເຣື່ອງພວກນີ້ໝູນໃຈພວກທີ່ບໍ່ມີລູກໄດ້ບໍ່?
5. ທ່ານເຄີຍເຫັນການອັສຈັນ ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານແດ່ບໍ່?
6. ຄຳວ່າເຢຊູມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2 ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຊົງປະສູດແລ້ວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 2:1-20

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 2:1-20

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພວກເຮົາໄດ້ປະສູດແລ້ວ, ເໝືອນເກີດຜິດບ່ອນ, ເໝືອນເກີດຜິດເວລາ, ເໝືອນເກີດຜິດພໍ່ແມ່. ການເກີດຂອງພື້ນເໝືອນກັບວ່າປະກາດໃຫ້ຄົນຟັງຜິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະຮັບຜິດຊອບກັບພຣະເຢຊູຢ່າງໃດໃນເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ແລ້ວ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ປະກາດຂ່າວປະເສີດນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນທົ່ວໄປ.

ຄຳນຳ

ໃນປີ 1700, ທ່ານຈອນ ນິວຕັນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບໍລິສັດການຄ້າແຫ່ງນຶ່ງ The Atlantic Slave Trade. ນິວຕັນ (ບໍ່ເປັນຄົນທີ່ນັບຖືສາສນາ) ໃນຂະນະທີ່ລາວຢູ່ໃນເຮືອ ພະຍຸກໄດ້ພັດເຮືອໄປຄ້າໜ້າທີ່ເກາະແຫ່ງນຶ່ງ ລາວຮ້ອງໂທທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ທັງທີ່ລາວຍັງບໍ່ທັນຮູ້ເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດນິວຕັນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ. ພາຍຫລັງຕໍ່ມາ ລາວກໍໄດ້ອອກຈາກການທຳງານນັ້ນ ແລະກໍກາຍມາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນິວຕັນໄດ້ຂຽນບົດກະວີອັນນຶ່ງຮ່ວມກັບເພື່ອນຂອງລາວຊື່ວ່າວິນລັງມ ຄາວເບີ້. ນິວຕັນ ມັກຂຽນບົດກອນ ທີ່ປະກອບກັບບົດເທສນາ ແລະລາວກໍໄດ້ໃສ່ຫົວຂໍ້ວ່າ “Amazing Grace”. ເພາະວ່າບົດກອນນີ້ ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບທຳນອງດົນຕີທີ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ຈັກດີໃນທຸກວັນນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຕົ້ນປີ 1900 ໃນລາຍການປຸກໃຫ້ຕົ້ນຄັງທິສອງທົ່ວອະມຣິກາ ຄຳວ່າ “Amazing Grace” ໄດ້ແຜ່ຂຍາຍໄປທົ່ວປະເທດ. ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈອນ ນິວຕັນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ປະພັນແລະຂຽນບົດເພງນີ້ຂຶ້ນມາ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍແລະປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງລາວ. ລາວຂຽນບົດກອນນີ້ຂຶ້ນມາ ກໍຍ້ອນປະສົບການຊີວິດຂອງລາວເອງ.

1. ການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 2: 1-7)

ລູກາໄດ້ລວບລວມເບື້ອງຫລັງກ່ຽວກັບການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູ. ເພິ່ນມີຈຸດປະສົງຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ
ເວລາ ແລະສະຖານທີ່ ເພື່ອຈະໄດ້ບັນທຶກໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຂອງໂລກ. ລູກາຢາກໃຫ້ໂລກນີ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງ
ໃຊ້ຜູ້ນຳຂອງໂລກນີ້ຢ່າງໃດ ເຖິງແມ່ນເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອພຣະອົງກໍຕາມ.

ຊີຊ້າ ອັກສຕັສ ທ່ານເປັນຫົວໜ້າຂອງຄົນໂຣມັນ. ທ່ານເກີດໃນເດືອນ 9 ປີ 63 ກ່ອນພຣະເຢຊູເກີດ ຊື່ວ່າ
ກາຍອັສ ອີກຕາວີອັສ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄະນະປົກຄອງກຸງໂຣມກໍໃຫ້ຊື່ເພິ່ນໃໝ່ວ່າ ອັກສຕັສ ໃນປີ 27 ກ່ອນ
ພຣະເຢຊູເກີດ ເພື່ອໃຫ້ກຽດໃນການໄດ້ຊັບຊະນະຈາກພວກອີຢິບ. ຊື່ສຽງຂອງ ອັກສຕັສ ກໍເລື່ອງລືໄປແລະກໍ
ໄດ້ກາຍມາເປັນຈັກພັດໂຣມັນຕັ້ງແຕ່ປີທີ 27 ກ່ອນພຣະເຢຊູ ຈົນເຖິງປີທີ 14 ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູ. ເພື່ອເປັນ
ຂອງຂວັນໃນການປົກຄອງດີ ຈົນເຖິງ 20 ປີ. ໃນສະໄໝນັ້ນອານາຈັກໂຣມັນກໍຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ ຈົນ
ເຖິງ 250 ປີ

ໂດຍໃຊ້ອຳນາດຂອງ ອັກສຕັສ, ທ່ານໄດ້ສົ່ງສານດີກາອອກໄປເພື່ອສຳຣວດປະຊາກອນ ພາຍໃຕ້ການປົກ
ຄອງຂອງອານາຈັກໂຣມັນ. ລູກາໃຊ້ຄຳວ່າ ຈັກກະພັດໂຣມັນ ເພາະວ່າທົ່ວໂລກຈະຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບອານາຈັກ
ນີ້ດີ. ໂຣມໃຊ້ເວລາທຸກໆ 14 ປີ ເພື່ອຈະຈັດທະບຽນປະຊາຊົນແລະທະຫານ. ຄົນຍິວທຸກຄົນຕ້ອງກັບໄປລົງ
ທະບຽນທີ່ບ້ານເດີມຂອງຕົນເອງຕາມເຊື້ອສາຍຂອງຄອບຄົວ.

ຊີຊ້າ ອັກສຕັສ ຈັດລະບຽບໂລກນີ້ໂດຍຄົນໂຣມັນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງໃຊ້ສິ່ງນີ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ. ຊີຊ້າ ບໍ່ຮູ້
ດອກວ່າ ຜູ້ຢູ່ເບື້ອງຫລັງສາກກຳລັງບັລຍາຍເຖິງເຮືອງການຈະມາບັງເກີດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້
ສານດີການັ້ນນຳໂຢເຊບໃຫ້ເຂົ້າມາປະກອບສ່ວນໃນເຮືອງ. ໂຢເຊບແລະມາຣີອາໄດ້ພາກັນເດີນທາງຈາກ
ນາຊາເຣັດສູ່ເບັດເລເຮັມບ້ານເດີມຂອງໂຢເຊັບ. ເຫດການນີ້ ແມ່ນເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມຄຳທຳ
ນວາຍຈາກພຣະຄຳພີເດີມ ມີກາ 5:2 ຊຶ່ງບັນທຶກໄວ້ວ່າ **ສ່ວນເຈົ້າ ເບັດເລເຮັມ ເອຟຣາທາເອີຍ ເຖິງແມ່ນ
ເຈົ້າເປັນຄົນເລັກນ້ອຍໃນໝູ່ຕະກຸນຕ່າງໆຂອງຢູດາ ແຕ່ຈະມີຜູ້ນຶ່ງອອກມາຈາກເຈົ້າເພື່ອເຮົາ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະ
ຄອບຄອງອິສຣາເອນ ຜູ້ນັ້ນມີທີ່ມາຈາກອະດີດການ ຈາກໂບຣານການ.**

ມາຣີອາເດີນທາງໄປກັບໂຢເຊັບ, ເຖິງແມ່ນລາວບໍ່ຈຳເປັນຈະເດີນທາງ ເພາະທ້ອງຖິ່ນແກ່ແລ້ວ ແລະກໍຈວນ
ວັນຈະເກີດລູກແລ້ວ. ນາງມາຣີອາໃຊ້ລໍເປັນພາຫານະໃນການເດີນທາງ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງມາຣີອາຈຶ່ງ
ຢາກໄປນຳໂຢເຊັບ. ບາງທີລາວອາດຈະຢາກຢູ່ໃກ້ຜົວ ໃນເວລາຖືພາຄາທ້ອງ ເວລາເປັນຫຍັງມາຣີອາຈະໄດ້
ຊ່ວຍ, ຫລືຢ່າງໃດກໍບໍ່ຮູ້. ບາງທີລາວກໍຢາກໜີຈາກຄຳປະນາມຢຽດຫຍາມໃນການຖືພານີ້.

ນາງມາຣີອາເກີດລູກແລ້ວໃນເວລາຢູ່ເບັດເລເຮັມ. ເບັດເລເຮັມເປັນເມືອງປະໂຫຍດຂອງອິສຣາເອນ. ເບັດ
ເລເຮັມ ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮືອນແຫ່ງອາຫານ ແລະກໍສົມຄວນທີ່ຈະເອີ້ນວ່າ ອາຫານແຫ່ງຊີວິດ. ພຣະເຢຊູ
ເລີ້ມຕົ້ນຊີວິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນເມືອງທີ່ມີອາຫານແຫ່ງຊີວິດ. ເບັດເລເຮັມຍັງເອີ້ນໄດ້ອີກວ່າ ເມືອງຂອງດາ
ວິດ. ຫລັງຈາກທີ່ດາວິດຈາກເບັດເລເຮັມໄປແລ້ວທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາຈັກເທື່ອ. ເບັດເລເຮັມ ຍັງເປັນບ່ອນ

ທີ່ນາງຮາເຊນ ພັລຍາຂອງອີຊາກຝັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເພາະວ່າເສັງຊີວິດຕອນທີ່ເຂົາເກີດເປັນຈະມີນ. ລູກກ່າວຢ່າງນີ້ມາກໍເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ໂຢເຊບເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ.

ຫລາຍຄົນກໍເວົ້າວ່າ ບ້ານຂອງຕົວເອງແມ່ນເບັດເລເຮັມ. ດັ່ງນັ້ນວັນນັ້ນຄົນຈຶ່ງໜາແໜ້ນຈົນໂຮງແຮມບໍ່ມີຫ້ອງວ່າງສຳຫລັບໂຢເຊບແລະມາຣີອາ, ບາງທີໂຢເຊບອາດຈະມາຊ້າໄປແດ່ຈຶ່ງບໍ່ທັນຫ້ອງນຳເຂົາ. ບາງທີເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມອາດບໍ່ຢາກໃຫ້ໂຢເຊບແລະມາຣີອາພັກແດ່ ເງິນຄຳອາດຈະບໍ່ແມ່ນປັດຈັຍທີ່ສຳຄັນເພາະວ່າໂຢເຊບເປັນຊ່າງໄມ້ ຄົງເປັນໄປໄດ້ສຳລັບການເດີນທາງຄັ້ງນີ້.

ລູກາໄດ້ອະທິບາຍການເກີດຂອງເຢຊູແບບສັ້ນໆ, ມາຣີອາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍຄົນທົ່ວປີ, ນາງເອົາຜ້າອ້ອມພັນແລະວາງໄວ້ທີ່ຮາງຫຍ້າ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະເຢຊູແມ່ນເກີດຢູ່ໃນຄອກສັດນັ້ນເອງ.

2. ປະກາດການເກີດຂອງພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 2: 8-20)

ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະ(ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທຳນວາຍ, ບໍ່ແມ່ນກະສັດ..)ພວກນີ້ແມ່ນໝວດທຳອິດທີ່ໄດ້ຍິນການປະກາດກ່ຽວກັບການເກີດຂອງພຣະເຢຊູ, ແລະກໍເປັນການດີຫລາຍທີ່ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້. ພວກນີ້ເປັນພວກທີ່ຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ກັບສັດ, ນອນຢູ່ກັບສັດ ບໍ່ຄ່ອຍຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານ. ການປະກາດມາເຖິງພວກລ້ຽງແກະແມ່ນການສະແດງວ່າພຣະເຢຊູມີພຣະປະສົງທີ່ຈະປະກາດໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່ຳຕ້ອຍ ຄົນທີ່ຖືກສັງຄົມລະເລີຍ, ຄົນທີ່ທຳງານຕ່ຳ, ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປົ່າເປື້ອນ

ແສງສວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ່ອງຮອບຕົວຂອງພວກເຂົາ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕົກໃຈຢ່າງໜັກ. ທູດສວັນກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ ຢ່າຢ້ານເລີຍ ເຮົານຳຂ່າວດີມາ ເຮົານຳຄວາມປິຕິຍິນດີອັນໃຫຍ່ຫລວງມາໃຫ້ຄົນທັງປວງ. ໃນວັນນີ້ທີ່ເມືອງຂອງດາວິດອົງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໄດ້ມາບັງເກີດເພື່ອທ່ານ ພຣະອົງຄືພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ທ່ານ ຄືທ່ານຈະໄດ້ພົບພຣະກຸມມານຜ້າອ້ອມພັນນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ. (ລູກາ 2:10-12) ຫລັງຈາກນັ້ນເຫລົ່າທູດສວັນໝູ່ໃຫຍ່ກໍມາຮ່ວມສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ. ຂໍພຣະສິຣິຈົງມີແດ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດ ແລະສັນຕິສຸກຈົງມີແກ່ມວນມະນຸດໂລກຜູ້ຊົງພຣະອົງຊົງໂປດປານ. (ລູກາ 2:14)

ພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຣິດ. ການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູ ກໍແມ່ນມາຊ່ວຍມວນມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນບາບ. ຄຳວ່າ ຄຣິດ ແມ່ນຄຳທີ່ແປມາຈາກພາສາເຮັບເຣີ ເມຊີອາ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກເຈີມ.

ເມື່ອທູດສວັນກັບຄືນສູ່ສວັນແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນຟ້າວໄປພົບມາຣີກັບໂຢເຊບແລະກຸມມານທີ່ນອນຢູ່ຮາງຫຍ້າ ຄັນໄດ້ເຫັນແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ກະຈາຍຂ່າວໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍ. ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນກໍປລາດໃຈໃນສິ່ງທີ່ຄົນລ້ຽງແກະກ່າວແກ່ພວກເຂົານັ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງປະສູດໃນສະຖານທີ່ຕໍ່ຕ້ອຍ ຍ້ອນການຖ່ອມຕົວ, ທູດສວັນໄດ້ປະກາດໃຫ້ແກ່ພວກລ້ຽງແກະ ຊຶ່ງເປັນພວກທຳອິດ, ເປັນພວກທີ່ມີໜ້າທີ່ການງານ ແລະກໍຖືວ່າເປັນຊົນຊັ້ນຕໍ່າ. ຖ້າທ່ານຫາກຄົ້ນຄວ້າໃນ ພຣະຄັມພີ ທ່ານຈະພົບການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູໃນຖ້າມກາງຄົນບາບທັງຫລາຍ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະເດັດ ມາເພື່ອຄຳຮັ່ງຄຸນມີໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດ ແຕ່ພຣະອົງມາເພື່ອຊ່ວຍຄົນບາບໃຫ້ລອດພັນ.

ເຣື່ອງລາວຂອງຄຣິສັມສອນພວກເຮົາວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຢູ່ເໜືອຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າພຣະອົງຫາກ ຊົງຕ້ອງການຈະໃຊ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ ຈະຊົງຕໍ່າຕ້ອຍ ບັນຫາສຸຂພາບ ຂາດເຂີນ....ແຕ່ກຸນແຈທີ່ ສຳຄັນກໍຄື ການເຊື່ອຟັງ. ຕົວຢ່າງພວກຜູ້ລ້ຽງແກະ ເຂົາເຊື່ອຟັງພວກເທວະດາ.

ຄຳຖາມ:

7. ທ່ານຈະບໍລິຍາຄົນທີ່ມີຄຸນຄ່າໃນໂລກນີ້ຄືຢ່າງໃດ?
8. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຄົນທີ່ມີຍົດອັນຕໍ່າຕ້ອຍທຳການໃຫ້ກັບພຣະອົງ?
9. ເຣື່ອງລາວຂອງພວກລ້ຽງແກະມີຜົນສະທ້ອນຢ່າງໃດ ເມື່ອທ່ານປຽບທຽບໃສ່ຄົນອື່ນ?
10. ອະທິບາຍຜົນສະທ້ອນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກະທຳຕໍ່ຄົນອື່ນ, ແລ້ວທ່ານຈະບອກຄົນອື່ນວ່າຢ່າງໃດ?
11. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຖືວ່າເປັນການດີທີ່ພຣະເຢຊູຊົງບັງເກີດຢູ່ໃນຄອກສັດ?
12. ເມື່ອພວກຜູ້ລ້ຽງແກະກະຈາຍຂ່າວ ເຣື່ອງທີ່ທູດສວັນມາບອກກ່ຽວກັບກຸມມານ. ນາງມາຣີອາຈະມີ ແນວຄິດຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 3

ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 2: 39-52

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 2: 21-52

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູເຕີບໃຫຍ່ຂຽນຕົວເໝືອນເດັກນ້ອຍຄົນຍິວທົ່ວໄປ ແຕ່ວ່າຄຳເວົ້າຄຳຈາຂອງພຣະອົງບໍ່ທົ່ວມະດາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະສຶກສາເອົາອັນໃດແດ່ຈາກພຣະເຢຊູໃນການເຕີບໂຕນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໝູນໃຈທຸກຄົນໃຫ້ຈະເຣີນເຕີບໂຕທາງດ້ານຈິດວິນຍານ, ການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າແລະກັບຜູ້ອື່ນດ້ວຍ.

ຄຳນຳ

ເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໜຸ່ມ, ເພື່ອນໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາກັນແລ່ນຍາມມື້ເຊົ້າ. ພວກເຮົາແລ່ນປະມານຫ້າສິບໄມລແຕ່ລະເຊົ້າ, ພວກເຮົາທ່ອງຈຳຂໍ້ພຣະຄຳພີໄປດ້ວຍ. ພວກເຮົາຫວັງວ່າຈະທ່ອງໂຮມບົດທີ 6 ໃຫ້ໄດ້ກ່ອນຈະເຂົ້າຫ້ອງຮຽນ. ການພັກຮ້ອນໃນປີນີ້ ພວກເຮົາດີໃຈຫລາຍ ໃດ້ສນິດສນົມກັບເພື່ອນໆຫລາຍຂຶ້ນ ແລະກໍທ່ອງຈຳຂໍ້ພຣະຄຳພີຫລາຍຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນການພັກຮ້ອນປີນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຣີນເຕີບໂຕໃນວິຊາສະເພາະຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ.

1. ສເນີແນະພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 2: 39-40)

ຖ້າຜູ້ໃດທາກເກີດເປັນຜູ້ຊາຍໃນຄອບຄົວຄົນຍິວ, ຕາມກົດລະບຽບແລ້ວແມ່ນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດແມ່ນການກະທຳທາງຮ່າງກາຍສະແດງວ່າຖືກເຂົ້າຢູ່ໃນບັນຍັດຂອງຄົນຍິວຢ່າງສົມບູນ, ຕາມທີ່ອັບຣາຮາມຕັ້ງຂຶ້ນໃນສັມຍປະຖົມມະການ 17:10. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງອັບຣາຮາມໄວ້ວ່າ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນບິດາແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຮົາ, ພິທີຕັດແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເປັນຊົນຊາດຂອງເຮົາທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ແລ້ວ.

ຫລັງຈາກທີ່ຜູ້ຍິງເກີດລູກເປັນຜູ້ຊາຍແລ້ວ, ພາຍໃນເຈັດວັນລາວຈະຕ້ອງນຳລູກຂອງລາວໄປເຂົ້າພິທີຕັດໃນວັນທີແປດ. ສຳລັບເດັກຜູ້ຍິງຈະຕ້ອງເປັນສິບສີ່ວັນ ເດັກຜູ້ຊາຍຈະໄດ້ຖືກຕັ້ງຊື່ໃນວັນນັ້ນ. ໂຢເຊັບແລະມາຣີອາ ຕັ້ງຊື່ລູກຂອງພວກເຂົາວ່າ ເຢຊູໃນວັນນັ້ນ. ອັບຣາຮາມແລະຊາຮາກໍໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ລູກຊາຍໃນວັນທີແປດ

ເໝືອນກັນ. ທັມນຽມຂອງຄົນຍິວ, ລູກຜູ້ຊາຍຄົນທຳອິດຕ້ອງໄດ້ຖວາຍໃຫ້ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ໂຢເຊັບ ແລະມາຣິກໄດ້ຖວາຍກຸມມານເຢຊູ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

ລູກາໄດ້ບັນທຶກໃນຂໍ້ 40, ຕອນນີ້ ພຣະອົງມີອາຍຸສິບສອງປີແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຈະເຣີນເຕີບໂຕເໝືອນເດັກນ້ອຍທັມມະດາ ແຕ່ມີຄວາມສລາດປາດເບື້ອງ, ສລາດຫລາຍກວ່າເດັກນ້ອຍທັມມະດາ ເພາະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະອົງຕລອດມາ.

2. ຊອກຫາພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 2: 41-45)

ເທສການໃຫຍ່ໆທີ່ຄົນຍິວນິຍົມເຮັດກັນທີ່ຢູ່ສາມເທສການຄື: ສເລີມສອງພຣະວິຫານ, ວັນເພັນເຕຄອສເຕ ແລະວັນເທສການປັສຄາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູອາຍຸສິບສອງປີແລ້ວ ເພິ່ນກໍຢາກໄປຮ່ວມເທສການປັສຄາ ພວກເພິ່ນກໍມາທັງສາມຄົນຕາມທັມນຽມ. ສຳລັບພວກຜູ້ທຳນວາຍ, ພວກຜູ້ປະກາດ ແລະຄຣູສອນກໍນິຍົມກັນໄປເປັນປະຈຳ. ພວກເຂົາຄິດວ່າເປັນງານປະເພນີ ລະລຶກເຖິງການເດີນຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາເປັນເວລາສິບປີຜ່ານປ່າທຸຣະກັນດານ. ງານນີ້ຈະມີຂຶ້ນຫລັງຈາກການເກັບກ່ຽວແຕ່ລະປີ.

ເມື່ອເທສການສິ້ນສຸດລົງ ທຸກຄົນກໍຫຍຸ້ງຍາກໄປດ້ວຍການມັ່ນມັດເຄື່ອງຂອງ ຕຽມຕົວກັບບ້ານ. ບົດາມານດາຂອງພຣະເຢຊູກໍເໝືອນກັນກັບທຸກຄົນ. ສ່ວນພຣະເຢຊູກໍກັບບ້ານໄປຕາມຂະບວນ ບໍ່ຮູ້ວ່າໃຜຢູ່ບ່ອນໃດເມື່ອກັບໃຜບໍ່ມີໃຜຮູ້. ຂະນະນີ້ພຣະເຢຊູມີອາຍຸໄດ້ ສິບສອງປີ ກໍມາຮ່ວມບຸນປະເພນີເປັນຄັ້ງແລກໃນຊີວິດ. ປະເພນີຂອງຢິວເມື່ອອາຍຸສິບສອງປີຂຶ້ນໄປແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຖືວ່າເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ.

ພໍ່ແມ່ຂອງພຣະເຢຊູ ກໍເຊື່ອວ່າພຣະອົງເດີນທາງກັບບ້ານຕາມຂະບວນດ້ວຍກໍເລີຍບໍ່ຄ່ອຍຫຍຸ້ງກ່ຽວເທົ່າໃດ. ລໍຖ້າແລ້ວລໍຖ້າອີກກໍບໍ່ເຫັນເຖິງບ້ານຈັກເທື່ອ ພໍ່ແມ່ຈຶ່ງເລີ້ມຕົ້ນສືບຖາມຫາທີ່ໃດກໍບໍ່ພົບ ຈຶ່ງກັບມາຊອກຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ.

3. ພົບພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 2: 46-52)

ໃນເທສການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຂື່ອແປ້ງ, ບັນດາອາຈານແລະຄຣູສອນທີ່ມີຊື່ສຽງ ກໍໄດ້ມາຊ່ວຍກັນສອນ. ບາງພວກກໍສອນເປັນໝວດເປັນໝູ່, ເພື່ອວ່ານັກຮຽນຈະໄດ້ຖາມໃຫ້ເປັນຂໍ້ຢ່າງລະອຽດ. ຄຣູຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ກໍຈະໄດ້ໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ຢ່າງເປີດເຜີຍແລະກໍໄດ້ໃຫ້ໂອກາດສົນສະນາດ້ວຍ.

ອີງຕາມພຣະທັມລູກາ ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳຖາມເປັນຄຳສອນສຳລັບສອນຄຣູສອນ. ຄົນຢູ່ໃນອາຍຸເຂດນີ້ ຊາງມີສະຕິປັນຍາສລາດຮອບດ້ານ ຮູ້ເຖິງຂໍ້ພຣະບັນຍັດທຸກຢ່າງ. ພຣະເຢຊູກໍຖາມພວກເຂົາເຖິງພຣະບັນຍັດແລະພວກເຂົາກໍຖາມພຣະອົງເໝືອນກັນ, ຄຳຕອບຂອງພຣະອົງຖືກຕ້ອງແລະຖືກໃຈພວກເຂົາດ້ວຍ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຟັງກໍຖືກໃຈແລະປລາດໃຈໃນຄຳຕອບຂອງພຣະອົງ.

ສາມວັນຕໍ່ມາ ໂຢເຊບແລະມາຣີອາ ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງວ່າຈະພົບພຣະເຢຊູນັ້ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງນັ້ງຢູ່ໃນໝູ່ອາຈານ ກຳລັງພັງແລະຊັກຖາມບັນດາເຫລົ່າອາຈານນັ້ນ ເວລາລູກຂອງທ່ານເຮັດຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງຜິດ, ແຕ່ວ່າດີແລະກໍເປັນທີ່ສັຽເສີນດ້ວຍ ທ່ານຈະວ່າຢ່າງໃດ. ຍາກທີ່ຈະກ່າວ ແລະສະແດງອອກຢ່າງໃດ. ມາຣີອາກໍເອີ້ນຄຳຖາມອອກມາວ່າ: ລູກເອີຍ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດກັບພໍ່ແມ່ຈັ່ງຊື່? ພໍ່ກັບແມ່ຊອກຫາລູກໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ໃຈຂີຂາດແລ້ວເດ...(ລູກາ 2:48) ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ: ຊອກຫາລູກເຮັດຫຍັງ ບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າເຮົາຕ້ອງຢູ່ໃນພຣະນິເວດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ.(ລູກາ 2:49)

ຕາມທັມມະດາແລ້ວ ໂຢເຊບແລະມາຣີອາຄວນຈະຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ທີ່ໃດ. ພວກເຂົາເຈົ້າກໍຄົງຈະປັບຕົວເອງໄປເປັນໄລຍະໆ. ແລ້ວກໍນຳພາລູກກັບສູ່ເຮືອນຂອງຕົນເອງ, ພຣະອົງຢູ່ໃນຄຳໂອວາດສັ່ງສອນຂອງພໍ່ແມ່. ພໍ່ແມ່ເຂົາໃຈພຣະເຢຊູດີ ແລະກໍເກັບເຮືອງຕ່າງໆໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງຕົນເອງຕລອດມາ.

ພຣະເຢຊູຊົງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນດ້ານສະຕິປັນຍາ ດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະຊົງເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນທັງຫລາຍ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງສອນພວກເຮົາໃນການຈະເລີນເຕີບໂຕວ່າພວກເຮົາຈະຈະເຣີນຂຶ້ນຢ່າງໃດ. ພຣະເຈົ້າມີແຜນການໃຫ້ພວກເຮົາເຕີບໂຕຂຶ້ນດ້ານຮ່າງກາຍ ດ້ານຄວາມຄິດ ດ້ານມັນສມອງ ດ້ານສະຕິປັນຍາແລະດ້ານຈິດວິນຍານ. ໂຢເຊບແລະມາຣີອາສັນຍາວ່າ ຈະລ້ຽງດູພຣະເຢຊູດ້ວຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຖານະທີ່ເພິ່ນເປັນພໍ່ແລະແມ່ ເພິ່ນຕ້ອງເປັນຜູ້ໃຫ້ອາຫານ ແລະເປັນຜູ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງສອນດ້ວຍ. ຕາມລະບຽບການແລ້ວພໍ່ແມ່ຕ້ອງສອນລູກໃຫ້ຮູ້ຈັກຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ (ພຣະຄໍມພິ)

ຈະເປັນການດີຫລາຍ ຖ້າພວກເຮົາຫາກປ່ອຍໃຫ້ຄູສອນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພໍ່ແມ່ສອນລູກຂອງຕົນເອງດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຍັງເຍົາວັຍ. ເພາະໃນເວລາເຍົາວັຍນັ້ນ ເຂົາຈະບໍ່ມີອຸປະສັກອັນໃດຕໍ່ຊີວິດ ເຂົາຈະຕັ້ງໃຈຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງດຽວ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຜົນປະໂຫຍດ ແລະບໍ່ໄດ້ຜົນປະໂຫຍດ ທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຄອບຄົວຄຣິສຕຽນ?
2. ແມ່ນຫຍັງຄືເສັ້ນທາງການສິດສອນທີ່ສ້າງສັນ ທີ່ເຮົາຄວນສອນລູກສອນຫລານຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໄປ?

3. ທ່ານຈະມີປະຕິກິຣິຍາຢ່າງໃດ ຫາກລູກຫລານ ຍາດພີ່ນ້ອງ ເພື່ອນໃກ້ຊິດຂອງທ່ານ ຫາກເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ?
4. ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດ ເພື່ອຈະເອີ້ນວ່າ ຈະເຮັດຂຶ້ນທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ດ້ານສະຕິປັນຍາ ດ້ານສັງຄົມ ແລະດ້ານຈິດວິນຍານ?
5. ທ່ານເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ແລະຍັງມີອັນໃດບໍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອີງ?
6. ການໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸ້ນຮູ້ ມີການພົວພັນກັບແນວຄິດບໍ່? ຫລືວ່າການພົວພັນໃນດ້ານສັງຄົມແດ່ບໍ່?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ເຮືອງການກັບໃຈໃໝ່ແລະສິ່ງຕາມມາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 3:1-20

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 3:1-20

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກ່ອນພຣະເມຊີອາຈະສະເດັດມາ ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ໄດ້ປະກາດເຮືອງອຳນາດຂອງການກັບໃຈໃໝ່.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງແມ່ນການກັບໃຈໃໝ່ ແລະເປັນມັນເຮືອງສຳຄັນໃຫຍ່ບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈເຖິງເຮືອງກັບໃຈໃໝ່ ແລະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ອີງໂຢຮັນໄດ້ປະກາດເອີ້ນໃຫ້ຄົນສະແດງເຖິງການກັບໃຈໃໝ່ໂດຍຮັບສິນບັບຕິສະໂຕດ້ວຍນ້ຳ ແລະປຸງແປງການປະພຶດ ກ່ອນພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບກັບການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ເວລາໄປເບິ່ງຊີເນມາກ່ອນຈະເຂົ້າເຮືອງ ພວກເຂົາມັກເອົາເຮືອງທີ່ຈະສາຍຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າມາໃຫ້ເບິ່ງກ່ອນເພື່ອເປັນການໂຄສະນາໃຫ້ຄົນກັບມາເບິ່ງອີກ. ການປະກາດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕກໍເໝືອກັບໄປເບິ່ງໜັງແຕ່ເຫັນວ່າໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າເຮືອງສຳຄັນໄປກວ່າການໄປເບິ່ງໜັງ. ເປົ້າໝາຍຂອງໂຢຮັນເພື່ອຕຽມຈິດໃຈຂອງຄົນຕ້ອນຮັບການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະເມຊີອາ ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງສຳຄັນສຸດທີ່ຕ້ອງເຮັດ: ກັບໃຈໃໝ່ ຫລືການຖິ້ມໃຈເອົາແລະເອົາໃຈໃໝ່.

1. ຕຽມພ້ອມ: (ລູກາ 3:1-6)

ຄ້າຍກັບຜູ້ປະກາດໃນພຣະຄຳພິເດີມ, ປຶ້ມລູກາໄດ້ເອົາການປະກາດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄວ້ໃນຈຸດສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດ. ລູກາໄດ້ກ່າວເຖິງວັນເວລາຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕຕາມຊື່ຂອງຜູ້ປົກຄອງ. ວັນເວລາຢ່າງນີ້ໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈດີເຖິງນັກການເມືອງແລະຜູ້ມີອຳນາດຳນານສາສນາເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເດີນໄປມາປະກາດໃນໂລກ.

ກະສັດເຮໂຣດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນກະສັດໂຣມປົກຄອງເມືອງຢູດາ (ເປັນເອກຣາຊ) ຈາກກ່ອນ ຄສ 37-40. ຫລັງຈາກກະສັດເຮໂຣດຕາຍ ຣາຊອານາຈັກໂຣມໄດ້ແບ່ງອອກລະຫວ່າງລູກຊາຍ. ເຮໂຣດ ອັນຕິປາສ ປົກຄອງແຂວງຄາລີເລ. ພິລິບປົກຄອງແຂວງ ອີຕູເຣັງ ແລະທຣາໂກນິຕັສ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທາງພາກເໜືອຂອງຄາລີເລ. ອາກຄາລີອັສໄດ້ປົກຄອງແຂວງຢູດາ, ຊາມາເຣັງ, ແລະອີດູເມັງ; ແຕ່ເຫັນວ່າ ກາຊາໄດ້ປົດອາກຄາລີອັສລົງຈາກອຳນາດການປົກຄອງ ແລະມອບອຳນາດໃຫ້ເຈົ້າເມືອງໂຣມ ຊຶ່ງຮູ້ຈັກວ່ານັກກິດໝາຍແລະເຈົ້ານາຍຂອງພວກໂຣມ. ຕອນນັ້ນເປັນເຈົ້ານາຍປົກຄອງໃນແຂວງຢູດາໃນ ຄສ 26-36. ລີຊາເນັງ ເປັນກະສັດຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຈາກປະຊາຊົນ ໄດ້ປົກຄອງແຂວງ ອາບິລິນ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທາງພາກເໜືອຂອງແຂວງຢູດາ.

ເປັນໜ້າສົນໃຈທີ່ ລູກາໄດ້ຂຽນຊື່ທັງສອງປະໂຫິດຄື: ອັນນາ ແລະ ກາຍະຟາ ຕາມປົກກະຕິແລ້ວມີພຽງ ຄົນດຽວເປັນປະໂຫິດປະຈຳປີ. ເຫັນວ່າກາຍະຟາຜູ້ເປັນລູກເຂີຍເປັນປະໂຫິດຫຼັງຈາກພໍ່ເຖົ້າ, ແຕ່ເຫັນ ວ່າພໍ່ເຖົ້າຍັງມີອຳນາດທາງຫຼັງຢູ່ ເພາະຫລາຍຄົນຍັງສັດທາຜູ້ເປັນພໍ່ເຖົ້າ. ທ່ານລູກາເວົ້າທັງສອງເປັນມະ ທາປະໂຫິດເປັນສິ່ງຖືກເພາະທັງສອງເປັນມະຫາປະໂຫິດແທ້ ເປັນຜູ້ຖືກແຕ່ຕັ້ງຈາກໂຣມ ແລະອີກຄົນນຶ່ງ ມີອຳນາດທາງຫຼັງສາກ.

ມີຜູ້ນຳຫລາຍຄົນໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດເຊັ່ນ: ເຮໂຣດ ອັນຕາປາ ໄດ້ສົ່ງຕັດຄໍໂຢຮັນບັບຕິສະມາ, ປີລາດ ແລະເຮໂຣດໄດ້ມີພາກສ່ວນສັ່ງຄຶງອົງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (ມທ 14:1-12; ລກ 23:1-2). ອັນນາແລະ ກາຍະຟາກໍໄດ້ມີພາກສ່ວນໃນການຂ້າອົງພຣະເຢຊູ (ຍສ 18:13, 24). ລູກາໄດ້ກ່າວຊື່ຜູ້ນຳເຫຼົ່ານີ້ຜູ້ມີອຳ ນາດທາງສັງຄົມ, ການເມືອງ, ແລະສາສນາ ໃນທີ່ສຸດກໍຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ.

ໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນທຳອິດຫຼັງຈາກມີການມີດຽບເປັນເວລາ 400 ປີ. ລູກາໃຊ້ບໂຍກທີ່ ວ່າ, “ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງໂຢຮັນ” ໄດ້ສືບຕໍ່ຈາກພຣະຄັມພິເດີມແລະບອກເຖິງການເປັນຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມຂອງໂຢຮັນ. ມີຫລາຍໄດ້ເຊື່ອວ່າການທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄືໂຢຮັນໄດ້ກັບຄືນມາໃນຕອນນີ້ອາດ ເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນໃນເມື່ອຝູງຊົນໄດ້ຍິນຄຳປະ ກາດຂອງໂຢຮັນຈຶ່ງມີຫລາຍຄົນຕິດຕາມໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.

ໂຢຮັນໄດ້ປະກາດອ້ອມເຂດແມ່ນ້ຳຈໍແດນ, “ປະກາດເຣື່ອງບັບຕິສະມາໃນການກັບໃຈ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບ ການອະພິຍໄຫ້” (3:3). ພວກຍິວຮູ້ຈັກດີເຖິງການຊຳຮະລ້າງຄົນເຊື່ອໃໝ່, ແຕ່ການຮັບບັບຕິສະມາເປັນສັນ ຍາລັກຂອງການກັບໃຈໃໝ່ເປັນສິ່ງໃໝ່ສຳລັບພວກເຂົາ. ການຮັບບັບຕິສະມາຂອງໂຢຮັນເປັນພຽງສັນຍາ ຮັກຂອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ ຄືປ່ຽນທິດທາງເດີນໃນຊີວິດເພື່ອເຂົ້າໄປໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະ ເຈົ້າ.

ຈຸດປະສົງສຳຄັນຂອງການຮັບບັບຕິສະມາທີ່ໂຢຮັນເຮັດນັ້ນໝາຍເຖິງ: ເພື່ອຈັດຕຽມຝູງຊົນຮັບເອົາການ ສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ລູກາໄດ້ອ້າງເຖິງຄຳສອນໃນປຶ້ມເອຊາຢາເພື່ອຈັດຕຽມທຶນທາງຂອງອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຮັດໃຫ້ຮ່ອມພູຊີ້ໄປ ແລະບ່ອນສູງໃຫ້ພຽງເພື່ອຮັບຕ້ອນຜູ້ທີ່ຈະສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຈົ້າ. ໂຢ ຮັນກໍເຮັດຕາມຄຳສອນເພື່ອຕຽມຈິດໃຈຂອງຝູງຊົນຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ຈະມາຕາມຫຼັງ.

2. ການກັບໃຈໃໝ່ຈະເປັນຮູບແນວໃດ: (ລູກາ 3:7-14)

ໃນບົດ 3:7 ໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຝູງຄົນທີ່ມາຫາຕົນນັ້ນຮ້າງແຮງຫລາຍເພາະໂຢຮັນໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາເປັນ ເໝືອນກູໜີຈາກເຕົາໄຟກ້າ ຄືຢ້ານຄວາມຮ້ອນຂອງການລົງໂທດ. ໂຢຮັນຢາກໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ພວກ ເຂົາມາຫາຕົນນັ້ນບໍ່ເປັນການດີພໍ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີຊີວິດມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄົນສ່ວນຫລາຍຜູ້ຕິດຕາມໂຢຮັນໄປນັ້ນເປັນຊາດຍິວ ໂຢຮັນບອກພວກເຂົາວ່າການທີ່ມີປະຜິດສາດດີ ນັ້ນບໍ່ເປັນການພຽງພໍ ເພາະຍັງມີຍິວຫລາຍຄົນຖືວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກຊາດຕົນເອງເປັນຊາດພິເສດ. ແຕ່ໂຢ ຮັນຢາກໃຫ້ພວກຍິວເຂົ້າໃຈດີວ່າການເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ ບໍ່ແມ່ນການເກີດ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນ ການຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນເອງຍ້ອນພຣະຄູນຂອງພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກ.

ໂຢຮັນໄດ້ບອກຄົນທີ່ຕາມມາວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງຮິດອຳນາດຈະບັນດານ ໃຫ້ລູກຫລານເກີດແກ່ອັບຮາມ ຮາມຈາກກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້.” (3:8) ຕາມພາສາອາຣະບິກ ຄຳວ່າໝາກຫີນແລະລູກຊາຍມີສຽງຄຳຍຄື ກັນ. ອົງພຣະເຢຊູສາມາດຍົກເອົາຊາດອື່ນໄດ້ ຜູ້ເຮັດຕາມພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍສາຍເລືອດ. ຊາດອື່ນນີ້ປະ ກອບຄົນທຸກຊາດທຸກພາສາ, ບໍ່ແມ່ນຊາດອິສຣາເອັນເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່.

ຜູ້ຊົມຖາມໂຢຮັນວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໂຢຮັນກໍໄດ້ ໃຫ້ຕົວຢ່າງເພື່ອປະກອບໃຫ້ ຄືເສັ້ນໃຈຕໍ່ຄວາມຜິດບາບ ແລະກັບໃຈໃໝ່ ພ້ອມມີຄວາມສຳພັນດີກັບຄົນອື່ນ. ເວລານັ້ນຍັງມີຄົນເກັບພາສີເຂົ້າມາຮັບບັບຕິສະມາ ແລະໂຢຮັນກໍໃຊ້ພວກເຂົາເປັນພາບໂຕຢ່າງ. ຄົນເກັບ ພາສີເຮັດວຽກໃຫ້ກຸງໂຣມແລະພວກຍົວກຽດຊັງຄົນເກັບພາສີແລະຍັງຖືວ່າເປັນຄົນຂາຍຊາດ. ພວກເກັບພາ ສີມີອຳນາດຈາກໂຣມເກັບພາສີເພື່ອໂຣມ ແຕ່ພວກເຂົາມັກເກັບເກີນເພື່ອຄູນຮັ່ງຄູນມິຕິນເອງ. ເຫັນວ່າໂຢ ຮັນບໍ່ໄດ້ຫວາງງານໃໝ່ໃຫ້ຄົນພວກນີ້ ແຕ່ບອກໃຫ້ເກັບຕາມກຳນົດບໍ່ໃຫ້ເກັບເກີນ. ນີ້ເປັນຮູບພາບຂອງ ການປ່ຽນໃຈຂອງຄົນເກັບພາສີ.

ພວກທະຫານກຳມາຫາໂຢຮັນຄືກັນວ່າຈະເຮັດແນວໃດ ພວກເຂົາເປັນທະຫານຂອງໂຣມ, ທະຫານພວກ ນີ້ເປັນຄົນຍົວທີ່ກະສັດເຮໂຣດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອຮັກສາຄົນເກັບພາສີ. ໂຢຮັນໃຫ້ຄຳຕອບວ່າ ໃຫ້ກິນຕາມເງິນ ເດືອນ ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ອຳນາດຂູ່ຄົນອື່ນເອົາເງິນຫລືຊັບສິນ ຄືບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ອຳນາດຜິດ.

ການຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ບໍ່ແມ່ນເຮັດທາງໃນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງສະແດງອອກມາດ້ວຍການກະທຳ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ແມ່ນການຈັດແຈ້ງທາງໃໝ່ຂອງຊີວິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະການເຮັດຢ່າງນີ້ຄວນເປັນທີ່ເຫັນຈາກ ຄົນອື່ນດ້ວຍ. ການຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນເປັນຄົນຖ່ອມຕົວມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ ບໍ່ ໃຊ້ອຳນາດເກີນ ແລະຖືກວ່າຄົນອື່ນສຳຄັນກວ່າຕົນເອງ.

3. ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງລໍຄອຍ: (ລູກາ 3:15-20)

ເວລາຜູ້ຊົມມາເຕົ້າໂຮມກັນພວກເຂົາມີຄວາມຫວັງສູງ. ພວກເຂົາມີຄຳຖາມວ່າໂຢຮັນເປັນພຣະເມຊີ ອາຜູ້ທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍແມ່ນບໍ່? ໂຢຮັນໄດ້ແກ້ຕົວຢ່າງວ່າໄວວ່າຕົນເອງເປັນພຽງຜູ້ມາກ່ອນ, ຜູ້ຖືກສົ່ງມາ ຈັດຕຽມຫີນທາງກ່ອນ. ພຣະເມຊີອາເປັນໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນ ແລະໂຢຮັນໄດ້ກ່າວວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຄ່າພໍທີ່ຈະແກ້ ສາຍຮັດເກີບ. ການເປັນຄົນແກ້ເກີບນີ້ເປັນວຽກຂອງຄົນໃຊ້ ການກ່າວຢ່າງນີ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມ ສຳຄັນຂອງພຣະເມຊີອາຜູ້ທີ່ຈະມາພາຍຫລັງ ໃຫ້ຜູ້ຊົມຕຽມຕ້ອນຮັບ.

ໂຢຮັນໃຫ້ບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳເພື່ອເປັນສັນຍາລັກເຖິງການຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່, ແຕ່ພຣະເມຊີ ອາຈະໃຫ້ພວກເຂົາບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟແລະອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການຂຸ້ນໃຫ້ ສະອາດ ແລະເປັນການລົງໂທດອີກ. ຫລັງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຄືນມາຈາກຕາຍແລະສະເດັດໄປເມືອງສວັນ, ອົງ ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ສະເດັດລົງມາໃນວັນເພັນຕີຄອດສະເຕ ເປັນເໝືອນໄຟ (ກາຈກ 2:1-4). ຜູ້ທີ່ມີອົງ ພຣະວິນຍານສະຖິດນຳໝາຍຄວາມວ່າໄດ້ເປັນຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ແລະທຸກວັນນີ້ອົງພຣະວິນຍານຍັງສືບຕໍ່ທຳງານ ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ບໍຣິສຸດ.

ໂຢຮັນໄດ້ເຕືອນຜູ້ຊົມວ່າອົງພຣະເມຊີອາໄດ້ປະທານຄວາມພົ້ນ ແລະພຣະອົງກໍຍັງນຳການລົງໂທດມາ ຄືກັນ. ສມັຍພຣະຄັມພິໃໝ່ຊາວນາຝັດເຂົ້າດ້ວຍເອົາເຂົ້າໃສ່ດັງໂຍນຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ແກບປິວອອກ ແຕ່ສ່ວນ

ເມັດດີໄດ້ຕົກຄົນມາ ເຊັ່ນກັນເວລາອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາພຣະອົງກໍຈະເຮັດແນວນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ກໍຈະກາຍເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ສ່ວນຜູ້ໃຈແຂງກະດ້າງກໍຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ.

ເຫັນວ່າບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນໄດ້ຍິນການປະກາດຂອງໂຢຮັນຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດ. ສັມຍນັ້ນ ກະສັດເຮໂຣດອັນເຕັບສໄດ້ປົກຄອງແຂວງຄາລີເລ. ເຮໂຣດໄດ້ປະເມັງ ແລະໄປເອົານາງເຮໂຣດຽນມາເປັນເມັງ ຜູ້ເປັນເມັງຂອງນ້ອງຊາຍ ຟິລິບ. ອົງຕາມປະເພນີຊາວຍົວທ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາເມັງອ້າຍ ຫລືນ້ອງມາເປັນເມັງຂອງຕົນ (ລະບຽບພວກເລວີ 20:21). ໂຢຮັນໄດ້ບອກໃຫ້ເຮໂຣດຮູ້ວ່າເປັນການຜິດທີ່ຈະເອົາເມັງຂອງນ້ອງມາເປັນເມັງເຫັນວ່າ ເຮໂຣດປະຕິເສດບໍ່ຍອມຟັງ. ຊ້ຳບໍ່ພໍເຮໂຣດຍັງສັ່ງໃຫ້ເອົາໂຢຮັນໄປຂັງຄຸກແລະໃນທີ່ສຸດກໍຖືກຂ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໂຢຮັນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ເພື່ອຕ້ອນຮັບອົງພຣະເມຊີອາ. ການປ່ຽນແປງນີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ແຕ່ທາງໃນ ແຕ່ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນການປະພຶດອອກມາເຊັ່ນກັນ ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງຈະບໍ່ໃຊ້ອຳນາດເກີນແລະເອົາປຽບຄົນອື່ນ ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມບາບ ເອົາຕົນເອງເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ຖືວ່າຜູ້ອື່ນດີກວ່າຕົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິຍາຍເຖິງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ຢ່າງໃດ?
2. ຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປຫາໂຢຮັນ ແຕ່ເຮໂຣດໄດ້ເອົາໂຢຮັນໄປໃສ່ຄຸກ. ມີທາງອື່ນອີກບໍ່ທີ່ຄົນບໍ່ມັກປ່ຽນແນວທາງຢາກລົງໂທດເຮົາເມື່ອເຮົາບອກໃຫ້ເຂົາປ່ຽນການປະພຶດ? ເປັນຫຍັງ?
3. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮັບເອົາຄວາມຜິດ ແລະປ່ຽນແນວທາງທີ່ຍາກ?
4. ການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ຕຽມພວກເຮົາໃຫ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ເປັນຫຍັງການປ່ຽນແນວທາງຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ເຮືອງການທົດລອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 4:1-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 4:1-13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ພຣະຄຳພີເວລາມານເຂົ້າມາທົດລອງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດແນວໃດເພື່ອພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ມານເວລາມັນທົດລອງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເອົາພຣະຄຳພີມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອເອົາຊະນະມານທົດລອງ

ຄຳນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບການທົດລອງຂອງມານໂດຍການຍົກເອົາພຣະຄຳພີມາປະກອບໃຊ້. ພວກເຮົາເຊັ່ນກັນຈະເອົາຊະນະການທົດລອງຂອງມານຕ້ອງອາໄສອົງພຣະວິນຍານ ແລະມີຄວາມຮູ້ໃນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືໃຊ້ພຣະຄຳພີເປັນອາວຸດ.

ແຜນການເພື່ອຈະບໍ່ກິນນ້ຳຕານໃນປີໃໝ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກປາຊັຍພຽງວັນດຽວ ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າແລະຄອບຄົວຕ້ອງເດີນທາງໄກ 12 ຊົ່ວໂມງກ່ອນຈະໄປເຖິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂັບຮີດເມື່ອຍ ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍກໍຕີກັນຢູ່ທັງຫລັງ ລະຍະກໍຍັງອີກ 2 ຊົ່ວໂມງ ເຫັນພາບເຂົ້າໝີມ ຫລືເຂົ້າຕົ້ມໄດ້ເຂົ້າມໃນສ່ວນໜຶ່ງ. ມີຄວາມຄິດບອກຕົນເອງວ່າກິນໂລດ ມື້ອື່ນຍັງມີໂອກາດເລີ້ມໃໝ່ໄດ້ເພາະເວລານີ້ທ່ານກຳລັງເມື່ອຍ.

ແມ່ນແທ້ການທົດລອງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບທຸກໆຄົນ ຫລາຍເທື່ອມັນອາດຈະຮ້າຍແຮງກວ່າຢາກກິນເຂົ້າໝີມຂອງຕ້ອນ ເຊັ່ນພວກເຮົາມັນເປັນຄົນເວົ້າຂວັນຄົນອື່ນ, ໂລບມາກໂລພາ, ຫລືມັນກິນເກີນສ່ວນ. ພວກເຮົາມັກເວົ້າບໍ່ຈິງເພື່ອຢາກຂຶ້ນຊັ້ນ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາມັກເປັນຄົນໃຈຮ້າຍງ່າຍ ຫລືມັກຕີສິ່ງບໍ່ດີ. ຖ້າພວກເຮົາບ່ອຍໂອກາດໃຫ້ການທົດລອງ ຄວາມຜິດບາບກໍເຂົ້າມາເອົາຊະນະ. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈເອົາໄວ້ວ່າພວກເຮົາມີທາງອອກຄືພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍ ຄືເອົາອົງພຣະເຢຊູມາເປັນຕົວຢ່າງເວລາພົບກັບການທົດລອງແລະເອົາພຣະຄຳພີພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນອາວຸດປະກອບໃຊ້.

1. ບໍ່ມີທາງລັດ: (ລູກາ 3:1-6)

ການເລີ້ມຕົ້ນປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູແມ່ນຈາກຕອນພຣະອົງໄດ້ຮັບສິນບັບຕິສະມາໂດຍໂຢຮັນໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ຕອນນັ້ນອົງພຣະວິນຍານສະເດັດມາຫາອົງພຣະເຢຊູເໝືອນນົກເຂົາ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າອົງພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ (ລູກ 2:21-22). ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະວິນຍານໄດ້ພາອົງພຣະເຢຊູໄປໃນຖິ່ນກັນດານແຖບແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ເປັນເຮືອງສຳຄັນ ທີ່ອົງພຣະເຢຊູຕ້ອງເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ ເພື່ອຈະປະເຊີນກັບການທົດລອງຈາກມານຮ້າຍ (4:1). ໂດຍອົງພຣະວິນຍານ ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ທົດລອງພວກເຮົາ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າ

ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກທົດລອງຈາກມານເປັນເວລາ 40 ວັນ. ເສັ້ນໃຈທີ່ຄົນໃນທຸກວັນນີ້ຖືວ່າຊາຕານເປັນພຽງສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມຊົ່ວເຫີ້ນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວຊາຕານຍັງເປັນຢູ່ແລະມັນສາມາດນຳຄວາມຈິບຫາຍມາສູ່ມະນຸດເຮົາ. ບໍ່ເໝືອນພຣະເຈົ້າ ມານມີອຳນາດແຕ່ບໍ່ເໝືອພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ມັນມີອຳນາດເໜືອໂລກແຫ່ງຄວາມຜິດບາບ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມມານໄດ້ທົດລອງອາດາມແລະເອວາໃຫ້ຕົກໄປ ຄືບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ແລະບັດນີ້ມັນຍັງຢາກເອົາຊະນະພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືອົງພຣະເຢຊູ. ຖ້າມັນເອົາຊະນະເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບກໍເປັນການສະແດງວ່າບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃດທີ່ມະນຸດໄດ້ພົ້ນ ແລະທີ່ສຸດໂລກທັງໂລກກໍຈະໄດ້ຈິບຫາຍໄປທັງໝົດ.

ມານໄດ້ທົດລອງອົງພຣະເຢຊູວ່າຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ ໂດຍບອກວ່າໃຫ້ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຫິນເປັນອາຫານ. ຖ້າພຣະອົງເຮັດຕາມມານ ກໍເຫັນວ່າພຣະອົງເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງມານເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງແລະຍັງເປັນທາງລັດ ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມແຜນການການຍາວນານຂອງພຣະເຈົ້າ. ກໍເປັນເໝືອນອາດາມແລະເອວາໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບຄັ້ງທຳອິດມາກ່ອນແລ້ວ. ອາດາມເອວາເລລາຖືກທົດລອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເພິ່ງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງມານ ແລະເພິ່ງຕົນເອງເພື່ອຈະໄດ້ດີເປັນສຸກ ແລະຍັງຢາກເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ ທີ່ສຸດກໍໄດ້ກິນໝາກໄມ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຫ້າມນັ້ນ.

ແນ່ນອນ ການທີ່ມານໄດ້ທົດລອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ຫິນກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່ນີ້ ເປັນເວລາອົງພຣະເຢຊູທົວເພາະບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າ 40 ວັນມາແລ້ວ. ອາດາມແລະເອວາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນຄົນທັງໂລກຕົກໃນຄວາມຜິດບາບ ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນຳເອົາຊີວິດຄືນມາໃຫ້ມະນຸດຊາດເວລາຖືກມານທົດລອງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອົາພຣະຄັມພິຈາກພຣະບັນຍັດສອງ, “ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງດ້ວຍອາຫານສິ່ງດຽວ” (ມທ 4:4). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳເຣັດ ເອົາຊະນະຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການດ້າຍຮ່າງກາຍ. ພຣະອົງປະຕິເສດບໍ່ຍອມເອົາທາງລັດ ແລະພຣະອົງເພິ່ງອົງພຣະເຈົ້າ ເຊື່ອວ່າພຣະບິດາຈະຈັດຫາສິ່ງຈຳເປັນໃຫ້.

ເຊັ່ນດຽວກັນພວກເຮົາຢ່າເອົາທາງລັດໃນເມື່ອຖືກທົດລອງ ໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າສເມີ. ຢ່າເອົາອັນໃດມາແທນພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອມີຄວາມລຳບາກດ້ານຈິດວິນຍານ. ຢ່າເອົາທາງລັດມາເປັນຄຳຕອບຂອງຊີວິດ ແຕ່ເອົາແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນມັນຈະຍາກຫລືຍາວນານມາປະກອບໃຊ້ ໃຫ້ຈຳເອົາໄວ້ວ່າຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າແຕ່ລະວັນຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງແລະເພິ່ງພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຊະນະຕໍ່ການທົດລອງທັງສິ້ນ.

2. ບໍ່ມີສິ່ງໃດເອົາມາແທນໄດ: (ລູກາ 4:5-8)

ມານໄດ້ທົດລອງອົງພຣະເຢຊູອີກຄືມັນໄດ້ນຳພຣະອົງໄປບ່ອນສູງເບິ່ງເຫັນໄດ້ດີ ເພື່ອໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຫັນພາບຄວາມງາມຂອງໂລກ ຄືມັນພາພຣະເຢຊູໄປພູສູງ. ມານບອກພຣະເຢຊູວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນຂອງພຣະເຢຊູ ຖ້າພຣະເຢຊູກັ້ມຂາບມັນ.

ເຫັນວ່າມານເປັນພໍ່ຂອງການເວົ້າຕົວະ. ແມ່ນແທ້ພຣະຄັມພິເດີກ່າວວ່າມານເປັນກະສັດຂອງໂລກ, ແຕ່ທີ່ສຸດອຳນາດການປົກຄອງທຸກຢ່າງຈະຢູ່ໃນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າມານໄດ້ເອົາສິດອຳນາດປອມມາຫລອກ. ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູມີອຳນາດປົກຄອງປະເທດຊາດຕ່າງ (ພສສ

2:8). ມານາທິດລອງອົງພຣະເຢຊູຢາກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເອົາທາງລັດຄື: ຄືມີອຳນາດໃນໂລກໂດຍປາສ ຈາກໄມ້ກາງແຂນ ທີ່ຄາຣາແພງ? ຍອມນະມັສການມານ.

ຖ້າອົງພຣະເຢຊູເຮັດຕາມານສັ່ງ ກໍເປັນການຜິດຕໍ່ແຜນການອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາກໍໝົດ ຫວັງແລະຕາຍໃນຄວາມບາບ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເອົາພຣະຄັມພິມາໃຊ້, “ຈິ່ງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າແລະປະຕິບັດພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ” (ມທ 4:10). ເຫັນວ່າທຸກຄັ້ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ພຣະ ທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາຖືທິດລອງ ນັ້ນເປັນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

ທຸກວັນນີ້ມານຍັງໃຊ້ຄຳຕົວະມາຫລອງລວງເພື່ອມັນຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເອົາສິ່ງອື່ນມາແທນພຣະເຈົ້າຄື: ຄວາມຫົວມາແທ້, ມີຄວາມກະວົນກະວາຍໃນຊີວິດ, ຢາກສນຸກມ່ວນຊື່ນ. ທ່ານຢາກໄດ້ສິນທັມບໍ່? ຄືຢາກ ແກ້ແຄ້ນແບບສະບາຍງ່າຍໆ...ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົານະມັສການພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ.

3. ບໍ່ໄດ້ສອບເສັງ: (ລູກາ 3:9-13)

ການທິດລອງຄັ້ງສຸດທ້າຍ ມານໄດ້ເອົາອົງພຣະເຢຊູຂຶ້ນໄປບ່ອນສູງສຸດໃນພຣະວິຫານ, ເປັນບ່ອນທີ່ເຊື່ອ ຣາຊວົງມັກນັ່ງຢູ່ແຈທາງໃຕ້ຈາກທິດຕາເວັນອອກ. ບາດນີ້ມານໄດ້ໃຊ້ອຸປາຍໃໝ່: ຄືມັນໄດ້ປຸງຄວາມໝາຍ ຂອງພຣະຄັມພິຢ່າງເຫັນແກ່ຕົວເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້າງເຖິງເພງສັຣເສີນ 91:11-12. ມານໄດ້ກ່າວວ່າໃນ ພຣະຄັມພິຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູສາມາດໂຕນຈາກບ່ອນສູງນີ້ລົງໄປແລະພຣະບິດາຈະຊ່ອຍບໍ່ໃຫ້ຕົນຕ້ອງຕຳພິ້ນ ມານຄິດວ່າອັສຈັນຢ່າງນັ້ນຄົນອື່ນຈະເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມຊີອາ, ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນເປັນຕ້ອງທົນ ທຸກທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ຈັກດີໃນແຜນການທາງລັດຂອງມານ ແລະຮູ້ດີວ່າການເປັນທຸກນັ້ນຈຳເປັນ ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຫລາຍເທື່ອພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມລຳບາກເກີດຂຶ້ນ. ຕອນນີ້ອົງພຣະ ເຢຊູຮູ້ແນ່ວ່າມານໄດ້ປຸງຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄັມພິຢ່າງຜິດ. ໃນເພງສັຣເສີນບົດ 91 ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມ ວ່າ ພຣະເຈົ້າສັນຍາເໝືອນຂຽນເຊັກ (check) ຈ່າຍຄ່າສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນຊື່ລົງ ແລະໃຫ້ເຮົາຂຽນຈຳນວນ ເອງ ຫລືໂຕນຈາກເຮືອບິນໂດຍບໍ່ໃສ່ຈ້ອງ. ພວກເຮົາຢ່າທິດລອງເພື່ອບັງຄັບພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ ຕ້ອງການ. ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າເປັນຫວ່ງເປັນໃຍຕໍ່ຜູ້ສັດຊື່ ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເອົາພຣະຄັມພິມາຕອບມານຈາກພຣະບັດຍັດທີ 2 ບົດ 6:16, ໂມເຊບອກໃຫ້ປະຊາ ຊົນຢ່າທິດລອງພຣະເຈົ້າເໝືອນພວກເຂົາໄດ້ເຮັດມາແລ້ວທີ່ມາສາ ຄືຕອນນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍພວກເຂົາ ໃຫ້ອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດເອຢິບ ພວກເຂົາເດີນທາງໃນປ່າດິນຊາຍບໍ່ມີນ້ຳກິນ. ພວກເຂົາໄດ້ ລືມໄປແລ້ວທີ່ພຣະເຈົ້າເຄີຍຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າມທະເລແດງ, ໄດ້ກິນມານາຈິກມາຈາກຟ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຈື່ມ ວ່າອິດນ້ຳຈິ່ງໄດ້ຈື່ມວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາຫລືບໍ່?” (ອພຍ 17:7) ພວກເຂົາໄດ້ທິດລອງອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເຮັດສິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງການ.

ມານກໍໃຊ້ວິທີນີ້ເພື່ອທິດລອງອົງພຣະເຢຊູ ຄືມັນໄດ້ບອກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູສະແດງຕົນເອງວ່າເປັນໃຜມາ ຈາກໃສໂດຍຕົນລົງຈາກບ່ອນສູງໃນພຣະວິຫານ ມັນຄິດວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າຊ່ອຍກໍໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ ຮັກຫລາຍ ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະເມຊີອາ. ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ຈັກແຜນການຂອງມັນດີ ພຣະອົງ

ຈິ່ງປະຕິເສດ. ທຸກມື້ນີ້ມາກຳຢາກໃຫ້ພວກເຮົາທົດລອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ ເວລາພວກເຮົາມີບັນຫາໃຫ້ບອກກັບພຣະເຈົ້າວ່າຖ້າພຣະອົງຊ່ອຍ ຈະເຊື່ອແລະຈະໄປຮ່ວມໃນພຣະວິຫານໃນວັນອາທິດເປັນປະຈຳ.

ໃນໂລກນີ້ຍ່ອມມີບັນຫາໃນຊີວິດ ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມທຸກ ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະຫາທາງອອກໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້, ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນທຸກຂອງພວກເຮົາ ແລະຮັກພວກເຮົາ ເຖິງຈະມີຄວາມທຸກຫລາຍປານໃດ ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຈະບໍ່ທົດລອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເຊື່ອໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຕລອດທຸກສະພາບການ.

ຫລັງຈາກມານໄດ້ທົດລອງອົງພຣະເຢຊູສາມຄັ້ງ ມັນໄດ້ໜີຈາກໄປ ຈົນມັນມີໂອກາດອີກ (ລກ 4:13). ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນມານໄດ້ທົດລອງພຣະເຢຊູ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເວລາພຣະເຢຊູຢູ່ໃນໂລກນີ້, ທຸກເທື່ອມານທົດລອງ ມັນໄດ້ປຣາໄຊ. ພວກເຮົາຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູເວລາມານທົດລອງ ຄືໃຫ້ເພິ່ງອຳນາດຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮີສຸດ ແລະມີຄວາມຮູ້ໃນພຣະຄັມພິດີ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູຖືກທົດລອງນີ້ໄດ້ສອນວ່າບໍ່ມີແຕ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນຖືກທົດລອງ. ໃນເຮັບເຮີ 4:15 ວ່າອົງພຣະເຢຊູຍັງຖືກທົດລອງ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເພິ່ງພລັງຂອງອົງພຣະວິນຍານ ແລະພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຊະນະມານ.

ຄຳຖາມ:

5. ວິທີໃດພວກເຮົາຖືກທົດລອງໃຫ້ເຮັດທາງລັດເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດຕາມໃຈຊອບຂອງຕົນ?
6. ມີອັນໃດບໍ່ພວກເຮົາໄດ້ເອົາມາແທນພຣະເຈົ້າ?
7. ການທົດລອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ເຮົາທົດລອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
8. ທ່ານຄິດວ່າມານເປັນພຽງສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບາບເທົ່ານັ້ນບໍ່? ຫລືມັນເປັນຕົວຈິງ?
9. ວິທີໃດທີ່ພວກເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທັມເພື່ອຈະຮູ້ຈັກກິນອຸບາຍຂອງມານ?
10. ມີພຣະຄັມພິດີໃດທີ່ພວກເຮົາຄວນທ່ອງຈຳເພື່ອເອົາມາຕໍ່ສູ້ກັບມານໄດ້?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຮູ້ຈັກຈຸດປະສົງ, ປະຕິເສດຢ່າງໄວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 4:14-30

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 4:14-30

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດຈຸດປະສົງຊີວິດຂອງພຣະອົງອອກ ແລະຄົນໃນບ້ານເກີດຂອງພຣະອົງປະຕິເສດ ບໍ່ຍອມຮັບ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາພໍໃຈທີ່ເປັນທຸກເພາະໄດ້ຮັບເອົາຈຸດປະສົງ ແລະການໄຖ່ບາບຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຍອມຮັບເອົາຈຸດປະສົງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະການໄຖ່ບາບ.

ຄຳນຳ

ເລລາອົງເຢຊູໄດ້ກັບໄປຍັງບ້ານທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຄົນທັງຫລາຍກໍມີຄວາມຫວັງສູງເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳອັດສະຈັນນາໆປະການໃນບ່ອນອື່ນ. ແຕ່ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສັ່ງສອນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງແຜນການ ແລະການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງ ເຫັນວ່າຄົນທັງຫລາຍພາກັນປະຕິເສດ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ຈັກປະວັດຄອບຄົວຂອງພຣະອົງດີ ເລີຍບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

1. ກັບມາບ້ານ: (ລູກາ 4:14-16)

ຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກທົດລອງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ໄປທາງເໜືອໃນແຂວງຄາລີເລອີກ ແລະໄດ້ເຮັດໝາຍສຳຄັນຫລາຍປະການໃນທີ່ນັ້ນ. ຕອນນັ້ນຊື່ສຽງຂອງພຣະອົງໄດ້ຊຳລືໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ພຣະອົງໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແລະໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກສາວິກ. ອົງຕາມປຶ້ມມາຣາໂກ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດການອິດທິຣິດຫລາຍປະການຄື ໄດ້ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ປົວແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕໃຫ້ດີພະຍາດ, ປົວຄົນຂີ້ທູດ, ປົວຄົນເປັ້ງ ແລະເຫສນາທົ່ວເຂດນັ້ນ (ມຣກ 1:14-2:12). ເຣື່ອງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ແຜ່ອອກໄປຫລາຍ ພຣະອົງຈຶ່ງປະກາດເຫສນາຕາມໂຮງທັມມະສາລາ ແລະທຸກຄົນກໍເຫັນດີ. (ລກ 4:15).

ເມືອງນາຊາເຮັດຕັ້ງຢູ່ທາງທິດໃຕ້ຂອງແຂວງຄາລີເລເປັນບ່ອນທີ່ພຣະອົງໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ຄົນໃນເມືອງອາດໄດ້ຍິນຊື່ສຽງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເວລາພຣະອົງໄດ້ປະກາດທາງພາກເໜືອໃນເມືອງກາເປນາອູມ, ແຕ່ພວກເຂົາອາດບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳໂດຍສະເພາະເຣື່ອງການອັດສະຈັນ. ວັນນຶ່ງໃນວັນຊະບາໂຕພວກເຂົາໄດ້ເຊີນອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ອ່ານພຣະຄຳພີໃນໂຮງທັມມະສາລາເພາະເປັນສູນກາງສຳຄັນຂອງພວກຍິວໃນສັດຕະວັດທີ່ນັ້ນ. ທັມມະສາລາເປັນບ່ອນນະມັສການ ແລະຍັງໃຊ້ເປັນໂຮງຮຽນ, ເປັນບ່ອນເຕົ້າໂຮມ, ແລະເປັນສານ. ເຣື່ອງວັນເວລາອັນແນ່ນອນນັ້ນບໍ່ແນ່ນອນວ່າທັມມະສາລາໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນຍາມໃດແທ້ ມັນອາດເກີດຂຶ້ນເວລາພວກເຂົາຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍໄປປະເທດບາບີໂລນໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄສ ເວລາກຸງເຢຣູຊາ

ເລັມແລະພຣະວິຫານຖືກທຳລາຍ ເພາະພວກຍິວຕ້ອງການຢຶດພັນໃນຄວາມເຊື່ອ. ດັ່ງນັ້ນ, ທັມມະສາລາ ອາດໄດ້ມີຂຶ້ນໃນຕອນນັ້ນ. ບ່ອນໃດມີຜູ້ຊາຍຍິວ 10 ຄົນ ບ່ອນນັ້ນຈະມີທັມມະສາລາເກີດຂຶ້ນໃນໝູ່ບ້ານ.

ໃນວັນຊະບາໂຕ ຕາມໂຮງທັມມະສາລາຈະມີການອ່ານໃນພາສາເຮັບເຮົາ ຊື່ມາ (ພຣະບັດຍັດສອງ 6:4-9), ອ່ານພຣະຄັມພິເດີມຈາກກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຟັງຄຳອະທິບາຍ, ແລະອ້ອນ ວອນອະທິຖານປິດ. ຕາມປະເພນີຖ້າມີອາຈານຄົນໃໝ່ມາຢາມ ພວກເຂົາຈະເປີດໂອກາດໃຫ້ຄົນນັ້ນແບ່ງ ປັນ ແລະຕອນນັ້ນຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຟັງອົງພຣະເຢຊູອ່ານພຣະທັມ ແລະອະທິບາຍຂໍ້ຄວາມພຣະທັມນັ້ນຢ່າງ ຄ່ອງແຄ້ວດີ ແລະມີພລັງອຳນາດ.

2. ປະກາດຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ: (ລູກາ 4:17-21)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກເອົາພຣະຄຳຈາກປຶ້ມເອຊາຢາ ຫລືຖືກໝາຍໄວ້ສຳລັບອ່ານໃນວັນນັ້ນ. ແນວໃດກໍ ຕາມພຣະທັມເອຊາຢາບົດ 61:1-2 ເຣື່ອງທຳນຽມເຖິງການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເມຊີອາ. ແຖວທຳອິດ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ່ານວ່າ, “ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດເທິງຂ້າພະເຈົ້າ” ເຫັນວ່າ ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ສະຖິດນຳອົງພຣະເຢຊູເລີ້ມແຕ່ເວລາພຣະອົງຮັບບັບຕິສະມາ, ການທົດລອງ, ຕລອດ ເຖິງເວລາພຣະອົງຮັບໃຊ້ປະກາດເທສນາ. ລູກາຍັງກ່າວຊຳອີກວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍພຣະວິນ ຍານ (4:1, 14).

ພຣະທັມຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເມຊີອາໄດ້ຖືກ “ເຈີມ ຫລືສະຖາປະນາ” ຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະຄັມພິ ເດີມຄຳວ່າເຈີມໝາຍເຖິງໄດ້ຖືກແຍກອອກເພື່ອຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ນຳຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ກະສັດ, ແລະປະໂຮທິດກໍໄດ້ຖືກເຈີມ ຫລືສະຖາປະນາຢ່າງນີ້. ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເຈີມອົງພຣະເຢຊູພິເສດ: ຄືໃຫ້ ນຳເອົາຄວາມທ່ຽງທັມ ແລະການໂຜດໃຫ້ພົ້ນມາຍັງມວນມະນຸດ. ການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູແມ່ນ ເຣື່ອງ “ຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ” (4:18). ຄຳເວົ້າວ່າທຸກຍາກ ໝາຍເຖິງຄົນຂາດສິ່ງຂອງ, ຖານະຕໍ່າ ຂາດສັກສີ ແລະຜູ້ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າຂ່າວປະເສີດແມ່ນເພື່ອຄົນທຸກຊະນິດ ແລະປະເພດ ບໍ່ແມ່ນຄົນສັງຄົມສູງເທົ່ານັ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອປະກາດແກ່ຜູ້ທີ່ຖືກຜູກມັດ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນຕາ ບອດເຫັນໄດ້, ຜູ້ຖືກຜູກມັດດ້ວຍຄວາມບາບແລະມານຊາຕານ. ຄົນຕາບອດດ້ານຮ່າງກາຍແລະດ້ານຈິດ ວິນຍານເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ປະທານຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ທຸກໆຄົນ.

ປໂຍກຕໍ່ໄປການປະກາດຂອງອົງພຣະເມຊີອາແມ່ນ “ປ່ອຍຄົນຖືກຂົ່ມເຫງເປັນອິສຣະ” ແລະ ເປັນປີອັນ ຊອບພຣະທັຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.(4:9) ປີຈູບິນລີແມ່ນເວົ້າເຖິງພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກ ໆ 50 ປີ ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກອິສຣາເອນສລອງແລະເອີ້ນວ່າປີ ຈູບິນລີ ເປັນຍາມປ່ອຍຂ້າໃຊ້ເປັນອິສຣະ, ດິນທີ່ຂາຍໄປນັ້ນໃຫ້ສິ່ງຄືນເຈົ້າຂອງເດີມ (ລະບຽບພວກເລວີ 25:8-17). ອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະເມຊີອາ ໄດ້ສະເດັດມາກໍເພື່ອປິດປ່ອຍ ແລະປະທານຄວາມພົ້ນ. ນີ້ເປັນໂອກາດເລີ້ມຕົ້ນ ພຣະອົງຕ້ອງການຕັ້ງອາ ນາຈັກອັນທ່ຽງທັມ ແລະຢາກໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າຮ່ວມຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອທຸກໆ ຄົນ ຄົນທຸກຍາກ, ຄົນຕາບອດ, ຄົນຕິດຄຸກ, ແລະຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫງ. ພຣະເຈົ້າຮັບຕ້ອນຄົນຢ່າງນີ້ເຂົ້າໃນຣາຊອາ ນາຈັກຂອງພຣະອົງ.

ຫລັງອ່ານພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮຳມ້ວນພຣະທັມແລ້ວກໍນັ່ງລົງ. ການຢືນອ່ານເປັນການໃຫ້ກຽດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກອາຈານສອນຂອງພວກຢິວມັກນັ່ງລົງສິດສອນ. ທຸກໜ່ວຍຕາໄດ້ຈ້ອງມອງເບິ່ງອົງພຣະເຢຊູໃນໂຮງທັມມະສາລ ຯ ລໍຟັງວ່າພຣະອົງຈະສອນຢ່າງໃດໃນພຣະທັມທີ່ສຳຄັນນັ້ນ.

3. ຕອບສນອງ ແລະການປະຕິເສດ: (ລູກາ 4:21-30)

ເປັນໜ້າສົນໃຈໃນຄຳສອນໃນປຶ້ມລູກາ 4:21 ກ່ຽວກັບຄຳສອນໃນປຶ້ມເອຊາຢາກ່າວເຖິງ “ວັນນີ້, ດຽວນີ້.” ຜູ້ຄົນຟັງຄຳສອນໃນປຶ້ມເອຊາຢາກຮູ້ເຖິງຄວາມຫວັງ ແລະການໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນວ່າຍາມໃດຈິ່ງຈະເປັນຈິງ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າວັນທີ່ລໍຄອຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ວັນນີ້ແລະດຽວນີ້ ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍ ຖ້າພວກເຂົາຢາກເຫັນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດກໍໃຫ້ເຂົ້າຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງມາຍັງບ້ານເມືອງຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ມາປາກົດເທົ່ານັ້ນແຕ່ຢາກເຮັດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ. ພຣະອົງເຊີນພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະກາດເຖິງຄວາມຊອບທັມ ຄວາມເມດຕາ ແລະຄວາມພົ້ນມາສູ່ໂລກ.

ແຕ່ເຫັນວ່າໄທບ້ານຂອງພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳເຊີນນັ້ນ. ທຳອິດໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຟັງຄຳອະທິບາຍພຣະທັມຈາກພຣະເຢຊູພວກເຂົາພາກັນແປກໃຈແລະຢາກຮູ້ເພີ່ມ. ພວກເຂົາພາກັນຖາມວ່າ, “ນີ້ເປັນລູກຂອງໂຢເຊບບໍ່ແມ່ນຫລື?” ຄຳວ່າແປກໃຈບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຊື່ອ ການທີ່ເຫັນວ່າເປັນລູກຊ່າງໄມ້ສອນປລາດຢ່າງນີ້ອາດເປັນການພູມໃຈທີ່ໄດ້ກັບບ້ານຂອງຕົນມີຄວາມສາມາດ ຫລືອາດເປັນການດູຖູກເປັນລູກຄົນທຸກຍັງອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນອົງພຣະເມຊີອາ.

ພວກເຂົາສົງສັຍຈິ່ງກ່າວເປັນສຸພາສິດ, ເປັນທ່ານໝໍຈິ່ງປົວຕົນເອງ. ເຮັດການອັດສະຈັນໃຫ້ເຫັນເໝືອນໄດ້ເຮັດມາແລ້ວທີ່ເມືອງກາເປນາອູມ (4:23). ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າທ່ານໝໍປົວຕົນເອງເປັນຄົນໃນສມັຍນັ້ນຮູ້ດີ ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໃນສິ່ງຕົນບໍ່ຢາກເຮັດເພື່ອຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ. ຄົນໃນບ້ານເມືອງອາດຕ້ອງການຢາກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຮັດການອັດສະຈັນຕໍ່ຄົນຂອງຕົນເອງ ໃນບ້ານ ກ່ອນໄປເຮັດທີ່ອື່ນອາດເປັນໄປໄດ້. ເມືອງອາເປນາອູມເຕັມໄປດ້ວຍຄົນຕ່າງຊາດ, ແຕ່ເມືອງນາຊາເຮັດມີຄົນຢິວຫລາຍ. ການທີ່ໄທບ້ານນາຊາເຮັດໃຈຮ້າຍຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພຣະອົງກ່າວເຖິງຜູ້ປະກາດໃນພຣະຄັມພິເດີມສອງຄົນ ເອລີຢາ ແລະເອລີຊາ. ຜູ້ປະກາດທັງສອງຄົນນີ້ໄດ້ປະກາດໃນສມັຍພວກອິສຣາເອັນບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນເວລາພວກເຂົາພາກັນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມແລະຂາດສິນທັມ.

ໃນສມັຍຂາດສິນທັມພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຜູ້ປະກາດທັງສອງໄປນອກເຂດແດນອິສຣາເອັນໃນຍາມອິດຢາກໄປຊອກກິນອາຫານແລະພັກເຊົາທີ່ບ້ານຍິງໝ້າຍຜູ້ເປັນຊາວໂຟນີເຊັງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳນາຍພົນຜູ້ເປັນໂຮກຂີ້ທູດມາຫາຍິງໝ້າຍເພື່ອປົວພະຍາດຂອງຕົນ. ໃນສອງເຣື່ອງນີ້ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຮູ້ເພື່ອກັບໃຈກ່ອນພຣະອົງຈະຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນພັຍໄດ້.

ໃນປະວັດເຣື່ອງນີ້ເຫັນວ່າໄທເມືອງນາຊາເຮັດບໍ່ສັດຊື່ກັບສມັຍຄາວພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາ ແລະເອລີຊາອອກໄປເຕືອນ. ພວກຢິວຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນພິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເມຊີອາເປັນຂອງຊາດຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

ປະຊາຊົນບໍ່ຍອມຮັບແລະໂທບ້ານຕົນເອງຖືວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມປອມ ແລະຍັງຢາກຖືມພຣະອົງລົງພູສູງ, ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຢ່າງອອກໄປຖ້າມກາງພວກເຂົາຢ່າງສະບາຍ. ພວກອິສຣາເອັນຮູ້ຈັກທຳລາຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມຕລອດມາ ແລະຍັງປະຕິເສດອົງພຣະເມຊີອາອີກດ້ວຍ. ໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດຫລັງຈາກເຫດການນີ້ແລ້ວ ບໍ່ເຫັນກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູກັບຄືນມາເມືອງນາຊາເຣັດອີກ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດໄປປະກາດຕໍ່ຄົນທຸກຊັ້ນວັນນະ ຜິວພັນວ່າພຣະອົງນຳເອົາຄວາມທ່ຽງທັມແລະການບົດປ່ອຍມາໃຫ້ມະນຸດຊາດ. ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເປັນແຂນຂາ ເປັນອະໄວຍະວະຂອງອົງພຣະເຢຊູເພື່ອປະກາດເຣື່ອງຂ່າວປະເສີດ. ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນກວດເບິ່ງຕົນເອງວ່າພວກເຮົາເປັນເໝືອນໂທເມືອງນາຊາເຣັດຫລືບໍ່? ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ ຈິ່ງກັບໃຈໃໝ່ ແລະຮັບໃຊ້ປະກາດຕາມຂອງພຣະອາຊທານ.

ຄຳຖາມ:

11. ທ່ານເຄີຍພົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ ແລະທ່ານເຮັດແນວໃດ?
12. ທ່ານເປັນພາກສ່ວນປະກາດເຣື່ອງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນຳເອົາຄວາມພົ້ນແລະຄວາມຊອບທັມບໍ່?
13. ທ່ານມີເປົ້າໝາຍແລະຈຸດປະສົງໃນຊີວິດຂອງທ່ານແນວໃດ? ທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນແນວໃດບໍ່?
14. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຈິ່ງເປັນການຢາກທີ່ຈະຮັບເອົາຄົນບາງກຸ່ມເຂົ້າຮ່ວມປະກາດເຣື່ອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງອົງພຣະເຢຊູ?
15. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ມີພາກສ່ວນໃນການປະກາດເຣື່ອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄົນທຸກຊາດ ແນວໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ການຈັບປາແລະການຊົງເອີ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 5:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 5:1-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຈັບປາໄດ້ຢ່າງອັດສະຈັນ ແລະໄດ້ຊົງເອີ້ນແບບປ່ຽນແປງຊີວິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາເຂົ້າຮ່ວມງານກັບພຣະເຢຊູໃນພັນທະກິດການນຳຄົນທັງຫລາຍ ເພື່ອ
ຮາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມງານກັບພຣະເຢຊູໃນພັນທະກິດການນຳຄົນທັງຫລາຍ ເພື່ອ
ຮາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູຊົງປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຊີໂມນ ໂດຍຊົງເອີ້ນແບບປ່ຽນແປງຊີວິດ. ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນ
ເຮົາໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມງານກັບພຣະອົງໃນພັນທະກິດການເຊີນຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົ້າມາຮາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ້ອງແປດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້. ສາສນາທູດ(ມິດເຊີນແນຣີ) ໄດ້ມາເວົ້າທີ່ໂບດ. ຂ້າພະເຈົ້າຟັງແລ້ວກໍຮູ້ສຶກປຶ້ມໃຈໃນຊີວິດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຄົນຜິດ. ເວລາຜ່ານໄປຫລາຍເດືອນກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງການຊົງເອີ້ນ ໃນ ທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບແລະໄດ້ບອກໃຫ້ທາງໂບດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄປຮັບໃຊ້. ພຣະ ເຈົ້າໄດ້ດັດແປງຄວາມຮູ້ສຶກໃນການຊົງເອີ້ນເປັນຫລາຍປີ, ແຕ່ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຮັບໃຊ້ແລະປະກາດ ຄວາມຈິງນັ້ນຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕອດເວລາ.

ບໍ່ແມ່ນທຸກໆຄົນໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ເປັນອາຊີບ, ແຕ່ວ່າຜູ້ເຊື່ອທຸກໆ ຄົນໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ມີສ່ວນ ຮ່ວມກັບອົງພຣະເຢຊູໃນການນຳເກັບຄົນທັງຫລາຍເພື່ອຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຫ້ອງປະ ຊຸມແລະຢູ່ຫ້ອງຮຽນ, ບ່ອນທຳງານແລະທີ່ຮ້ານອາຫານ, ພວກເຮົາເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າພຣະ ອົງຈະໃຫ້ເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ. ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາຕ້ອງການໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດວ່າພຣະເຢຊູເປັນ ພຣະຜູ້ໂຜດ. ພວກເຮົາຈະຮັບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອປະກາດຂ່າວດີທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດບໍ່?

1. ການເທສນາທີ່ແຄມທະເລ: (ລູກາ 5: 1-3)

ພຣະທັມລູກາບອກວ່າເຮືອງນີ້ເກີດທີ່ທະເລສາບເຄັນເນຊາເຣັດ, ອີກຊື່ນຶ່ງເອີ້ນວ່າທະເລສາບຄາລີເລ. ພຣະ ເຢຊູອາດຈະຢູ່ເຂດເມືອງກາເປນາອຸມທາງເບື້ອງເໜືອຂອງທະເລສາບນັ້ນ. ເຖິງວ່າພຣະອົງຖືກປະຕິເສດບໍ່

ໄດ້ຮັບກຽດໃນບ້ານເມືອງຂອງຕົນກໍຕາມ ແຕ່ໃນທີ່ອື່ນໆຜູ້ຄົນໄດ້ບຸບຽດກັນເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ. ຊື່ສຽງພຣະ ເຢຊູດັ່ງຂຶ້ນເລື້ອງໆ ຂະນະທີ່ພຣະອົງໄດ້ເທສນາແລະທຳການອັສຈັນຫລາຍຢ່າງໃນແຄວ້ນນັ້ນ.

ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ເທສນາທີ່ແຄມທະເລສາບຄາລີເລແລະມີຜູ້ຄົນແທ້ໆພາ ພຣະອົງຊົງເຫັນເຮືອສອງ ລຳຈອດຢູ່ຮິມຝັ່ງທະເລສາບນັ້ນ, ພວກຫາປາກຳລັງລ້າງມອງອັນຍາວຢຽດເໝືອນຮູບໄຂ່ ແລະເຮັດດ້ວຍ ເຊືອກທີ່ແຂງແກ່ນ. ເຮືອຈະແກ່ມອງອອກໄປກາງນ້ຳຂະນະທີ່ຄົນຫາປາອີກເຮືອນຶ່ງເຮັດສຽງດັງສນັ້ນເພື່ອໃຫ້ ປາຕື່ນແລ້ວລອຍໄປຫາມອງທີ່ຕຽມໄວ້. ເພາະວ່າປາຈະເຫັນມອງໃນຕອນກາງວັນ, ຊາວຫາປານີ້ຈະແກ່ ມອງກາງຄືນເພື່ອປາຈະບໍ່ເຫັນມອງ. ມອງຕ້ອງໄດ້ລ້າງຫລັງຈາກຖືກແຊ່ນ້ຳທັງຄືນເພື່ອມອງນັ້ນຈະບໍ່ເປື້ອຍ. ພຣະເຢຊູຄົງຈະເທສນາແຕ່ເຊົ້າ ເພາະພຣະອົງຊົງເຫັນຄົນຫາປາກຳລັງລ້າງມອງຂອງເຂົາຢູ່.

ພຣະເຢຊູຊົງແກ້ໄຂບັນຫາເຮືອງຄົນທີ່ໜ້າແທ້ໆໂດຍສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອລຳນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນເຮືອຂອງຊີໂມນ ແລ້ວຊົງຂໍໃຫ້ເຂົາຖອຍເຮືອອອກໄປຈາກຝັ່ງນ້ອຍນຶ່ງ. ພຣະອົງຊົງປະທັບລົງສັ່ງສອນປະຊາຊົນຈາກເຮືອ ນັ້ນ, ນ້ຳແລະດິນຊາຍຊ່ວຍເກັບສຽງຊຶ່ງຊ່ວຍໃຫ້ສຽງຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນຊັດຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຟັງຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນໄດ້ເຫັນພຣະອົງດີ ເພາະບໍ່ໄດ້ບຸບຽດກັນ.

2. ຈັບປາໄດ້ເກີນຄາດ: (ລູກາ 5: 4-7)

ເມື່ອພຣະເຢຊູຈົບການສອນ, ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ຊີໂມນວ່າ, "ຈົ່ງພາຍເຮືອອອກໄປບ່ອນເລິກ ແລ້ວຢ່ອນ ມອງຂອງພວກທ່ານລົງຈັບປາ." ຊີໂມນທູນຕອບວ່າ "ອາຈານເຈົ້າເອີຍພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫາຈົນອິດເມື່ອຍ ໝົດຄືນບໍ່ໄດ້ທັງ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະຢ່ອນລົງຕາມຄຳຂອງນາຍ" (ລກ 5:5) ການຫາປາເປັນວຽກໜັກແລະມອງ ກຳໜ້າຈະຕ້ອງໃຊ້ຄືນສອງຫາສີ່ຄືນເພື່ອກວາດມອງ. ຊີໂມນແລະໝູ່ຂອງລາວບໍ່ໄດ້ປາຈັກໂຕ ຫລັງຈາກຫາ ປາແໝ້ດຄືນ ເປັນການທີ່ໃຈແລະຂາດລາຍໄດ້. ເວລາພຣະເຢຊູຊົງລົງໄປໃນເຮືອຂອງຊີໂມນ ລາວອາດຈະ ເມື່ອຍແລະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະກັບບ້ານເພື່ອໄປນອນຈັກສອງສາມຊົ່ວໂມງກ່ອນທີ່ລາວຈະອອກໄປຄືນໃໝ່.

ໃນຖານະຜູ້ຫາປາທີ່ຊຳນານ, ຊີໂມນຮູ້ວ່າປາມັນບໍ່ມາເຂົ້າມອງຕອນກາງເວັນເພາະປາມັນເຫັນມອງ; ນອກ ນັ້ນ, ຖ້າເອົາມອງໄປລົງນ້ຳອີກລາວຈະຕ້ອງໄດ້ລ້າງໃໝ່. ລາວຄິດງຽບງຽມແລະຖາມຕົວເອງວ່າລູກຂ່າງໄມ້ ຄົນນີ້ກາຍມາເປັນຜູ້ເທສນາສັ່ງສອນ ບັດນີ້ມາບອກວິທີໃຫ້ຈັບປາ. ໃຫ້ໃຊ້ເຮືອສອງສາມຊົ່ວໂມງແລ້ວຍັງບໍ່ພໍ ບໍ? ບັດນີ້ພັດຢາກຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຄົນຫາປາຄິດວ່າບໍ່ມີປະໂຫຍດ ເສັງເວລາ?

ແຕ່ຊີໂມນກໍຍອມເຮັດຕາມ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄັ້ງແລກທີ່ຊີໂມນໄດ້ມີປະສົບການກັບພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງເຄີຍ ສັ່ງສອນທີ່ບ້ານຂອງລາວແລະໄດ້ປົວແມ່ເມັງຂອງລາວໃຫ້ດີໄຂ້ (ລກ 4:38-39). ນອກນັ້ນຊີໂມນໄດ້ເຫັນ ພຣະເຢຊູປົວຄົນໃຫ້ຫາຍພະຍາດຫລາຍຢ່າງແລະໄດ້ຂັບວິນຍານຊົ່ວອອກ (ລູກາ4:40-41). ຊີໂມນບໍ່ ເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງເທື່ອ ແຕ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູມີຄວາມແຕກຕ່າງ; ລາວໄດ້ເຫັນການອັສຈັນແລະລາວຍອມຮັບ ພຣະອົງໃນບາງຢ່າງ. ຕອນນີ້, ເພາະພຣະເຢຊູຊົງບອກ, ຊີໂມນກໍໄດ້ຢ່ອນມອງລົງບ່ອນນ້ຳເລິກ(ລກ 5:5).

ຊີໂມນປລາດໃຈເມື່ອມອງລາວຖືກປາຫລາຍເຕັມທີ, ຈົນມອງຈະຂາດ; ລາວຈຶ່ງກວັກມືເອົາໝູ່ທີ່ຢູ່ເຮືອລຳ ອື່ນໃຫ້ມາຊ່ອຍ ອາດຈະເປັນຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ, ລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ. ເມື່ອເຂົາມາຊ່ອຍແລ້ວກໍໄດ້ ປາເຕັມເຮືອທັງສອງລຳຈົນເຮືອແຊມເກືອບຫລົ້ມ. ພວກນັກວິຈັຍຄາດວ່າປາທີ່ຈັບໄດ້ມີປະມານສາມສ່ວນສີ່ ຕັນສະເລັ່ງແລ້ວໄດ້ປາເທົ່າກັບຕຶກສອງອາທິດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບແທນພວກຫາປາເພາະພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ ເຮືອຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ປະທານປາໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງລົ້ນເຫລືອ.

3. ການຊົງເອີ້ນໃໝ່ (ລູກາ 5: 8-11)

ການຈັບປາແບບອັສຈັນໄດ້ເປີດຕາຂອງຊີໂມນ. ພວກຊາວຫາປາ ປລາດໃຈເພາະລູກຊ້າໄມ້ຜູ້ນີ້ຮູ້ຈັກບ່ອນ ທີ່ປາຢູ່. ຍືນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໄດ້ເຫັນການຈັບປາແບບອັສຈັນ, ໃນທັນໃດຊີໂມນກໍເຂົ້າໃຈວ່າມີຫຍັງໃນພຣະເຊຢູເກີນ ກວ່າທີ່ລາວຮູ້. ເພິ່ນຊ່ອຍຄົນໃຫ້ຫາຍພະຍາດ, ຂັບໄລ່ຜີອອກ, ແລະໃຫ້ປາເປັນຕົ້ນເຂົ້າມອງ. ພຣະເຢຊູບໍ່ ແມ່ນແຕ່ເປັນອາຈານທີ່ມີພອນສວັນໃນການສັ່ງສອນ. ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ບໍລິສຸດແລະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອ ຊີໂມນໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍຂາບລົງທີ່ພຣະຊານຸ (ຕີນ) ຂອງພຣະເຢຊູແລະເວົ້າວ່າ "ນາຍເອີຍ ຂໍເຊີນໄປທ່າງຈາກ ຂ້ານ້ອຍທ້ອນ ເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບາບ" (ລູກ 5: 8). ຊີໂມນຮູ້ສຶກໂຕເອງວ່າລາວບໍ່ມີຄຸນຄ່າ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ ຊີໂມນ ວ່າ "ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທ່ານຈະເປັນຜູ້ຫາຄົນ" (ລູກ 5: 10). ພຣະເຈົ້າໄດ້ ກ່າວແກ່ພວກເຮົາຄືກັນເມື່ອເຮົາເຮັດບາບ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາຈາກຄວາມລົ້ມເຫລວ. ເວລາຊີໂມນ ຄິດວ່າລາວຈະຕ້ອງຖືກການຕັດສິນພິພາກສາ, ລາວໄດ້ພົບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູຍັງບໍ່ແລ້ວກັບ ຊີໂມນ ມີສິ່ງອັສຈັນຫລາຍຢ່າງໃນພຣະຄຳພີຊຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບເຮືອງຈິດວິນຍານ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີການຕິດຕາມ ພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງປະສົບກັບການທ້າທາຍຫລາຍຢ່າງ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຊີໂມນໃໝ່ວ່າ, "ເປໂຕ" ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ "ຫີນແຂງ." ເປໂຕເປັນຄົນແລກໃນກຸ່ມອັຄ ສາວິກທີ່ຮັບຮູ້ແລະສາອະພາບວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມສີອາ. ລາວຮັບບໍ່ໄດ້ວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ ກາງແຂນແຕ່ຫລັງຈາກພຣະອົງຖືກຈັບ, ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດວ່າລາວບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ໃຜ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍມີພຣະຄຸນຕໍ່ເປໂຕ. ຫລັງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງມາໃນວັນເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ, ຊີໂມນເປໂຕ ໄດ້ເຫສນາຄັ້ງແລກເພື່ອໂບດໃໝ່ຂອງພຣະເຢຊູ, ແລະມີຄົນສາມພັນຄົນເລືອກທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ແຕ່ ກ່ອນຊີໂມນຖືກປາໄດ້ແລ້ວສິ່ງມັນໄປຕາຍ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເອີ້ນລາວໃຫ້ຊອກຫາຄົນແລະເຊີນເຂົາໃຫ້ຮັບ ຊີວິດໃໝ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ຊາວເມືອງນາຊາເຮັດປລາດໃຈໃນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູ ແຕ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງ. ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະໂຢຮັນກໍປລາດໃຈການອັສຈັນທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດ ແຕ່ພວກເຂົາປະຖິ້ມທຸກຢ່າງແລ້ວຕິດຕາມ ພຣະອົງ. ພວກຫາປາສາມຄົນໄດ້ກາຍມາເປັນສາວິກທີ່ໄກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການອັສຈັນ ທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ, ທັງສ່ວນຕົວແລະໃນກາງຊຸມຊົນ. ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກ

ປ່ຽນແປງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມການຈັບປາແລະເຄື່ອງຫາປາເຂົາແລ້ວຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ໃນພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບຜູ້ທີ່ສົມຄວນຈະຕ້ອງຕິດຕາມແລະສະລະທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີເພື່ອພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງສົມຄວນທີ່ຈະຕິດຕາມ. ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາທຸກຄົນຈະອອກຈາກວຽກງານເພື່ອໄປຮັບໃຊ້ເຕັມເວລາ, ແຕ່ພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ທຳງານຮ່ວມກັບພຣະອົງເພື່ອນຳຄົນທັງຫລາຍ ໃຫ້ມາຫາຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ.

ບາງທີອາດຈະເປັນຢ່າງຊີໂມນ ທ່ານອາດຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງບໍ່ມີຄຸນຄ່າແລະບໍ່ຕຽມພ້ອມ. ຖ້າຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນ, ທ່ານກໍຄືຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ໄດ້. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເກນເອົາພວກອາຈານຫຼືຜູ້ນຳໃນສັມຍຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊອກຫາຄົນຮັ່ງມີແລະຄົນມີອຳນາດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ພົບສາວິກລຸ້ນແລກທີ່ແຄມຝັ່ງທະເລຄາລີເລຈາກກຸ່ມຄົນຫາປາ. ພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະອົງແລະເຂົາເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຄົນທັງໂລກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລືອກເອົາຄົນທີ່ມີອຳນາດຫລືຄົນທີ່ໂດ່ງດັງເພື່ອທຳງານຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ. ພຣະອົງຕ້ອງການຄົນທີ່ຍອມຮັບວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການເພິ່ງພຣະອົງແລະຕິດຕາມພຣະອົງ.

ຖ້າທ່ານຕ້ອງການທີ່ຈະເຮັດງານຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູ, ຈົ່ງຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານໄດ້ພົບຜູ້ທີ່ເຂົາຊອກຫາພຣະອົງ. ສັງເກດເບິ່ງຄົນທີ່ຢູ່ຮອບໆຂ້າງຂອງທ່ານເອງ. ຜູ້ທີ່ລຳບາກ? ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການໝູນໃຈ? ຜູ້ທີ່ຢາກໄດ້ຍິນຄຳວ່າຊີວິດຍັງມີຫວັງ? ພຍາຍາມຟັງ. ຢຸດແລະອະທິຖານ. ເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງ, ນຳຄົນມາຫາພຣະເຢຊູ. ຈົ່ງຖິ້ມມອງອອກໄປ, ຕຽມຈັບປາ, ແລະຢ່າປລາດໃຈເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນໃຫ້.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ທ່ານຄິດວ່າໂງ່ຫລືໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ບໍ່? ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຕິດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູເຖິງແມ່ນວ່າຟັງແລ້ວບໍ່ເຂົ້າເຮືອງບໍ່?
2. ທ່ານເຄີຍຕື່ນຕົ້ນໃຈເວລາເບິ່ງຄວາມບາບຂອງທ່ານເອງແລະຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
3. ທ່ານເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດບໍ່?, ທ່ານຕອບຮັບວິທີໃດ?
4. ທ່ານຈະມີສ່ວນໃນການນຳຄົນໃຫ້ມາເຖິງຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າວິທີໃດ?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານອາດຈະໄດ້ປະໄວ້ເບື້ອງຫລັງເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມພັນທະກິດກັບພຣະເຢຊູ? ຄວາມປະພຶດ, ນິສັຍ, ຊັບສົມບັດ, ຫລືສິ່ງສຳຄັນທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງປະໄວ້ເບື້ອງຫລັງຫລືປ່ຽນແປງ?

ບົດຮຽນທີ 8

ຊີວິດໃນຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 6: 17-45

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 6: 17-49

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍສິ່ງສຳຄັນແລະຄຸນຄ່າຂອງອານາຈັກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະດຳເນີນຊີວິດຢູ່ດັ່ງຄົນທີ່ເປັນໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຍອມຮັບແລະໃຊ້ຊີວິດຕາມສິ່ງສຳຄັນແລະຄຸນຄ່າຂອງອານາຈັກພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ໃນຄຳເທສນາຢູ່ຈ້າຍພູ, ພຣະເຢຊູຊົງສ້າງສອນກ່ຽວກັບລັກສະນະແລະການປະພຶດຂອງຜູ້ທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງເພື່ອສະແດງອອກເຖິງການເປັນໄພພິນຂອງຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ຖ້າທ່ານໃຊ້ເວລາຕິດຕາມຂ່າວ, ທ່ານຈະເຫັນສິ່ງສຳຄັນແລະຄຸນຄ່າຂອງນັກຂ່າວຄົນນັ້ນ. ຮູບພາບທີ່ນຳມາລົງ, ເຣື່ອງທີ່ນຳມາແບ່ງປັນ, ຫລືການວິຈານຂ່າວ ຈະບອກເຖິງຄວາມສົນໃຈ, ທັສນະ, ແລະລະບົບຄວາມເຊື່ອຂອງບຸກຄົນ. ຈາກການຕິຊົມເຣື່ອງການເມືອງ ເຖິງດິນຕຣີທີ່ມັກ, ທ່ານຈະສາມາດຮຽນຮູ້ຫລາຍຢ່າງກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ຂຽນຂໍ້ຄວາມອອກມາ.

ໃນບົດຮຽນນີ້, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວກັບຄົນຫລວງຫລາຍແລະຊົງອະທິບາຍຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມສຳຄັນແລະຄຸນຄ່າຂອງແຜ່ນດິນສວັນ. ຄຸນຄ່າແລະສິ່ງສຳຄັນເຫລົ່ານັ້ນຈະປາກົດໃນຂ່າວສັງຄົມ, ຄວາມສັມພັນ, ແລະພົບພໍ້ກັບຄົນທັງຫລາຍແລະພຣະເຈົ້າ.

1. ຄວາມສຸກແລະວິບັດ: (ລູກາ 6: 17-26)

ວາດພາບຕົວເອງຈາກຈ້າຍພູບ່ອນນຶ່ງທີ່ຊົນນະບົດໃນອິສຣາເອັນ: ທ່ານເອງເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຢູ່ກັບຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ມາຈາກທົ່ວແຂວງຢູດາຍ, ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະຈາກຝັ່ງທະເລເມືອງຕີໂຣກັບເມືອງຊີໂດນ. ພວກເຂົາພາກັນມາເພື່ອຟັງຄຣູທຸ່ມຜູ້ນຶ່ງທີ່ຄົນຊາລີວ່າເຮັດໃຫ້ຄົນດີພຍາດຕ່າງໆແລະບັນດາຄົນທີ່ຜິຖອຍຮ້າຍກຸກກວນກຳໄຜດໃຫ້ດີເໝືອນກັນ. ປະຊາຊົນໄດ້ພຍາຍາມມາເພື່ອເບິ່ງ, ຟັງ, ແລະແຕະຕ້ອງຕົວທ່ານ. ຟັງສຽງຄົນຮ້ອງໂຮເພື່ອໃຫ້ພຣະເຢຊູສົນໃຈ. ສຳຜັດການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄົນໜ້າແທ້ແລະດົມກິ່ນຂີ້ຜຸ່ນກຸ້ມເພາະຄົນຫລາຍພັນໄດ້ຢຽບຍ່າຕາມໜ້າດິນ.

ອີງຕາມເບື້ອງຫລັງຂອງພຣະຄຳ, ພຣະອົງຊົງເລີ່ມປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງຣາຊອານາຈັກນັ້ນ ແລະຊົງ
ໂຜດພົບເມືອງທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ພຍາດໃຫ້ດີໝົດ ກິຕິສັບຂອງພຣະອົງກໍຊ່າລືໄປຊຶ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນທັງສອງຫົວຄື
ພຣະທັມມັດທາຍແລະລູກາ. ມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈາກເມືອງໃກ້ຄຽງໄດ້ພາກັນມາເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນ
ເຣື່ອງພຣະເຢຊູສັ່ງສອນແລະໄດ້ຮັບການປົນປົວຮັກສາໃຫ້ຄົນຕີພຍາດດ້ວຍ. ໃນຖະນາບຸດມະນຸດຜູ້ສົງສານ,
ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປົນປົວຮັກສາປະຊາຊົນກ່ອນ; ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງປະກາດກັບຄົນທັງຫລາຍ. ພຣະ
ເຢຊູໄດ້ສະແດງວ່າພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈຫລັກການເວລາພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງຊົງ
ທ້າທາຍການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຄຣິສຕຽນໃນປັດຈຸບັນນີ້ຄວນຈະຮຽນຮູ້ຈາກພຣະອົງຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງ.

ເພື່ອເລີ່ມບົດເທດທີ່ດີເດັ່ນບົດນີ້, ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງຄວາມສຸກຫລືທີ່ຮູ້ກັນວ່າທາງແຫ່ງຄວາມສຸກ. ທາງ
ແຫ່ງຄວາມສຸກແຕ່ລະຢ່າງໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສາມພາກຄື: 1) ປະກາດຄວາມສຸກ; 2) ລັກສະນະຂອງຜູ້ຮັບ
ຄວາມສຸກ; ແລະ 3) ເຫດຜົນທີ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມສຸກ. ພຣະທັມມັດທາຍໄດ້ໃຫ້ແປດທາງແຫ່ງຄວາມສຸກ,
ແຕ່ພຣະທັມລູກາໄດ້ໃຫ້ແຕ່ພຽງສີ່ຢ່າງ.

ໃນລູກາ 6: 20, ພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຍາກຈົນ. ພຣະທັມມັດທາຍໃຊ້ຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ "ຜູ້ໃດທີ່ຍາກຈົນ
ຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍເປັນສຸກ" (ມທ 5: 3). "ຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານ" ແມ່ນການຍອມຮັບວ່າຕົນເປັນຄົນຜິດ
ບາບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລະຍອມເພິ່ງຄວາມເມດຕາແລະພຣະຄຸນ. ທາງແຫ່ງຄວາມສຸກນີ້ເປັນຂັ້ນແລກເຣື່ອງ
ການດຳເນີນຊີວິດໃນຖານະຜູ້ເປັນໄພພິນຂອງຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ. ທ່ານຈະເປັນພົລເມືອງຂອງພຣະ
ເຈົ້າທາງອື່ນບໍ່ໄດ້ນອກຈາກເຂົ້າຜ່ານທາງພຣະຄຸນ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ຂໍ້ແມ້ນີ້ຈະໄດ້ຮັບຣາຊອານາຈັກສວັນ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງອວຍພອນຜູ້ທີ່ຫົວກະຫາຍ. ພຣະທັມມັດທາຍ ເວົ້າວ່າ "ຜູ້ທີ່ອິດທິວຄວາມຊອບທັມກໍເປັນ
ສຸກເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ອິ່ມບໍຣິບູນ" (ມທ 5:6). ພຣະເຢຊູສັນຍາກັບຜູ້ທີ່ຫົວກະຫາຍສິ່ງທີ່ຊອບທັມ
ພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມອິ່ມເຕັມ. ແຕ່ໜ້າເສັຽດາຍ, ຫລາຍຄົນແລ່ນນຳສິ່ງອື່ນໆທີ່ເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າຈະເຮັດ
ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຊົາຫົວກະຫາຍ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມພໍໃຈຝ່າຍຈິດວິນຍານນອກຈາ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວ.

ຄວາມສຸກຕໍ່ໄປແມ່ນເວົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ຮ້ອງໄຫ້. ພຣະເຢຊູສັນຍາວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຫົວ. ການຮ້ອງໄຫ້ໝາຍເຖິງ
ການໂສກເສົ້າເພາະຄວາມຜິດບາບ. ຜູ້ທີ່ຫົວໝາຍເຖິງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຣາຊອານາຈັກສວັນ ເພາະ
ຄວາມຜິດບາບບໍ່ມີອີກແລ້ວ.

ທາງແຫ່ງຄວາມສຸກຢ່າງສຸດທ້າຍເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຍິ່ງ. ເປັນຫຍັງຫລາຍຄົນຈຶ່ງກຽດຊັງຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢ
ຊູ? ແຕ່ໃນປະຫວັດສາດເຖິງສັມຍຂອງພວກຜູ້ພາກອນ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າມີການຂົ່ມເຫັງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງ
ຫລາຍເພາະພວກເຂົາເປັນໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ຕໍ່ໄປເປັນຮູບພາບຂອງຄວາມສຸກທັງຫລາຍຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງຊົງເວົ້າເຖິງຄຸນປໂຍດທີ່ຈະຕາມມາ ຊຶ່ງສະທ້ອນເຖິງລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດ ແລະຄຸນຄ່າຂອງຣາຊອານາຈັກສວັນ ພ້ອມດ້ວຍວິບັດຈາກການ ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄຸນຄ່າຂອງໂລກນີ້. ໃນທີ່ນີ້, ຄຳວ່າ "ວິບັດ" ບອກເຖິງຄວາມເສັ້ນໃຈ, ບໍ່ແມ່ນການຊູ່ເຂັນ. ຕາມຫລັກແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວໃນ ຂໍ້ 24, "ເປັນການເສົ້າໃຈ ແຕ່ວິບັດແກ່ທ່ານ..." ຊີວິດທີ່ບໍ່ມີພຣະ ເຈົ້າແລະປັກໃຈໃສ່ສິ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມສຸກຊົ່ວຄາວ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ແລະຊື່ສຽງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຜິດຫວັງ ບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາຈະສັນຍາຢ່າງໃດໃນໜັງຫລືໃນທິວິກໍາຕາມ.

2. ຄວາມຮັກຕໍ່ສັດຕູ: (ລູກາ 6 : 27-35)

ພຣະເຢຊູມັກກ່າວເຖິງຄຳສອນໃນພຣະຄັມພິເດີມ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມແຈ້ມແຈ້ງແລະເຂົ້າໃຈ. ໃນກໍລະນີນີ້, ຄຳ ສັ່ງໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານ ປຸງໄປເປັນໃຫ້ຮັກສັດຕູຂອງທ່ານ ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍວ່າໄພພິນຂອງ ອານາຈັກສວັນຈະຕ້ອງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານ. ພຣະອົງຊົງໃຫ້ແບບຢ່າງເຊັ່ນ: ຈົ່ງອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ກ່າວ ຫຼາຍບໍ່ຊຳຕໍ່ພວກທ່ານ; ຈົ່ງໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ຂໍຈາກທ່ານໂດຍບໍ່ມີການທວງເອົາຄືນ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນເລື່ອງ ແປກສຳລັບຜູ້ຟັງໃນຕອນນັ້ນ ແລະໃນສະໄໝນີ້.

ການປຸງແປງຢ່າງກະທັນຫັນແບບນີ້ເປັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຈະສະແດງຄວາມຮັກກັບຄົນທີ່ເຮັດຜິດກັບ ເຮົາໄດ້ວິທີໃດ? ຄຳຕອບທີ່ງ່າຍໆຄື: ທ່ານຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍ. ພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ ກ່ຽວກັບຈິດວິນຍານທີ່ຍາກຈົນຊຶ່ງຖືກກັບການຮັກສັດຕູຂອງຕົນ. ຕາມກຳລັງຂອງເຮົາ, ພວກເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ ໃນການທີ່ຈະຮັກຜູ້ທີ່ຂົ່ມເຫັງເຮົາ. ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດໃຫ້ພອນຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຈັບປວດ. ທ່ານຈະໃຫ້ທັງໆ ກັບເຂົາບໍ່ໄດ້. ທ່ານບໍ່ສາມາດຕອບຜູ້ທີ່ກຽດຊັງທ່ານດ້ວຍຄວາມຮັກ. ແຕ່ວ່າ, ໃນຖານະທີ່ເປັນໄພພິນຂອງ ຣາຊອານາຈັກສວັນ ພວກເຮົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າແລະຮິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິ ສຸດ; ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນສາມາດສະແດງຄວາມຮັກ ເຖິງແມ່ນການແກ້ແຄ້ນຈະເປັນສິ່ງທີ່ໃຈເຮົາຕ້ອງການເຮັດ.

ພຣະເຢຊູຊົງບອກສາວິກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນຄົນໂງ່ແລະປ່ອຍໃຫ້ຄົນອື່ນຢຽດຢາມພວກເຂົາບໍ່? ບໍ່ແມ່ນດັ່ງ ນັ້ນ! ຄວາມຮັກບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຢຽບຫົວທ່ານ ເພາະວ່າມີສັຍຢ່າງນີ້ບໍ່ມີ ປໂຍດຫຍັງສຳລັບພວກເຂົາ; ມັນບໍ່ແມ່ນການດີທີ່ສຸດທີ່ທ່ານຈະເຮັດກັບເຂົາ. ແລະການກະທຳຄວາມດີຕໍ່ ບຸກຄົນໃດຄົນນຶ່ງ ແມ່ນການສະແດງຄວາມຮັກ.

ຖ້າທ່ານຍັງສົງສັຍວິທີທີ່ຈະຕອບຮັບຄົນອື່ນໆ, ໃຫ້ເບິ່ງພຣະທັມນີ້; ລູກາ 6:31, ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຫລັກການ ແບບງ່າຍໆ ແຕ່ບາງຄັ້ງອາດຈະເຮັດໄດ້ຍາກ: ເຮັດກັບຄົນອື່ນ ໃນທຳນອງທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາເຮັດກັບທ່ານ.

4. ການພິພາກສາຜູ້ອື່ນ: (ລູກາ 6: 34-45)

ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈຳຕ້ອງນຳເນີນຊີວິດໃນສັງຄົມທີ່ບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບທຸກຄົນ. ຄວາມເວົ້າທີ່ຕໍ່ຕ້ານເລື່ອງ ຄວາມບາບບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນນິຍົມ. ຂະນາດໃນຄຣິສຕະຈັກ ຍັງມີການຫລີກເວັ້ນຄຳສອນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຄຽດ.

ຄຣິສຕຽນທີ່ຢູ່ໃນສະພາບເຊັ່ນນີ້ ຈະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວິທີໃດ? ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນໃນພຣະຄຳນີ້; ພຣະອົງຊັກຊວນຜູ້ຟັງໃນສັມຍນັ້ນ ແລະໃນສັມຍນີ້ດ້ວຍຄຳສັ່ງງ່າຍໆຄື: ຢ່າພິພາກສາ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວມີສິດໃນການພິພາກສາ. ໃນສັມຍພຣະເຢຊູ, ພວກຜູ້ນຳສາສນາມັກຈະເບິ່ງຄວາມຜິດຂອງຜູ້ອື່ນແຕ່ເບິ່ງຂ້າມຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ; ພວກເຂົາທຳໜ້າທີ່ເປັນໂຈດ, ເປັນຜູ້ພິພາກສາ, ແລະເປັນລູກຊຸນ.

ໃນສັມຍນີ້, ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນໄດ້ປະພຶດໃນທຳນອງນີ້; ພວກເຮົາຄິດວ່າຄວາມບາບຂອງຄົນອື່ນຮ້າຍແຮງກວ່າຄວາມບາບຂອງເຮົາ, ບາງຄັ້ງເຮົາກໍບໍ່ເຫັນຄວາມບາບຂອງຕົວເອງເລີຍ. ມີຄົນນຶ່ງເວົ້າວ່າ ຢ່າພິພາກສາຄົນອື່ນ ເພາະຄວາມບາບຂອງເຂົາແຕກຕ່າງກັບຄວາມບາບຂອງເຮົາ." ເວລາພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຮື່ອງການພິພາກສາ, ພຣະອົງຊົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ອົງຕາມພຣະຄັມພິແລ້ວ ມີພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວທີ່ຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມທັງຫລາຍໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາກັບຄົນອື່ນໆ (ລກ 6: 36), ແລະປ່ອຍການພິພາກສາໄວ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າໃຜເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ບໍ່ຕ້ອງປາກ ຫລືວ່າຈະຕ້ອງເຫັນພ້ອມນຳ; ຄວາມຈິງແລ້ວພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຫັນພ້ອມໃນການປະພຶດຂອງບຸກຄົນ ແຕ່ພວກເຮົາກໍສາມາດຮັກເຂົາໄດ້.

ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍບໍ່ມີສິດເຮື່ອງການພິພາກສາຄົນອື່ນໆ; ແຕ່ວ່າການປະພຶດກໍບອກໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງບຸກຄົນ; ການປະພຶດທີ່ຊົ່ວຊ້າ ກໍບອກເຖິງຈິດໃຈທີ່ບໍ່ບໍຣິສຸດ; ຄວາມເວົ້າແລະການກະທຳຂອງພວກເຮົາບອກເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາເອງ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ການດຳເນີນຊີວິດໃນຖະນະປະຊາຊົນສວັນໝາຍເຖິງຊີວິດທີ່ປົ້ນເທີງລົງລຸ່ມ. ສະແດງຄວາມຮັກແທນຄວາມກຽດຊັງ ອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດ. ຮ້ອງໄຫ້ເມື່ອເຫັນຄົນເຮັດບາບ ແທນທີ່ຈະປະນາມ. ເຮັດກັບຄົນອື່ນເໝືອນທີ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາເຮັດກັບເຮົາ. ພວກເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະແດງພຣະຄຸນຕໍ່ພວກເຮົາ. ເວລາພວກເຮົາຄິດເຖິງຄວາມຜິດບາບຂອງຕົວເອງ ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄຣິສຕຽນກໍສາມາດທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມສຳຄັນແລະຄຸນຄ່າຂອງຣາຊອານາຈັກສວັນ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?
2. ມີທາງແຫ່ງຄວາມສຸກ (beatitude) ແນວໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຫວັງຫລາຍ? ເປັນຫຍັງ?
3. ການສະແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
4. ທ່ານຈະຕ້ອງສະແດງຄວາມຮັກກັບຜູ້ໃດແດ່ໃນຕອນນີ້?
5. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ສະແດງຫາຄວາມອື່ນເຕັມຝ່າຍວິນຍານ ທີ່ປາສຈາກພຣະເຈົ້າ?
6. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງການພິພາກສາຄົນອື່ນຈຶ່ງເປັນເຮື່ອງງ່າຍ?

ບົດຮຽນທີ 9

ກິນຫວານຂອງການອະພິຍາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 7: 36-50

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 7: 36-50

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຫ້ອະພິຍາຍຍິງບາບ ແລະໄດ້ເປີດໜ້າຟາຣີຊາຍຜູ້ອວດດີ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຊີວິດຂອງຂ້ອຍໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງການອະພິຍາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ຂ້ອຍບໍ່?

ຈຸດປະລິງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສະແດງພຣະຄຸນແລະການອະພິຍາຍຕໍ່ຄົນອື່ນເພາະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກແລະການອະພິຍາຍກັບຍິງຊົ່ວຄົນນຶ່ງ ເປັນສາເຫດໃຫ້ຜູ້ນຳສາສນາຕ້ອງຕົກໃຈແລະຂົມຂຶ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອສະແດງເຣື່ອງຮິດເດດໃນການອະພິຍາຍ ແລະຜົນຂອງມັນຕໍ່ຊີວິດຂອງບຸກຄົນຜູ້ນຶ່ງ.

ຄຳນຳ

ໃນແຕ່ລະເມືອງ ມັກຈະມີບຸກຄົນທີ່ມີປະວັດບໍ່ດີ. ຖ້າເຫດການໃນພຣະຄຳຕອນນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນສມັຍປັດຈຸບັນ, ຫົວຂໍ້ຂ່າວອາດຈະເປັນໃນທຳນອງນີ້, "ຍິງໂສເພນີມ້າງງານລ້ຽງຂອງຜູ້ນຳສາສນາ." ຜູ້ຍິງທີ່ເປັນຫົວເຣື່ອງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເປັນແບບຢ່າງເຣື່ອງການລົບລ້າງລະບຽບຂອງສັງຄົມຢ່າງນຶ່ງ ຄົນໆໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງເພາະອຳນາດຂອງການອະພິຍາຍ.

1. ເຫດການ: (ລູກາ 7: 36-39)

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ເວລາກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຊີນພຣະອົງໃຫ້ໄປກິນເຂົ້າທີ່ບ້ານ ໃນນັ້ນກໍມີພວກຜູ້ເກັບພາສີ ແລະພວກຟາຣີຊາຍ. ພຣະເຢຊູຈະໄປທຸກບ່ອນທີ່ເຂົາຕ້ອນຮັບພຣະອົງ. ໃນເທື່ອນີ້, ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄຳເຊີນຂອງຊີໂມນ ຜູ້ເປັນຟາຣີຊາຍ. ໃນຂະນະທີ່ທຸກຄົນກຳລັງນັ່ງຢູ່ໃນໂຕະອາຫານກໍມີເຫດການເກີດຂຶ້ນ; ຂໍ້ 37 ບອກວ່າ "ຍິງຊົ່ວຄົນນຶ່ງ" ໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງຟາຣີຊາຍ. ການມີຄົນເຂົ້າມາບ້ານກໍເປັນເຣື່ອງທັມມະດາ ແຕ່ເທື່ອນີ້ເປັນເຣື່ອງແປກ ເພາະນາງຄົນນີ້ເປັນໂສເພນີ. ທ່ານຈະຮູ້ສຶກຢ່າງໃດຖ້າມີຍິງໂສເພນີຢ່າງເຂົ້າມາກິນເຂົ້າກັບອາຈານ ແລະພວກຜູ້ນຳຈາກໂບດຂອງທ່ານ?

ພຣະຄຳບອກພວກເຮົາວ່າຍິງນັ້ນໄດ້ "ມາຍືນຂ້າງຫລັງໃກ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງຮ້ອງໄຫ້." ນາງໃຫ້ຫລາຍຈົນນ້ຳຕາຢຶດໃສ່ພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູຈົນປຽກ; ຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ເອົາຜົມຂອງຕົນເຊັດພຣະບາດທັງຈູບ ແລະເອົານ້ຳມັນຫອມສົງ. ລອງຄິດເບິ່ງວ່າ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ປະພຶດດ້ວຍຄວາມກ້າຫານເຊັ່ນ

ນັ້ນ? ເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງເຮັດຜິດທັມມະດາ ແລະໃຫ້ໂອກາດຄົນອື່ນພິພາກສາຕົນ? ຄໍາຕອບ: ຄວາມຮັກທີ່ອອກຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈ, ຄວາມປ່ຽນແປງ, ແລະການອະພິຍາຍຈິດວິນຍານ ຄືສິ່ງຜັກດັນໃຫ້ນາງຕ້ອງກ້າເຮັດ.

ຊີໂມນ ຄົນຟາຣີຊາຍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກເຊັ່ນນັ້ນ. ເມື່ອລາວເຫັນເຫດການ, ລາວກໍໄດ້ພິພາກສານາງ ແລະພຣະເຢຊູທັນທີ. ຊີໂມນຄິດຢ່າງໃດ? “ຖ້າຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ທ່ານຄົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຍິງຜູ້ຖືກຕ້ອງກາຍຂອງທ່ານເປັນຜູ້ໃດ ແລະເປັນຄົນແນວໃດ ເພາະມັນເປັນຄົນຊົ່ວ.” ຊີໂມນໄດ້ເບິ່ງເຫດການຜິດໄປ; ຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນເຣື່ອງຜູ້ຍິງຊົ່ວ, ແຕ່ແມ່ນເຣື່ອງຊີໂມນບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົວເອງ. ພວກເຮົາຫລາຍຄົນກໍຢູ່ໃນສະພາບດຽວກັບຊີໂມນ ຄົນຟາຣີຊາຍ; ພວກເຮົາມັກເບິ່ງຂ້າມຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ; ພວກເຮົາຊ້າທີ່ຈະສະແດງພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກກັບຄົນອື່ນໆ.

2. ເຣື່ອງໃນເຣື່ອງ: (ລູກາ 7: 40-43)

ພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າລົງມາເກີດເປັນມະນຸດຊົງສາມາດເຫັນຈິດໃຈຂອງຊີໂມນ ແລະພຣະອົງບໍ່ຊົງລໍຊ້າທີ່ຈະຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາຂອງລາວ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ເຫດການເປັນໂອກາດທີ່ຈະສັ່ງສອນຜູ້ຟັງທັງຫລາຍໂດຍເລົ່າເຣື່ອງຄໍາອຸປະມາ: “41...ເຈົ້າທີ່ຜູ້ນຶ່ງມີລູກໜຶ່ງສອງຄົນ ຄົນນຶ່ງເປັນໜີ້ເງິນຫ້າຮ້ອຍຫລຽນເດນາຣີອິນອີກຄົນນຶ່ງເປັນໜີ້ຫ້າສິບຫລຽນ 42 ເມື່ອເຂົາບໍ່ມີອັນໃດຈະໃຊ້ໜີ້ແລ້ວ ເຈົ້າທີ່ຈຶ່ງໂຜດຍົກໜີ້ໃຫ້ເຂົາທັງສອງໃນສອງຄົນນັ້ນຄົນໃດຈະຮັກເຈົ້າໜີ້ຫລາຍກວ່າກັນ.”

ແນ່ນອນຊີໂມນຕ້ອງເຫັນຄໍາຕອບທີ່ງ່າຍໆຢູ່ຕໍ່ໜ້າ, ເຂົາຕອບວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ໂຜດຍົກໜີ້ໃຫ້ຫລາຍນັ້ນເປັນຜູ້ຮັກຫລາຍ.” ຄໍາຕອບຂອງຊີໂມນສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຕອນນີ້ວ່າ ລາວເຂົ້າໃຈການປະພຶດຂອງຜູ້ຍິງຊົ່ວຄົນນີ້. ຄໍາອຸປະມາ ແລະເຫດການໃນຄົນນັ້ນມີສ່ວນຄ້າຍຄຽງກັນ ຈົນປະຕິເສດບໍ່ໄດ້.

3. ການປຽບທຽບທີ່ເຈັບປວດ: (ລູກາ 7: 44-47)

ໃນຂໍ້ 44, ພຣະເຢຊູຊົງຖາມຊີໂມນຢ່າງຕົງໆວ່າ: “ທ່ານເຫັນຍິງຜູ້ນີ້ບໍ?” ແນ່ນອນຊີໂມນເຫັນ; ກິຈການຂອງນາງແມ່ນອອກມາຈາກສ່ວນໃນຂອງຫົວໃຈ ແຕ່ຊີໂມນບໍ່ໄດ້ເບິ່ງເລິກພໍ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ປຽບທຽບກິຈການຂອງນາງ ແລະກິຈການຂອງຊີໂມນ; ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ: “44 ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງທ່ານ ທ່ານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ນໍ້າລ້າງຕີນຂອງເຮົາ ແຕ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານໍ້າຕາລ້າງຕີນຂອງເຮົາ 45 ທ່ານບໍ່ໄດ້ຈູບເຮົາ ແຕ່ຜູ້ຍິງນີ້ ຕັ້ງແຕ່ເຮົາເຂົ້າມາເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊົາຈູບຕີນຂອງເຮົາ.” ຊີໂມນບໍ່ໄດ້ເອົານໍ້າມັນຫົດຫົວພຣະອົງ, ຊຶ່ງເປັນປະເພນີການໃຫ້ກຽດແຂກ. ກົງກັນຂ້າມ, ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ເອົານໍ້າມັນຫອມຫົດພຣະບາດຂອງພຣະອົງ, ນີ້ເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມເພື່ອແຜ່ຂອງນາງ.

ການປະພຶດຂອງຍິງຄົນນັ້ນບອກເຖິງການຮູ້ບຸນຄຸນເພາະໄດ້ຮັບການຊົງອະພິຍາຍຄວາມຜິດບາບ; ການພົບພໍ້ພຣະເຢຊູໃນຕອນນີ້ໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງນາງ ເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງຮັກພຣະເຢຊູຫລາຍແທ້? ນາງຮັກພຣະອົງ

ເພາະນາງໄດ້ຮູ້ຄວາມຜິດບາບອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງຕົວເອງ ແລະນາງໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງການອະພິຍາຍ ໂດຍພຣະເຢຊູ. ນາງຮູ້ວ່າຕົນເອງຄວນໄດ້ຮັບໂທດແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງສະແດງພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ, ແລະການອະພິຍາຍໃຫ້ກັບລາວ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ໂອກາດນາງອີກຄັ້ງ; ລົມສິ່ງທີ່ຜ່ານມາ ແລະກ້າວຕໍ່ໄປໃນເສຣີພາບ.

ຄວາມຜິດບາບຂອງຊີໂມນແຕກຕ່າງກັບຄວາມຜິດບາບຂອງຍິງຄົນນີ້ບໍ່? ບໍ່ຕ່າງກັນ; ຄວາມບາບອາດມີນ້ຳໜັກບໍ່ເທົ່າກັນ ແຕ່ຄວາມຜິດບາບທຸກຢ່າງໄດ້ແຍກມະນຸດອອກຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຜິດບາບມີຜົນກະທົບທັງຈິດວິນຍານແລະເນື້ອກາຍ; ຊີໂມນບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມຜິດບາບ ແລະຄວາມຕ້ອງການ ການໃຫ້ອະພິຍາຍບາບຂອງຕົນເອງ.

4. ຜູ້ຍິງພົບການອະພິຍາຍ ແລະສັນຕິສຸກ: (ລູກາ 7: 48-50)

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຢຸດຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ເວລາເວົ້າກັບຜູ້ຍິງນັ້ນ. ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ: “ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄຜດຍົກເລັ້ງແລ້ວ.” ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຊັ່ນນັ້ນ? ຄວາມຈິງແລ້ວຄວາມປະພຶດຂອງນາງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ນາງໄດ້ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງການອະພິຍາຍບາບ. ຄົງຈະກ່າວໃຫ້ຮູ້ເພີ່ມເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນາງກັບໄປເຮັດຄວາມຜິດບາບອີກ ແລະເພື່ອຄົນອື່ນໆທີ່ກຳລັງເບິ່ງເຫດການຢູ່ໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າໃຈ. ຈະບໍ່ມີການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າພຣະຄຸນ; ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື: ນາງຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບການອະພິຍາຍແລ້ວ.

ຜູງຊົນທີ່ເບິ່ງພຣະເຢຊູຢູ່ຕ່າງກໍປລາດໃຈ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳສິ່ງນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວມີສິດທີ່ຈະເຮັດ ນັ້ນຄືການອະພິຍາຍຄວາມຜິດບາບ. ເນື່ອງຈາກຄົນທັງຫລາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມາໃນໂລກໃນກາຍຂອງມະນຸດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງຖາມເຖິງກິດການຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖາມ ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນຈາກການປະກາດໃຫ້ອະພິຍາຍ.

ພຣະເຢຊູຊົງບອກຜູ້ຍິງວ່າ: “ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພົ້ນ ຈົ່ງໄປເປັນສຸກເທີນ.” ຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊ່ວຍນາງໃຫ້ພົ້ນ; ນາງໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກທີ່ບໍ່ເຄີຍປະສົບມາກ່ອນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ພຣະເຢຊູຍັງຊົງໃຫ້ອະພິຍາຍຢູ່ທຸກວັນນີ້. ພຣະອົງປະທານພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາກັບທຸກຄົນ, ແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າຈະຮັບ ຫລືຈະປະຕິເສດພຣະອົງ. ແຕ່ໜ້າສົງສານ, ຫລາຍຄົນໄດ້ເຮັດແບບຊີໂມນຄົນຟາຣີຊາຍ; ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ, ແລະໄດ້ພາດໂອກາດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະທານ ເພາະພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມຈຳເປັນ.

ຄຳຖາມ:

1. ຊີໂມນຄິດເຮື່ອງຫຍັງແດ່ ເວລາລາວເຫັນຜູ້ຍິງສະແດງຄວາມຮັກອັນຊາບຊຶ້ງຕໍ່ພຣະເຢຊູ?

2. ທ່ານຈະຕອບວິທີໃດກ່ຽວກັບຜູ້ຍິງຄົນນີ້ ຖ້າທ່ານຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ?
3. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູບໍ່ຊົງເວົ້າກັບແຂກຄົນອື່ນໆ ຜູ້ທີ່ປະລາດໃຈເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງອະພັຍຄວາມຜິດບາບຂອງຍິງຜູ້ຊົ່ວຊ້າ?
4. ທ່ານມັກລັກສະນະຂອງຜູ້ໃດ: ຄົນຟາຣີຊາຍ ຫລື ຜູ້ຍິງທີ່ຜິດບາບ? ເປັນຫຍັງ?
5. ການສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຢຊູ ຜິດກັບວັດທະນະທັມໃນສະໄໝນີ້ຢ່າງໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ພໍ່ຜູ້ເມດຕາ ແລະລູກຊາຍຜູ້ບູດບັ້ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 15: 1-2; 11-32

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 15

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພໍ່ແລະອ້າຍໃຫຍ່ມີທັສນະຕ່າງກັນໃນການກັບຄືນບ້ານຂອງລູກຜູ້ທີ່ເສັ້ງໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຄວນສະແດງຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກັບທຸກຄົນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກັບທຸກຄົນ.

ອ່ານລວບ: ເພື່ອເປັນການຕອບຕໍ່ຄຳຈົມວ່າຂອງພວກຟາຣີຊາຍເຣື່ອງພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ເວລາກັບພວກຄົນບາບ, ພຣະເຢຊູຊົງສອນພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຄຳອຸປະມາສອງເຣື່ອງ, ແລະໃຊ້ເຣື່ອງລູກທີ່ເສັ້ງເປັນເຣື່ອງເດັ່ນ.

ຄຳນຳ

ເຊົ້າວັນຈັນ, ໂມງປຸກເລີ້ມດັງ, ທ່ານຮູ້ວ່າຕົວເອງຊ້າ. ເຕົາລົດເຄື່ອງບໍ່ຍອມຮ້ອນ. ທ່ານຊອກວຽກທີ່ເອົາມາເຮັດຢູ່ບ້ານບໍ່ເຫັນ. ໃນທີ່ສຸດ, ທ່ານກໍພ້ອມທີ່ຈະຢ່າງອອກບ້ານ, ແຕ່ທ່ານຊອກຫາກຸນແຈຣິດບໍ່ເຫັນ. ທ່ານຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາຊອກຫາຕໍ່ໄປ.

ພຣະຄຳນີ້ແມ່ນເຣື່ອງການຊອກຫາສິ່ງທີ່ເສັ້ງໄປ ເຣື່ອງແກະທີ່ເສັ້ງ, ເຣື່ອງເງິນທີ່ເສັ້ງ, ແລະເຣື່ອງລູກທີ່ເສັ້ງ. ແຕກຕ່າງກັບເຣື່ອງກຸນແຈເສັ້ງ, ພຣະຄຳພີສອນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຫລົງທາງ; ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຄວນຫວັງໃຍເຣື່ອງນີ້ເຊັ່ນກັນ.

1. ຕຽມເວທີ: (ລູກາ 15: 1-2)

ລູກາ 15 ມີຄຳອຸປະມາຫລາຍເຣື່ອງທີ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບສອງຂໍ້ທຳອິດນີ້. ໃນທີ່ນີ້, ຜູ້ຊຽນໄດ້ບໍລິຍາຍວ່າພວກຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທັມໄດ້ພາກັນມາຫຸ້ມພັງພຣະເຢຊູ. ພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກຄຣູສອນສາສນາຈົມວ່າພຣະອົງພົວພັນກັບພວກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ. ພວກຟາຣີຊາຍຄິດວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະພວກຄົນບາບເປັນຄົນບໍ່ບໍຣິສຸດ; ພວກຄຣູສອນກໍຄິດໃນທຳນອງດຽວກັນ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມສອນພຣະຄຳພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກຄົນບາບທັງຫລາຍ.

ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາ, ຜູ້ເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໃນສັມຍນີ້, ຈະພິພາກສາພວກຜູ້ນຳສາສນາຢ່າງຮຸນແຮງ, ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາຣະນາເບິ່ງຊີວິດຂອງພວກເຮົາກ່ອນ. ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດກັບຜູ້ຄົນທີ່ຖືວ່າເປັນຄົນຜິດບາບໃນສັງຄົມປັດຈຸບັນນີ້ບໍ່? ພວກເຮົາໄດ້ພຍາຍາມສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູກັບຄົນພວກນີ້ບໍ່? ນີ້ຄືຄຳຖາມທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ຕອບກ່ອນ.

2. ລູກຜູ້ນຶ່ງຫລົງທາງ: (ລູກາ 15: 11-16)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ເລື່ອງແກະທີ່ເສັງແລະເລື່ອງເງິນທີ່ເສັງ ເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງເລື່ອງການຫລົງທາງ ຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງ ລູກາ 15, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ເລື່ອງທີ່ໜັກກວ່າໝູ່, ເປັນເລື່ອງທີ່ຜູ້ຟັງອາດມີປະສົບການ, ແມ່ນແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍ.

ຊາຍຜູ້ນຶ່ງມີລູກສອງຄົນ. ໃນສັມຍພຣະເຢຊູ, ລູກຖືວ່າເປັນພຣະພອນ ແລະຄວາມໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເລື່ອງນີ້, ລູກຜູ້ນຶ່ງມີໃຈກ້າທີ່ຈະຂໍຈາກພໍ່ຂອງຕົນ; "ພໍ່ເອີຍ, ສ່ວນຊັບທີ່ຕົກເປັນຂອງຂ້ອຍນັ້ນ ຂໍພໍ່ແບ່ງໃຫ້ຂ້ອຍເສັງເທາະ." ໃນສັມຍນັ້ນພໍ່ແມ່ສາມາດທີ່ຈະແບ່ງປັນສົມບັດໃຫ້ລູກໆ ກ່ອນຕາຍ ຫລືຫລັງຈາກຕາຍ; ແຕ່ສ່ວນຫລາຍຈະແບ່ງປັນສົມບັດຫລັງຈາກຕາຍ. ການຂໍຂອງລູກຜູ້ນຶ່ງເປັນການບໍ່ໃຫ້ກຽດພໍ່ ແລະເປັນການບໍ່ນັບຖືຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພໍ່ແລະລູກ. ແຕ່ລູກຄົນນີ້ຕ້ອງການມີເສລີພາບ.

ແນ່ນອນຜູ້ເປັນພໍ່ມີສິດປະຕິເສດຄຳຂໍຂອງລູກ. ແຕ່ພໍ່ຄົນນີ້ຍອມເຮັດຕາມໃຈລູກທັງທີ່ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ລູກຊາຍກຳລັງຕັດສິນໃຈຜິດ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພຣະບິດາເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຮັດຕາມໃຈຊອບ ພຣະອົງບໍ່ຊົງບັງຄັບຜູ້ໃດ. ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ຈາກເລື່ອງນີ້ວ່າ ການສແວງຫາເສລີພາບໄດ້ນຳໄປສູ່ການເປັນທາດ.

ຜູ້ຊຽນລູກາອະທິບາຍວ່າ, "ຕໍ່ມາບໍ່ຫລາຍວັນຜູ້ນຶ່ງກໍໄດ້ຮວບຮວມເອົາຊັບທັງໝົດ ແລ້ວອອກໜີໄປທ່ຽວເມືອງໄກ ແລະໄດ້ຜ່ານຊັບຂອງຕົນໃນທີ່ນັ້ນດ້ວຍການໂອ້ໂຖງ (15:13)." ລູກຄົນນີ້ໄດ້ສິ່ງທີ່ຕົນປາຖນາ ຊີວິດທີ່ບໍ່ມີລະບຽບ. ແຕ່ໃນທີ່ສຸດລາວກໍເຜົາຜານສົມບັດຈົນກຽງ ແລະໃນຂະນະນັ້ນກໍເກີດມີການອິດຢາກອັນໃຫຍ່ໃນເມືອງນັ້ນ.

3. ລູກຊາຍເດີນທາງກັບບ້ານເກີດ: (ລູກາ 15: 17-24)

ເລີ້ມແລກລູກຄົນນີ້ພຍາຍາມແກ້ໄຂປັນຫາເລື່ອງເງິນຂາດແຄນ. ແຕ່ວຽກງານແນວດຽວທີ່ລາວຫາໄດ້ແມ່ນງານລ້ຽງໝູທີ່ທົ່ງນາ. ເພາະຄວາມຫົວ, ລາວພ້ອມທີ່ຈະກິນອາຫານທີ່ພວກໝູກິນ. ນັບວ່າເປັນການອັບອາຍສຳລັບລູກຊາຍຜູ້ນີ້ ເພາະຄົນຍິ່ວຖືວ່າໝູເປັນສັດເບື້ອນ (ລະບຽບເລວີ 11: 7). ຄົນຍິ່ວທີ່ມີກຽດຈະບໍ່ໄປຢູ່ໃກ້ໂຕໝູ; ການໄປລ້ຽງໝູແມ່ນເກີນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ໝົດທາງໄປ; ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຢືນມືມາຊ່ວຍລາວ, ແມ່ນແຕ່ພວກໝູທີ່ໄດ້ສນຸກສນານນຳກັນຕອນລາວມີເງິນ. ໃນທີ່ສຸດ, "ເມື່ອລາວຮູ້ເມື່ອຄີງ" (15: 17), ລາວກໍຄິດໄດ້ວ່າລູກຈ້າງຂອງພໍ່ລາວທີ່ບ້ານໄດ້ກິນດີກ່ອນທີ່ຕົນກຳລັງກິນຢູ່ ລາວຮູ້ວ່າຕົນເອງໄດ້ສະລະສິດໃນການເປັນລູກ ແລະລາວຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄປສາລະພາບຄວາມຜິດບາບກັບຜູ້ເປັນພໍ່ (ແລະພຣະເຈົ້າ) ແລ້ວຂໍໃຫ້ພໍ່ຮັບລາວເປັນລູກຈ້າງ (15: 18-19). ລາວໄດ້ທ້ອງຄວາມເວົ້າໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະພ້ອມທີ່ຈະຂໍຄວາມເມດຕາກະຮຸນາຈາກພໍ່.

ລູກຊາຍຄົນນີ້ກໍເດີນທາງກັບບ້ານ. "ແຕ່ເມື່ອລາວຍັງຢູ່ໂກ" (15: 20), ຜູ້ເປັນພໍ່ກໍເຫັນລາວ ຜູ້ເປັນພໍ່ຄົງຈະລໍ
ຄອຍການກັບມາຂອງລູກ. ການກະທຳຂອງພໍ່ຄົນນີ້ຄ້າຍຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກທີ່ຫລົງທາງ
ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງລໍຄອຍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ແລ້ວກັບມາຫາພຣະອົງ.

ເພາະຄວາມຮັກຂອງພໍ່, ເມື່ອເພິ່ນເຫັນລູກຜູ້ທີ່ເສັງໄປກັບມາ ເພິ່ນກໍແລ່ນອອກໄປຫາແລ້ວກອດຈູບລູກ. ນີ້
ແມ່ນການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມດີໃຈຢ່າງໃຫຍ່. ສ່ວນຜູ້ເປັນລູກກໍບອກພໍ່ວ່າ ເຂົາບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະຖືກ
ເອີ້ນເປັນລູກ; ກ່ອນທີ່ເຂົາຈະເອີ້ນປາກຂໍສັມັກງານເປັນຄົນໃຊ້, ຜູ້ເປັນພໍ່ກໍຢຸດລາວ ແລ້ວເອີ້ນຂ້ອຍໃຊ້ໃຫ້
ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຢ່າງດີ, ແຫວນແລະເກີບມາໃສ່ໃຫ້ລູກຊາຍ. ພໍ່ຍັງສັ່ງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຈັດງານລ້ຽງເພື່ອຊື່ນຊົມຍິນດີ.

ພວກເຮົາສັງເກດໄດ້ວ່າ ພໍ່ຄົນນີ້ໄດ້ມອບຫລາຍໆຢ່າງທີ່ຜູ້ເປັນລູກບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນ: ເຄື່ອງນຸ່ງ, ແຫວນ,
ແລະງານສລອງ. ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດເພາະຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ລູກ; ເພິ່ນໄດ້ຕ້ອນຮັບລູກໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ໃນຄອບຄົວ
ເໝືອນຄາວແຕ່ກ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ; ເວລາພວກເຂົາກັບມາ,
ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະພິຍາຍແລະໃຫ້ຄືນດີ. ໂດຍການຖວາຍພຣະຄຣິດເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ມະນຸດທັງຫລາຍສາມາດ
ມາຫາພຣະອົງໂດຍສວມເສື້ອຊອບທັມຂອງພຣະຄຣິດ; ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອນຮັບທຸກຄົນດ້ວຍຄວາມຮັກ. ພຣະ
ເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, "ພວກເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົມຊື່ນຍິນດີໃນສ່ວນເພາະເຫັນແກ່ຄົນນອກສິນທັມຄົນດຽວ
ທີ່ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່" (15: 10).

4. ລູກອີກຄົນນຶ່ງສະແດງຈິດວິນຍານທີ່ບູດບັ້ງ: (ລູກາ 15: 25-31)

ລູກຜູ້ກົກໄດ້ຍິນສຽງການສລອງຢ່າງຄືກຄືນ ກໍມີຄວາມສົງສັຍວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ເມື່ອລາວໄດ້ຍິນວ່ານ້ອງ
ຊາຍຂອງຕົນໄດ້ກັບມາບ້ານ ລາວກໍຄຽດແລະບໍ່ຍອມເຂົ້າເຮືອນ.

ເມື່ອພໍ່ຮູ້ເຊັ່ນນັ້ນ ເພິ່ນກໍອອກໄປພົບລູກກົກ ແລ້ວອອຍໃຈລາວໃຫ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນ (15: 28). ແຕ່ລູກຜູ້ນີ້
ໄດ້ປະຕິເສດພໍ່; ລາວຈື່ມໃຫ້ພໍ່ວ່າບໍ່ເຄີຍສະແດງຄວາມຮັກໃຫ້ກັບຕົນ; ຫລາຍກວ່ານັ້ນລາວຍັງປະຕິເສດນ້ອງ
ຂອງຕົນແລະເອີ້ນລາວວ່າ "ລູກຂອງພໍ່ຜູ້ນີ້" (15: 30). ຄຳເວົ້າຂອງອ້າຍກົກ ບອກເຖິງຈິດໃຈທີ່ແຂງກະດ້າງ
ຂອງລາວ; ລາວເບິ່ງຄວາມສັມພັນກັບພໍ່ວ່າເປັນໜ້າທີ່ ແທນທີ່ຈະເປັນການເຮັດເພາະຄວາມຮັກ. ລູກກົກຜູ້ນີ້
ເປັນເໝືອນພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຄຣູສອນພຣະບັນຍັດ; ພວກເຂົາເຈົ້າຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດທຸກໆຂໍ້ ແຕ່
ຂາດຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເອົາໜ້າທີ່ມາແທນຄວາມສັມພັນ.

ຜູ້ເຊື່ອຫລາຍຄົນກໍເປັນເໝືອນອ້າຍກົກ ແລະພວກຟາຣີຊາຍ. ພວກເຂົາທຳງານແບບເອົາໃຈໃສ່ເພື່ອພຣະ
ເຈົ້າ ເພາະເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ລາງວັນສຳລັບຄວາມສັດຊື່ພວກຕົນ. ພວກເຂົາດູໝິ່ນຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຖື
ພຣະບັນຍັດ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມັກຄີທັມກັບບຸກຄົນທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມບາບ. ແທນທີ່ຈະຊົມຊື່ນຍິນດີ ເມື່ອຄົນ
ບາບມາຫາພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາພາກັນຈື່ມວ່າ. ພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຈະຕ້ອງສະແດງຄວາມເມດຕາແລະ

ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕົນໄດ້ຮັບກັບຄົນອື່ນໆທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ພຣະອົງ; ພຣະເຈົ້າຊົງອະພິຍພວກເຮົາ ເຮົາຈະຕ້ອງສະແດງຄວາມເມດຕາກັບຄົນອື່ນໆຕໍ່ໄປ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ຄຳອຸປະມາເຮືອງລູກທີ່ເສັງເປັນເຮືອງເຕືອນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ໄພພົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເສັງພຣະທັຍເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມສັມພັນທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໃຫ້ໂດຍທາງພຣະຄຣິດ; ແຕ່ພຣະອົງຍັງຊົງລໍຄອຍໃຫ້ພວກເຮົາຕ່າວຄືນມາຫາພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງປະສົງທີ່ຈະໂຖ່ພວກເຮົາ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຄືນດີກັບພຣະອົງ. ຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນເປັນເຮືອງທີ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ; ໜ້າເສັງດາຍທີ່ຫລາຍຄົນຍັງດີ້ດ້ານບໍ່ຍອມສາລະພາບຄວາມຜິດບາບແລະຄືນດີກັບພຣະອົງ.

ຄຳອຸປະມານີ້ຍັງມີຄຳເຕືອນສຳລັບຜູ້ທີ່ເອົາໜ້າທີ່ມາກ່ອນຄວາມສັມພັນ. ລູກກົກຜູ້ນີ້ມີຄວາມຂົມຂື່ນເພາະບໍ່ໄດ້ສະແດງພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາກັບນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ. ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຈະຕ້ອງສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນອື່ນໆ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄິດເຖິງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດເສັງໄປໃນເວລາບໍ່ດົນມານີ້. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ?
2. ໃຜແດ່ເປັນ "ຄົນຜິດສິນທັມ ຫລືຄົນບາບ" ໃນສະໄໝນີ້?
3. ຖ້າທ່ານເປັນພໍ່ໃນຄຳອຸປະມານີ້, ທ່ານຈະເຮັດຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຂອງລູກຜູ້ນ້ອງບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
4. ທ່ານຄ້າຍຄືຜູ້ໃດໃນເຮືອງນີ້ ລູກທີ່ເສັງ ຫລືລູກກົກ? ອະທິບາຍ.
5. ພວກເຮົາຈະຫລີກເວັ້ນຄວາມຄິດທີ່ວ່າ ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຕ້ອງຮັກເຮົາຫລາຍຂຶ້ນ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 11
ເລືອກເອົາ ແລະ ຜົນຕາມມາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 16:19-31
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ລູກາ 16:9-31
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຊີວິດຄົນຮັ່ງມີ, ຄົນຍາກຈົນ ນັ້ນຕ່າງກໍມີຊີວິດບໍ່ແນ່ນອນ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້ອຍຄິດແນວໃດກັບຄົນຮັ່ງ ແລະຄົນທຸກໃນຖານະເປັນຄຣິສຕຽນ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອທົບທວນຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍທີ່ຄິດກັບຄົນຮັ່ງແລະຄົນທຸກ.

ບົດນຳ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຄຳອຸປະມານີ້ ເພື່ອສອນທັງຄົນຮັ່ງມີແລະຄົນຍາກຈົນ ໃນຂະນະທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຈົ່ງຮູ້ຈັກຮັກ ແພງແບ່ງປັນຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າຊີວິດນີ້ບໍ່ມີທັງແນ່ນອນ, ຄວາມຮັ່ງມີກໍບໍ່ແນ່ນອນ, ຄວາມຍາກຈົນ ກໍບໍ່ແນ່ນອນ ສ່ວນຄວາມແນ່ນອນນັ້ນຄືທຸກຄົນຈະຕ້ອງຈາກໄປ ສ່ວນຈະໄປບ່ອນໃດນັ້ນສຸດແລ້ວແຕ່ຄວາມ ເຊື່ອ ແລະການປະຕິບັດຂອງລາວ. ຫລາຍເທື່ອຄົນເຮົາກໍເລືອກຜິດ ເຊັ່ນລາງຄົນເລືອກເອົາຄວາມຮັ່ງມີ (ຂີ້ຕີ່ ບໍ່ແບ່ງປັນ) ລາງຄົນເລືອກເອົາແບ່ງປັນ ແລະໄດ້ມີເພື່ອນຜູ້ຫລວງຫລາຍ ເພາະວ່າລາງເທື່ອລາວຕົກທຸກ ເພື່ອນຜູ້ອາດຈະຊ່ອຍລາວໄດ້.

1. ຄົນຮັ່ງມີ: (ລູກາ 16:19-20)

ພຣະເຢຊູໄດ້ສິດສອນດ້ວຍໃຊ້ຄຳອຸປະມາເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຟັງຄິດແລະເຂົ້າໃຈແຈ້ງ, ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າມີເສດຖີຜູ້ ນຶ່ງນຸ່ງເສື້ອຜ້າສີມ່ວງອ່ອນ ແລະຜ່າປ່ານເນື້ອລະອຽດຊຶ່ງເປັນສີຂອງຄົນຮັ່ງມີນິຍົມກັນໃຊ້ໃນສັມຍນັ້ນ ສ່ວນ ຜ່າປ່ານໃນສັມຍນີ້ເກືອບຈະບໍ່ເຫັນໃນເມືອງໃຫຍ່ ນອກຈາກຊົນນະບົດ. ພຣະເຢຊູຍັງບອກອີກວ່າຄົນຮັ່ງຜູ້ນີ້ ຍັງມີອາຫານການກິນຢ່າງປະນີດທຸກໆວັນ ແປວ່າຊີ້ນທຸກຕ່ອນ, ຜັກທຸກເສັ້ນ, ພາຂະນະທີ່ໃຊ້ ລ້ວນແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ຂອງຣາຄາແພງທີ່ເຫັນວ່າດີຕໍ່ສຸຂພາບທັງນັ້ນ, ພຣະເຢຊູບອກວ່າເຮືອນຂອງລາວມີຮົ້ວລ້ອມ ແລະມີ ປະຕູໃຫຍ່ເຂົ້າອອກ ວາດພາບເບິ່ງແລ້ວຄືຈະເປັນຄືບ້ານພວກເຈົ້ານາຍ ຫລືຄົນລວຍໃນສັມຍນີ້.

ເວົ້າເຖິງເຮືອງຊັ້ນແພງຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ທີ່ຂາຍຊີ້ນຣາຄາແພງຕັ້ງຫລາຍເທົ່າເມື່ອທຽບໃສ່ປະ ເທດອະເມຣິກາ ເພາະງົວທີ່ເຂົາລ້ຽງນັ້ນແມ່ນເບິ່ງແຍງເປັນພິເສດ ເຊັ່ນໃຫ້ງົວກິນອາຫານດີ ແລະສະອາດ, ອາບນ້ຳທຸກວັນ, ນອນໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີແມງໄມ້ຫລືຍຸງກັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊີ້ນງົວນີ້ຈຶ່ງມີຣາຄາແພງ. ສ່ວນງົວທີ່ປະ ເທດອະເມຣິກາ ແມ່ນລ້ຽງປ່ອຍໄວ້ຕາມທັງຫຍ້າດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຄີຍເຫັນ ແລະຄົນລາວເຮົາຫລາຍຄົນກໍລ້ຽງ ແນວນັ້ນ, ພວກຄາວບອຍທີ່ລ້ຽງງົວເປັນຮ້ອຍເປັນພັນຈະໃຫ້ງົວຂອງຕົນນອນໃນຄອກເປັນສ່ວນນ້ອຍສ່ວນ

ໃຫຍ່ແມ່ນນອນໃນທົ່ງຫຍ້າ ຫລືກ້ອງຕົ້ນໄມ້ ແລະເຂົ້າໃຈວ່າງົວຜູງນັ້ນອາຈບໍ່ເຄີຍຖືກອາບນ້ຳ, ຜັດຖູດ້ວຍ ແປງຜັດຈາກມືຂອງເຈົ້າຂອງມັນເລີຍ ເຖິງປານນັ້ນເຮົາຍັງຄຶດວ່າຊິນຶ່ງແພງຫລາຍສົມຄວນ.

ໃນລູກາ 16:20 ບອກວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຊາຍຍາກຈົນຄົນນຶ່ງມີຊື່ວ່າ ລາຊະໂຣ ຊຶ່ງມີຊີວິດກົງກັນກັນ ຂ້າມກັບເສດຖີຮຸ່ງມີຜູ້ທີ່ກ່າວມາແລ້ວ. ນອກຈາກລາຊະໂຣເປັນຄົນທຸກຍາກຈົນແລ້ວຍັງບໍ່ພໍເທົ່ານັ້ນ ລາວຍັງ ເປັນບາດແຜເຕັມໂຕອີກ, ບາງທີອາດເປັນເພາະຄວາມຍາກຈົນໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວມີບາດແຜເຕັມໂຕເພາະບໍ່ມີ ບ່ອນຢູ່ອາໄສ ຄຳໃສກິນອນຫັ້ນ, ບາງທີລາວອາດມີເຄື່ອງຊຸດດຽວຄາຄົງ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຊັກຟອກ, ບາງທີເມື່ອເປັນ ບາດແຜອາດຈະບໍ່ມີຢາໃສ່ ຫລືມີເງິນໄປຫາໝໍ, ດ້ວຍສະພາບເຊັ່ນນີ້ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວມີບາດແຜເຕັມໂຕ. ພຣະເຢຊູເລົ່າວ່າເຂົາໄດ້ຫາມາຖືມໄວ້ທີ່ປະຕູບ້ານຂອງເສດຖີຮຸ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ. ເມື່ອວາດພາບເບິ່ງ ຊາຍຄົນນີ້ແລ້ວແມ່ລາວຄືຈະຍ່າງບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງມີຄົນຫາມາປະຖືມໄວ້ຕໍ່ໜ້າປະຕູບ້ານເສດຖີ ໂດຍຫວັງໃຈວ່າ ຈະໄດ້ກິນອາຫານທີ່ເຫລືອຈາກເສດຖີ.

2. ລາຊະໂຣ: (ລູກາ 16: 20-21).

ເວົ້າລວມແລ້ວລາຊະໂຣເປັນຄົນຂໍທານນັ້ນເອງ ແຕ່ກໍແຕກຕ່າງກັບຄົນຂໍທານໃນປະເທດຮຸ່ງມີ ເຊັ່ນປະເທດ ອະເມຣິກາ ຄົນຂໍທານທັງຫລາຍບໍ່ແມ່ນຂໍເຂົ້າປາອາຫານ ແຕ່ແມ່ນຂໍເງິນ, ສ່ວນລາຊະໂຣ ບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງ ເງິນຄຳອັນໃດ ສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດຄືອາຫານແຕ່ລະຄາບໃຫ້ອີ່ມທ້ອງລາວກໍພໍໃຈແລ້ວ. " ລາ ຊະໂຣຍາກກິນຂອງທີ່ຕົກຈາກໂຕຂອງເສດຖີນັ້ນໃຫ້ອີ່ມ " (ຂໍ້ 21). ນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມຫວັງຂອງ ລາວຄືຫວັງກິນອີ່ມແຕ່ລະຄາບໃຫ້ອີ່ມເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ລາວາລັງລໍຖ້າກິນອາຫານເສດເຫລືອຈາກເສດ ຖີນັ້ນໝາຕາມຖົນກໍອິດທິວເໝືອນກັນ ເມື່ອມັນບໍ່ມີອັນກິນຈຶ່ງໄປເລັ່ງກິນບາດຕາມຮ່າງກາຍຂອງລາຊະໂຣ ຊຶ່ງເປັນໜ້າເວທະນາແທ້ໆ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ ເສດຖີໄດ້ເອົາຂອງທີ່ເພິ່ນເຫລືອກິນນັ້ນໃຫ້ລາຊະໂຣ ແລະໝາກິນຫລືບໍ່? ແຕ່ເມື່ອເບິ່ງຕາມເຮືອງແລ້ວເສດຖີຄົງບໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.

ໃນສັມຍເປັນເດັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄົນຂໍທານໄປ ແລະຂໍທານຕາມບ້ານເຮືອນຕ່າງ ລາງເທື່ອກໍເຫັນ ລາງເຮືອນເອົາເຂົ້າໜຽວປັ້ນນ້ອຍນຶ່ງໃຫ້ຄົນຂໍທານ ແລະລາງເທື່ອກໍເຫັນເຈົ້າຂອງບ້ານໄລ່ຄົນຂໍທານອອກ ຈາກບ້ານ ດ້ວຍການຈີ່ມວ່າຕ່າງໆ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເພິ່ນໄດ້ຍິນເຮືອງເສດຖີກັບລາຊະໂຣທີ່ເຮົາ ກຳລັງສຶກສາກັນຢູ່ນີ້ແທ້ໆ ແລະຫາກພວກເພິ່ນໄດ້ຍິນຄົງໃຈອ່ອນແລະກາຍເປັນຄົນເມດຕາປານີກໍເປັນໄດ້, ເພາະວ່າເຮືອງນີ້ໄດ້ສອນຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນກາຍເປັນຜູ້ໃຫ້, ຜູ້ເສັຍສະລະແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບ ແລະເຊື່ອ ແນ່ວ່າວັນນີ້ຈະມີລາງຄົນທີ່ໄດ້ຮຽນບົດຮຽນນີ້ແລ້ວຈະເພີ່ມເຕີມຂຶ້ນໃນການເປັນຜູ້ເມດຕາລິງສານຜູ້ອື່ນໂດຍ ການໃຫ້.

ລາຊະໂຣເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ນອກຈາກນັ່ງລໍຖ້າທີ່ປະຕູໜ້າບ້ານຂອງເສດຖີ, ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ບອກວ່າລາວມີຄອບ ຄົວຫລືພໍ່ແມ່ແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ວ່າໃນສາຍຕາຂອງເສດຖີເບິ່ງ ລາຊະໂຣ ແນວໃດ? ສຳລັບພວກເຮົາ ເດ ເບິ່ງລາຊະໂຣແນວໃດ? ຫາກເຮົາເບິ່ງລາວດ້ວຍສາຍຕາຂອງຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ເຮົາຍ່ອມຈະເປັນຜູ້ມີໃຈ

ເມດຕາແນ່ນອນ ແຕ່ທາກເຮົາມອງເຫັນລາວດ້ວຍສາຍຕາຂອງຄົນຂີ້ຖີ່ເຮົາກໍຈະເຫັນ ລາຊະໂຣ ເຊັ່ນ ລາວ ເປັນຄົນບາບທີ່ເກີດມາເປັນແນວນັ້ນ, ຫລືລາງເທື່ອເຮົາຈະບໍ່ເຫັນລາວເລີຍກໍເປັນໄດ້. ສ່ວນພວກຟາຣີຊາຍ ນັ້ນເຫັນວ່າຄວາມຮັ່ງມີເປັນພຣະພອນ ແລະຄວາມຍາກຈົນນັ້ນເປັນຍ້ອນບາບຈິ່ງຍາກຈົນ, ມັນອາດຈະເປັນ ຄວາມຈິງ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີເຫັນແກ່ຕົວ ແລະຄົນຮັ່ງມີທີ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ບໍ່ຍອມແບ່ງປັນຈະເປັນ ຄືພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳອຸປະມານີ້. ເອົາລະມາບັດນີ້ເຮົາໄດ້ຍົນການເລົ່າເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູເຫັນວ່າມີສີ່ຕົວ ລະຄອນຄື 1. ເສດຖີ. 2. ຄົນຫາມລາຊະໂຣມາຖິ້ມໄວ້. 3. ລາຊະໂຣ ແລະ 4. ໝາທີ່ມາຄອຍເລັງບາດແຜ ຈາກຕົນໂຕຂອງ ລາຊະໂຣ, ແຕ່ພຣະເຢຊູໃຊ້ຕົວປະກອບເຄິ່ງນຶ່ງ ຄືຄົນຫາມ ແລະໝາທີ່ບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃນ ເຮືອງຂອງເສດຖີແລະລາຊະໂຣຄົນຂໍຫານ. ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າວັນນີ້ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງມາຮອດພວກເຮົາ? ເມື່ອໄດ້ຍົນແລ້ວເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດ?

3. ຮັບສິ່ງທີ່ກະທຳ ແລະບໍ່ກະທຳ: (ລູກາ 16:22-30)

ທຸກຄົນເຮົາຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈວ່າທຸກຄົນໃນໂລກນີ້ໃຜກໍຕາມ, ຊົນຊັ້ນໃດກໍຕາມໃຜກໍບໍ່ພົ້ນຄວາມຕາຍ ເມື່ອເປັນ ເຊັ່ນນັ້ນຄົນເຮົາຈຶ່ງມັກຖາມກັນວ່າຕາຍແລ້ວໄປຢູ່ໃສ? ເຮືອງນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ເລົ່າຕໍ່ໄປວ່າ "ຢູ່ມາຄົນຍາກຈົນ ຜູ້ນັ້ນກໍຕາຍ ແລະຜູງເທວະດາໄດ້ຮັບເອົາໄປໄວ້ໃນເອິກຂອງອັບຣາຮາມ ຝ່າຍເສດຖີນັ້ນກໍຕາຍເໝືອນກັນ ແລ້ວເຂົາກໍຝັງໄວ້ ເມື່ອຢູ່ໃນແດນມໍຣະນາກໍເປັນທຸກເວທະນາຫລາຍ ເສດຖີນັ້ນຈຶ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນເຫັນອັບຣາ ຮາມຢູ່ໄກ ແລະເຫັນລາຊະໂຣຢູ່ໃນເອິກຂອງທ່ານ" (ລູກາ 16:22-23). ບັດນີ້ເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າ ທັງເສດຖີ ແລະລາຊະໂຣກໍຕາຍໄປຄືກັນ ແຕ່ເມື່ອທັງສອງຄົນນັ້ນຕາຍໄປແລ້ວຈິດວິນຍານກໍໄປຢູ່ຄົນລະຫັ້ນແຫ່ງ ພຣະ ເຢຊູເລົ່າວ່າ ລາຊະໂຣນັ້ນໄປຢູ່ໃນເອິກຫລືຢູ່ອ້ອມອີກຂອງອັບຣາຮາມ, ພວກສາສນາສາດພາກັນສັນນະສູດ ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເມຕາລາວຈຶ່ງໃຫ້ເທວະດາຮັບລາວໄປຢູ່ກັບອັບຣາຮາມ, ສ່ວນວິນຍານເສດຖີນັ້ນຕົກໄປຢູ່ ແດນມໍຣະນາ ອັນໝາຍເຖິງໝໍ້ນະຣົກ (ໝາຍເຫດ: ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະຕ້ອງຕົກນະຣົກທຸກຄົນ ມີ ແຕ່ຄົນຮັ່ງມີທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກເມດຕາສົງສານແບ່ງປັນຕ່າງຫາກທີ່ຈະຕົກນະຣົກ).

ທີ່ແດນມໍຣະນານັ້ນບໍ່ຮູ້ວ່າເສດຖີຄົນດັ່ງກ່າວຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຜິດຫລືບໍ່ເພາະເຫັນລາວກ້າເວົ້າກັບອັບຣາຮາມ ໃຫ້ໃຊ້ລາຊະໂຣເອົານ້ຳໄປໃຫ້ລາວທີ່ແດນມໍຣະນາ "ເມື່ອຢູ່ໃນແດນມໍຣະນາກໍເປັນທຸກເວທະນາຫລາຍເສດ ຖີນັ້ນຈຶ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນເຫັນອັບຣາຮາມຢູ່ໄກ ແລະເຫັນລາຊະໂຣຢູ່ໃນເອິກຂອງທ່ານແລ້ວເສດຖີຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ, "ອັບຣາຮາມ ບິດາເອີຍ, ຂໍເອັນດູຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ ຂໍຈຶ່ງໃຊ້ລາຊະໂຣມາເພື່ອຈະໄດ້ເອົາປາຍນີ້ວມີຈຸ່ມນ້ຳ ມາແປະໃສ່ລິ້ນຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຊຸ່ມເຢັນ ດ້ວຍວ່າຂ້ານ້ອຍກຳລັງທົນທຸກທໍຣະມານຢູ່ໃນແປວໄຟນີ້" (ລູກາ 16: 23 -24). ເສດຖີຂໍຄວາມເມຕາບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍົນເລື້ອງໆ ເພາະພວກຄົນຮັ່ງມີ ອາດບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າ ຊີວິດນີ້ຈະຂໍຮ້ອງຜູ້ໃດ? ຈົງຢູ່ຕອນມີຊີວິດອາດຈະບໍ່ຂໍຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ໃດຊ່ວຍ ແຕ່ຕອນຈາກໂລກໄປກໍຈະເປັນ ແນວນີ້ ຫາກບໍ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູ ແລະບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ຕົກມາຕອນນີ້ລາວໄດ້ຂໍຄວາມ ເມດຕາເອັນດູຈາກອັບຣາຮາມ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຂໍຫຍັງຫລາຍ ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ລາຊະໂຣເອົາປາຍນີ້ວມີຈຸ່ມນ້ຳແປະໃສ່ ລິ້ນພໍໄດ້ຊຸ່ມຄໍກໍພໍໃຈແລ້ວ, ລາວລືມໄປວ່າຕອນລາວຍັງເປັນຄົນຢູ່ນັ້ນລາວໄດ້ເຮັດແນວໃດກັບລາຊະໂຣທີ່

ເຝົ້າທີ່ນອກປະຕູບ້ານຂອງລາວແດ່, ແຕ່ສັງເກດເຫັນວ່າເສດຖີຮູ້ຈັກຊື່ຂອງລາຊະໂຣດ້ວຍ. ເບິ່ງແມ່! ເປັນເຖິງຂັ້ນເສດຖີ ຢູ່ກິນຢ່າງປະນີດ ແຕ່ຕອນນີ້ບໍ່ມີນ້ຳພໍທີ່ຈະດື່ມແມ່ນແຕ່ຢົດດຽວ.

ເມື່ອລາວລືມວ່າລາວບໍ່ໄດ້ເມດຕາສິງສານລາຊະໂຣ ອັບຣາຮາມຈຶ່ງບອກລາວຄິດເຖິງຕອນນັ້ນວ່າ “ ລູກເອີຍ, ເຈົ້າຈຶ່ງລະນຶກວ່າເມື່ອເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຂອງດີສຳລັບຕົວແລະລາຊະໂຣໄດ້ຮັບຂອງບໍ່ດີຢ່າງດຽວກັນນັ້ນແຫລະ, ບັດນີ້ລາຊະໂຣໄດ້ຮັບຄວາມເລົ້າໂລມຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານນອກນັ້ນອີກ, ລະຫວ່າງພວກເຮົາກັບພວກເຈົ້າຍັງມີເຫວອັນໃຫຍ່ຊຶ່ງຊົງຕັ້ງຂວາງຢູ່ ເພື່ອວ່າຖ້າຜູ້ໃດທີ່ປາກນາຈະຂ້າມທີ່ນີ້ໄປເຖິງພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ຫລືບໍ່ໃຫ້ເຂົາຂ້າມຈາກທີ່ນັ້ນມາເຖິງພວກເຮົາ ” (ລູກາ 16:25-26). ແປວ່າ ເມື່ອເວລາເສດຖີຍັງມີຊີວິດນັ້ນມີແຕ່ຂອງດີງສຳລັບຕົນແຕ່ບໍ່ໄດ້ແບ່ງປັນ ສ່ວນລາຊະໂຣໄດ້ຂອງບໍ່ດີເຊັ່ນຍາກຈົນຂາດເຂົ້າປາອາຫານ, ເປັນຄົນເຈັບປ່ວຍບາດແຜເຕັມໂຕ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເສດຖີບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງລາຊະໂຣເລີຍ ມາບັດນີ້ເມື່ອຕາຍແລ້ວທຸກຢ່າງກໍເອົາໄປນຳບໍ່ໄດ້, ເຫວເລິກໄດ້ກົດກັນຣະຫວ່າງເສດຖີແລະລາຊະໂຣ ດັ່ງນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຂ້າມໄປມາໄດ້.

ເມື່ອເສດຖີໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍໄດ້ຂໍຕໍ່ລອງອັບຣາຮາມໃຫ້ໃຊ້ລາຊະໂຣລົງໄປເຮືອນພໍ່ຂອງລາວ ພີ່ອໄປເຕືອນອ້າຍນ້ອງຂອງລາວທັງຫ້າຄົນ ເພາະຢ້ານເຂົາຈະເຂົ້າໄປບ່ອນທໍຣະມານ (ນະຣິກ) ນີ້ຄືກັນ (ລູກາ 16:27-28). ໝາຍຄວາມວ່າເສດຖີຜູ້ນີ້ຄິດດີຕໍ່ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວບໍ່ຢາກໃຫ້ເຂົາຕົກມາບ່ອນລາວຢູ່ ແຕ່ຢາກໃຫ້ເຂົາໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ລາຊະໂຣຢູ່, ແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກອັນທຳອິດນັ້ນແມ່ນລາວຍັງເຮັດແບບເສດຖີຢູ່ ຄືໃຊ້ລາຊະໂຣໃຫ້ໄປທັງໆທີ່ເມື່ອກ່ອນຕົນເອງບໍ່ເຄີຍເຮັດຫຍັງເພື່ອລາຊະໂຣ ອີກຢ່າງຫາກລາຊະໂຣລົງໄປບອກພວກອ້າຍນ້ອງທ້າຄົນນັ້ນເຂົາຈະຟັງສຽງລາຊະໂຣບໍ່? ແຕ່ອັບຣາຮາມຕອບເສດຖີວ່າ “ເຂົາມີໂມເຊ ແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລ້ວ ໃຫ້ເຂົາຟັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນສາ” (ລູກາ 16:29): ແຕ່ເສດຖີກະຍັງໂຕ້ຖຽງກັບອັບຣາຮາມວ່າ “ອັບຣາຮາມ ບິດາເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນດອກ ແຕ່ຖ້າຄົນນຶ່ງຈາກໝູ່ຄົນຕາຍໄປຫາເຂົາ ເຂົາຄົງຈະຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃຫມ່” (ລູກາ 16:30). ແລ້ວອັບຣາຮາມຈຶ່ງຕອບເປັນຄຳຂາດວ່າ, “ ຖ້າເຂົາບໍ່ຟັງໂມເຊ ແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເຖິງຈະມີຄົນນຶ່ງຄົນມາຈາກຕາຍ ເຂົາກໍຈະບໍ່ຍອມເຊື່ອເໝືອນກັນ ” (ລູກາ 16:31).

4. ເຊື່ອທີ່ບໍ່ເຫັນກັບຕາ: (ລູກາ 16:31).

ຄຳຕອບຂອງອັບຣາຮາມບອກເສດຖີເປັນໜ້າສົນໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ເພາະເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງໂມເຊ ເຊິ່ງເປັນສມັຍກ່ອນໜ້າພຣະເຢຊູເລົ່າຄຳອຸປະມານີ້. ຄຳໝາຍມີຢູ່ວ່າ ໂມເຊໄດ້ປະກາດປ່າວເຣື່ອງນີ້ໃນສມັຍບູຮານ

ຫລາຍຄົນກໍປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເຊື່ອ, ມາເຖິງສມັຍພຣະເຢຊູຜູ້ສະເດັດມາຈາກສວັນປະກາດເຂົາກະຍັງບໍ່ຍອມເຊື່ອ ແລະໃນເວລານີ້ກໍມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢູ່ທຸກບ່ອນ ເຂົາກະຍັງບໍ່ເຊື່ອ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະອັບຣາຮາມຈຶ່ງບອກເສດຖີວ່າບໍ່ຈຳເປັນຈະໃຫ້ລາຊະໂຣ ຫລືຜູ້ຄົນມາຈາກຕາຍໄປບອກເຂົາກໍຈະບໍ່ເຊື່ອເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວເປັນຄຳອຸປະມາໃຫ້ເຂົາໃຈເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາ ເພື່ອຄຳອຸປະມາຈະໃຫ້ເຂົາເຫັນຮູບພາບຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຄືເຫັນກັບຕາ.

ຄຳຖາມ:

1. ເສດຖີນຸ່ງເຄື່ອງແລະຢູ່ກິນແນວໃດ ຂໍ້ 19 ?
2. ລະຊະໂຮ ເປັນຄົນແນວໃດ?
3. ທ່ານເຄີຍເຫັນຄົນຄືລາຊະໂຮບໍ່? ທ່ານເຮັດຫຍັງແດ່?
4. ເມື່ອທັງສອງຕາຍໄປແລ້ວ ວິນຍານຂອງທັງສອງໄປຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງ?
5. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເມື່ອເຮົາໄດ້ຍິນເຮືອງນີ້?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ຂຶ້ນສານ ແລະ ຖືກຄົງ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ລູກາ 23:1-27,32-47
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ລູກາ 23
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຊິງຂຶ້ນສານຫົກເທື່ອ ແຕ່ບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ການຕາຍຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນທາງໃຫ້ເຮົາລອດພົ້ນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ການທີ່ພຣະອົງຊິງກະທຳໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມຮັກແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ການທັງໝົດເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຊິງເປັນພຣະເຢຊູຜູ້ຮັກເຮົາ.

ບົດນຳ.

ພຣະເຢຊູຊິງຂຶ້ນສານເຖິງຫົກເທື່ອ, ແຕ່ລະເທື່ອນັ້ນເຂົາກໍຊອກຄວາມຜິດບໍ່ມີໃນຕົວພຣະອົງ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນຍ້ອນຄວາມອິດສາຂອງຍິວ ແລະການຍອມຕາຍນີ້ກໍເພື່ອໂຖ່ບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ຍອມເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ ໂດຍການຮັບເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວໃນໃຈ.

1. ຕໍ່ໜ້າປີລາດ: (ລູກາ 23:1-5)

ພວກຜູ້ນຳສາສນາຊາດຍິວ ຄືພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊະດູກາຍ ໄດ້ນຳເອົາພຣະເຢຊູໄປຫາປີລາດຜູ້ເປັນເຈົ້າແຂວງ (ມັດທາຍ 27:2) ຄຳວ່າປີລາດມາຈາກພາສາກຣີກ (ພີລາຕອສ **Pila, toj** ແປວ່າຜູ້ຕໍ່ສູ້ຢູດາຍ) ເພື່ອຕັດສິນຄະດີປະຫານພຣະເຢຊູ ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ພະຍາມປອງຂ້າພຣະອົງແຕ່ບໍ່ມີໂອກາດຂ້າພຣະອົງ ເພາະມີສອງຢ່າງທີ່ກົດກັນເຂົາ ຄື: 1. ພິລເມີອົງຕິດພັນກັບພຣະອົງ ແລະ 2. ພິລເມີອົງເອົາໃຈໃສ່ຟັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າເວລານັ້ນເປັນເວລາຊາດຍິວສລອງເທສການປະຈຳປີທີ່ເຢຣູຊາເລັມ. (ລູກາ 19:47-48). ໃນຂໍ້ 2 ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊະດູກາຍໄດ້ຕັ້ງຂໍ້ກ່າວຫາພຣະເຢຊູຢູ່ສອງປະການຄື: 1. ເຂົາກ່າວຫາວ່າພຣະເຢຊູຊັກຊວນຊົນຊາດໃຫ້ເຮັດຜິດ ຄືທຳມະຢູດີ ໃຫ້ເສຍຊ່ວຍແກ່ກາຍຊາຜູ້ເປັນກະສັດຊາດໂຣມ (ເຣື່ອງນີ້ຜິດຕໍ່ກົດໝາຍຂອງໂຣມ) ແລະ 2. ເຂົາກ່າວຫາວ່າພຣະເຢຊູຕັ້ງຕົນເອງເປັນພຣະຄຣິດ ຄືກະສັດອົງນຶ່ງ (ເຣື່ອງນີ້ຜິດຢູ່ສອງກະທົງ ຄື: 1. ພຣະຄຣິດ ແປວ່າພຣະເຢຊູຕັ້ງຕົນເອງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນທີ່ເຂົາບໍ່ຍອມຮັບ ແລະ 2. ເຂົາກ່າວຫາວ່າ ພຣະອົງຈະໂຄ່ນລົ້ມບັນລັງຂອງກາຍຊາ ເພາະເຂົາເວົ້າວ່າ ກະສັດອົງນຶ່ງ). ຄຳກ່າວຫາສອງຢ່າງ ເປັນສາມປະການຂອງເຂົາງຄຶດວ່າໜັກແໜ້ນພໍທີ່ປີລາດຈະຕັດສິນປະຫານພຣະອົງໄດ້.

ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນຂໍ້ກ່າວຫາແລ້ວຈຶ່ງຖາມພຣະເຢຊູວ່າ "ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື" ພຣະອົງຊິງຕອບວ່າ, "ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ" (ຂໍ້ 3). ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການເປັນກະສັດຊາດຍິວ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າເປັນ

ກະສັດຂອງຊົດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ແລະຄຳເວົ້າຄຳນີ້ປິລາດແລະກາຍຊາເຂົ້າໃຈດີວ່າບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປົກຄອງຂອງໂຣມັນ ເພາະປິລາດກະຍັງເປັນເຈົ້າແຂວງໂຣມັນແລະກາຍຊາກະຍັງເປັນກະສັດຂອງໂຣມັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ການທີ່ພຣະອົງຍອມຮັບວ່າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຈຶ່ງບໍ່ຜິດອັນໃດເລີຍ.

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນປິລາດຈຶ່ງກ່າວຄຳຕັດສິນໃຫ້ພວກປະໂຮທິດຕິນໃຫຍ່ແລະປະຊາຊົນວ່າ “ເຮົາບໍ່ເຫັນຜິດໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ” (ຂໍ້ 4). ພວກເຂົາພາກັນຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ນຳພຣະເຢຊູມາຫາປິລາດ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນຄຳຕັດສິນຂອງທ່ານ, ດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຢຊູ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ພໍໃຈກັບຄຳຕັດສິນຂອງປິລາດຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ “ຄົນຜູ້ນີ້ໄດ້ຍົວະຍົງພິລເມືອງໃຫ້ຕົ້ນຂຶ້ນ ແລະສິ່ງສອນທົ່ວແຂວງຢູດາຍຕັ້ງແຕ່ແຂວງຄາລີເລຈົນເຖິງທີ່ນີ້” (ຂໍ້ 5).

2. ຕໍ່ໜ້າເຮໂຣດ: (ລູກາ 23:6-12)

ຝ່າຍປິລາດມີຄວາມລັ່ງເລໃຈບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດແນວໃດດີ ຄັນຫາກປ່ອຍພຣະເຢຊູໄປ ພວກປະໂຮທິດຕິນໃຫຍ່ຊຳພັດຍົວະຍົງພິລເມືອງໃຫ້ສິ່ງສຽງດັງຕໍ່ສູ້ຄຳຕັດສິນຂອງຕົນ, ຄັນຫາກຈະຕັດສິນວ່າພຣະເຢຊູຜິດຕາມທີ່ເຂົາກ່າວຫາ ຕົນພັດເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດ. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຄິດຢູ່ນັ້ນປິລາດໄດ້ຍິນເຂົາກ່າວເຖິງຄາລີເລ ດັ່ງນັ້ນປິລາດຈຶ່ງບອກພວກເຂົາໃຫ້ເອົາພຣະເຢຊູໄປຫາທ່ານເຮໂຣດ ຜູ້ເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວ ແລະຄາລີເລເປັນເຂດປົກຄອງຂອງກະສັດເຮໂຣດ. ການທີ່ປິລາດສົ່ງພຣະເຢຊູໄປຫາເຮໂຣດນັ້ນເປັນການລ້າງມື ຫລືເປັນທາງອອກຈາກການຕັດສິນຂອງປິລາດ. ສ່ວນເຮໂຣດເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢຊູຈາກ ໂຢຮັນ ບັບຕິສໂຕ ແລະໄດ້ຍິນຈາກປາກຂ້າຮາຊການຂອງທ່ານ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຢຊູຈັກເທື່ອ ແລະທ່ານກໍຫວັງໃຈວ່າຈະເຫັນພຣະເຢຊູເຮັດການອັສຈັນດ້ວຍສາຍຕາຂອງທ່ານ (ຂໍ້ 8). ແຕ່ເຮໂຣດໄດ້ຄິດຜິດທີ່ຈະເຫັນພຣະອົງສະແດງການອັສຈັນ ເພາະພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນນັກສະແດງມານຍາກິນ.

ເມື່ອເຂົາພາພຣະເຢຊູມາຕໍ່ໜ້າທ່ານແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງຖາມຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ ກ່ຽວກັບການອັສຈັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດມາ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງຕອບ ກໍເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າເຮໂຣດເປັນຄົນໃຈແຂງກະດ້າງ ຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະບໍ່ປາກົດກວ່າ, ເມື່ອພຣະເຢຊູບໍ່ຕອບ ຫລືປະຕິເສດທີ່ຈະສະແດງການອັສຈັນເຮໂຣດກໍໃຈຮ້າຍ "ຝ່າຍພວກປະໂຮທິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທັມກໍຍືນຊື່ນພ້ອງພຣະອົງຢ່າງແຂງແຮງ ແລະເຮໂຣດກັບພວກທະຫານຂອງທ່ານໄດ້ດູໝິ່ນເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ ແລະເອົາເສື້ອໂຕງົງງາມມາຫົ່ມໃຫ້ພຣະອົງ ແລ້ວສົ່ງພຣະອົງຄົນໄປຫາປິລາດ ຝ່າຍປິລາດກັບເຮໂຣດໄດ້ຄົນດີກັນໃນວັນນັ້ນ ດ້ວຍວ່າແຕ່ກ່ອນເປັນສັດຕູກັນ" (ຂໍ້ 10-12). ພວກປະໂຮທິດໃຈຮ້າຍຂຶ້ນກວ່າເດີມເພາະເຂົາຄິດວ່າຄັ້ງນີ້ເຂົາຄົງໄດ້ຍິນຄຳຕັດສິນປະຫານພຣະເຢຊູ ແຕ່ກັບມາເຫັນເຮໂຣດເອົາເສື້ອໂຕງາມມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງເພື່ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍວ່າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວ ແລ້ວສົ່ງພຣະເຢຊູກັບຄືນໄປຫາປິລາດອີກເທື່ອນຶ່ງ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດປິລາດ ແລະເຮໂຣດຈຶ່ງຄົນດີເຂົ້າໃຈກັນໃນເວລານັ້ນ, ທັງສອງເຂົາເປັນສັດຕູກັນ.

3. ຕໍ່ໜ້າມະຫາຊົນ: (ລູກາ 23:13-25).

ເມື່ອເຂົາພາພຣະເຢຊູມາຮອດປີລາດເປັນເທື່ອທີສອງ ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງສືບສວນແລ້ວກ່າວກັບພວກເຈົ້ານາຍ ແລະມາຫາຊົນວ່າ " ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ພາຄົນນີ້ມາຫາເຮົາພ້ອງວ່າເປັນຄົນຊັກຊວນຮາຊດອນໃຫ້ຫລົງຜິດໄປ ແລະເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ສືບສວນຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານ ແລະບໍ່ເຫັນວ່າຄົນນີ້ມີຄວາມຜິດໃນຂໍ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍພ້ອງນັ້ນ " (ຂໍ້ 14). ທ່ານປີລາດກ່າວຄຳຈົງຈາກການສືບສວນແລ້ວບໍ່ເຫັນພຣະເຢຊູຜິດ ດັ່ງທີ່ເຂົາກ່າວຫາແລ້ວຍັງກ່າວຢຳເປັນຄຳດຽວກັນກັບກະສັດເຮໂຣດວ່າ " ແລະເຮໂຣດກໍບໍ່ເຫັນມີຄວາມຜິດເໝືອນກັນ ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ສົ່ງຕົວຄົນນີ້ກັບມາຫາເຮົາອີກແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດທີ່ສົມຄວນຈະຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຮົາຂຽນຜູ້ນີ້ແລ້ວກໍຈະປ່ອຍໄປ " (ຂໍ້ 15-16). ເມື່ອປີລາດສືບເບິ່ງບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຜິດຕາມຂໍ້ທີ່ເຂົາກ່າວຫາ ຈຶ່ງມີໃຈຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ມະຫາຊົນພໍໃຈທ່ານຈຶ່ງສະເໜີວ່າທ່ານຈະຂຽນຕິດ້ວຍແສ ແລ້ວກໍປ່ອຍໄປ ຕາມງານປະເພນີ ເພື່ອຈາຣືກເຖິງພຣະເຈົ້າປົດປ່ອຍເຂົາຈາກການເປັນຂ້າທາດທີ່ເອຍິບ ແລະງານນີ້ໄດ້ປະຕິບັດກັນມາຈົນເປັນປະເພນີປະຈຳປີຈົນເຖິງວັນນັ້ນ .

ພໍແຕ່ເຂົາໄດ້ຍິນຄຳສະເໜີຂຽນຕິດ້ວຍແສ ເຂົາແຮງຮ້ອງເປັນສຽງດຽວກັນ ວ່າ " ເອົາມັນໄປຂ້າເສັງ ແລ້ວຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ພວກເຮົາ " (ຂໍ້ 18). ປີລາດຈຶ່ງຕັ້ງຕົ້ນໂຕ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ " ຄົງເຮັດຫຍັງ ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນມີຜິດອັນໃດທີ່ສົມຄວນຈະໃຫ້ຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຮົາຂຽນແລ້ວກໍຈະປ່ອຍເສັງ " (ຂໍ້ 22). ປີລາດຍັງຍິນເວົ້າຄວາມເກົ່າ ຄືບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສົມຄວນຂຽນຕິດ້ວຍແສ ແລ້ວກໍປ່ອຍໄປເໝືອນເດີມ, ເຖິງແມ່ນປີລາດຈະຕໍ່ວ່າເຂົາແນວໃດກໍຕາມ ເຂົາກໍບໍ່ຍອມແລະແຮງເບິ່ງສຽງພ້ອມກັນຈົນປີລາດຍ້ານ ຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຮັດຕາມໃຈເຂົາ " ຝ່າຍຄົນທັງປວງກໍພ້ອມກັນຮ້ອງສຽງດັງ ເພື່ອຈະໃຫ້ຄົງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະສຽງຂອງເຂົາກໍຂະນະ ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງຕັດສິນໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມຂໍຮ້ອງຂອງເຂົາ ທ່ານຈຶ່ງປ່ອຍຄົນທີ່ເຂົາຂໍນັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ຕິດຄຸກຢູ່ເພາະການຈະລາຈົນແລະການຂ້າຄົນ ແຕ່ໄດ້ມອບພຣະເຢຊູໄວ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາ " (ຂໍ້ 23-25).

4. ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ: (ລູກາ 23: 26-49)

ປີລາດແລະເຮໂຣດ ບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຕົວພຣະເຢຊູ ສ່ວນພວກມະຫາປະໂລຫິດ, ພວກນັກທັມຟາຣີຊາຍ ແລະຊາດູກາຍ ເບິ່ງພຣະເຢຊູເຕັມໄດ້ດ້ວຍຄວາມຜິດອັນໃຫຍ່ຫລວງຈຶ່ງພາກັນຕັດສິນດ້ວຍສິດອຳນາດເຂົາເອງນຳເອົາພຣະເຢຊູອອກໄປ ທັງທຸບຕີ ແລະນຳເອົາພຣະເຢຊູໄປບ່ອນຂ້ານັກໂທດທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ໃນຂະນະທີ່ເຂົາໃຫ້ພຣະອົງແບກໄມ້ກາງແຂນໄປນັ້ນ ເຂົາໄດ້ຂຽນຕິ, ດ່າວ່າ, ຖ້ືມນ້ຳລາຍໃສ່ໜ້າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງທັງເຈັບ, ທັງເມື່ອຍຈົນແບກກາງແຂນໄປບໍ່ໄດ້ ເວລານັ້ນມີຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ຊີໂມນ ມາຈາກບ້ານນອກເພື່ອເຂົ້າມາງານເທສການ ເຂົາໄດ້ໃຫ້ຊາຍນັ້ນຊ່ອຍແບກກາງແຂນພຣະອົງໄປ, ນັກສາສນາສາດບອກວ່າຊາຍນີ້ແມ່ນເຈົ້າເມືອງໆນ້ອຍນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ຊາຍເຮັນນິກາ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 27:32). ຊາຍຜູ້ນີ້ບໍ່ເຄີຍມີຊື່ໃນພຣະຄຳພີບ່ອນອື່ນນອກຈາກຕອນແບກກາງແຂນນີ້. ເຮືອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຫັນວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະໄດ້ລອດພື້ນໃນວັນສຸດທ້າຍເມື່ອລາວຍອມເຊື່ອ ເໝືອນດັ່ງໂຈນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຖືກຄົງຮວມກັບພຣະເຢຊູໄດ້ລອດພື້ນໃນນາທິສຸດທ້າຍ.

ບ່ອນທີ່ເຂົາຄົງພຣະເຢຊູວັນນັ້ນ ເຂົາໄດ້ເອົາຜູ້ຮ້າຍສອງຄົນທີ່ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ກ່າວມາກ່ອນວ່າເປັນຜູ້ຮ້າຍແນວໃດ? ເຂົາຢູ່ຄຸກຄົນປານໃດແລ້ວ? ແຕ່ວັນນີ້ເຂົາທັງສອງຖືກຄົງໄວ້ຜູ້ນຶ່ງເບື້ອງຊ້າຍ ແລະອີກຜູ້ນຶ່ງເບື້ອງຂວາພຣະຫັດພຣະເຢຊູ ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະເຢຊູຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດຈະຖືກປະທານຮ່ວມກັບພວກຜູ້ຮ້າຍສອງຄົນ ຊຶ່ງເປັນພາບພົດພຣະເຢຊູຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄົນຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຊົງວາຍພຣະຊົນຖ້າມກາງໂຈນຮ້າຍແນວນັ້ນ(ຂໍ້ 32). ພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນວ່າ “ ໂອ ພຣະບິດາເຈົ້າ, ຂໍໂຜດອະພັຍໂທດເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາກຳລັງເຮັດອັນໃດ ” (ຂໍ້ 34). ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະອົງຍັງອ້ອນວອນຂໍພຣະເຈົ້າຊົງອະພັຍພວກເຂົາ.

5. ພຣະເຢຊູບໍ່ຜິດອັນໃດ: (ລູກາ 23: 33-43).

ຫາກເຮົາເບິ່ງຄົນຫລັງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນໃນສວນເຄັດເຊມາເນນັ້ນ ໄດ້ຊົງອ້ອນວອນວ່າ "ພຣະບິດາເອີຍ, ຖ້າພໍພຣະທັຍຂໍໃຫ້ຈອກນນີ້ເຄື່ອນຍ້າຍໄປຈາກລູກທ້ອນ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປາຖນາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ" (ລູກາ 22:42). ແປວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຂໍເອົາຄວາມທໍຣະມານອອກຈາກພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຍັງກ່າວອີກວ່າ ແຕ່ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ແປວ່າພຽງແຕ່ຂໍເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ກະບໍ່ເປັນຫຍັງ. ເຮືອງນີ້ສອນເຮົາໃນການອ້ອນວອນວ່າ ຢ່າອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແຜນການ ຫລືເປັນໄປຕາມໃຈເຮົາ ແຕ່ໃຫ້ຄິດເສັ້ງວ່າ ການອ້ອນວອນເປັນໂອກາດທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງເວົ້າລິມໂກ້ຊິດກັບພຣະບິດາ. ພຣະເຢຊູຊົງເລີ້ມຕົ້ນວ່າ (ອັບບາ) ແປວ່າ (ພໍ່), ຄຳວ່າພໍ່ຕອນນີ້ມັນຄ້າຍຄືກັບລູກຂອງເຮົາເລີ້ມຕົ້ນຮຽນເວົ້າ ຕອນເປັນເດັກນ້ອຍອ່ອນນັ້ນມັກຈະເວົ້າວ່າ ແດດີ (ພໍ່), ມາມີ (ແມ່) ຄຳເວົ້າຂອງລູກຄຳນີ້ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເປັນພໍ່ແລະແມ່ດີໃຈແລະຢາກຟັງບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ຕົກມາຕອນທີ່ພຣະອົງຊົງຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນພຣະອົງກໍເວົ້າອີກວ່າ " ໂອພຣະບິດາເຈົ້າ ຂໍໂຜດອະພັຍໂທດເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາກຳລັງເຮັດອັນໃດ " ໃນຄຳອ້ອນວອນຕອນນີ້ ທີ່ໂຮງຮຽນພຣະຄັມພິມິການໂຕ້ຖຽງກັນວ່າ ພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອພວກທີ່ຈັບພຣະອົງໄປປະທານບໍ່? ຫລືອ້ອນວອນເພື່ອໂຈນຮ້າຍທີ່ຢູ່ຂ້າງຊ້າຍແລະຂວາພຣະອົງ? ລາງຄົນມີຄຳເຫັນວ່າ ພຣະອົງອ້ອນວອນເພື່ອພວກທະຫານ, ລາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະອົງອ້ອນວອນເພື່ອໂຈນ ແລະລາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະອົງຊົງອ້ອນວອນເພື່ອທຸກຄົນ ທີ່ບໍ່ຮູ້ເມື່ອວ່າຕົນເອງກຳລັງເຮັດອັນໃດ. ເພາະວ່າ:

1. ພວກທະຫານໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ (ຂໍ້ 36-37).
2. ຝ່າຍຜູ້ຮ້າຍຜູ້ນຶ່ງກໍເວົ້າໝິ່ນປມາດພຣະອົງ (ຂໍ້ 39), ແລະ
3. ຜູ້ຮ້າຍຜູ້ທີສອງໄດ້ຫ້າມປາມຜູ້ຮ້າຍຜູ້ທີນຶ່ງບໍ່ໃຫ້ເວົ້າແນວນັ້ນ ລາວຍັງເວົ້າແລະສາຣະພາບອີກວ່າ ພວກເຂົາ, ໂຈນທັງສອງສົມຄວນຕາຍ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດເລີຍ, ລາວຍັງເວົ້າກັບພຣະອົງອີກວ່າ “ພຣະເຢຊູເອີຍ, ເມື່ອໃດທ່ານມາໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານ ຂໍຈົ່ງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍແດ່” (ຂໍ້ 42) ແປວ່າ ລາວຮັບເຊື່ອພຣະເຢຊູ " ຝ່າຍພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ວັນນີ້ທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາໃນທີ່ສຸຂເສີມ” (ຂໍ້ 43). ແປວ່າລາວໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແລ້ວ.

ເບິ່ງຕິ! ແມ່ນແຕ່ໂຈນຮ້າຍກະຍັງເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດ. ທ່ານປິລາດກໍເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດ
ຜິດອັນໃດ, ກະສັດເຮໂຣດກໍບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ. ຈາກກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນ, ລົງເຖິງເຈົ້າ
ແຂວງ ແລະລົງເຖິງໂຈນຮ້າຍ ນັບໄດ້ວ່າເປັນສາມລະດັບຄົນ ຍັງຍືນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ. ແມ່ນ
ແລ້ວ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຜິດ ຜູ້ທີ່ຜິດແລະບາບນັ້ນແມ່ນເຮົາທັງຫລາຍ, ທີ່ພຣະອົງຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນກໍ
ຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ຫາກພຣະອົງບໍ່ຕາຍ ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ຫາຍເປັນ
ແນ່, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງເປັນໜີ້ພຣະຄຸນພຣະເຢຊູ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນພຣະທັມລູກາໄດ້ສອນເຮົາວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ອະພິຍຄວາມຜິດບາບເຮົາແນວໃດ?
2. ພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນສານດ້ວຍເຫດອັນໃດ?
3. ໃນຄໍາສືບສວນຂອງປິລາດຄັ້ງນຶ່ງ ແລະຄັ້ງສອງມີຜົນແນວໃດ?
4. ກະສັດເຮໂຣດມີຄໍາເຫັນແນວໃດໃນຄໍາກ່າວຫາຂອງພວກປະໂຮທິດ?
5. ທ່ານເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດກັບທ່ານຊີໂມນໄທກີເຣເນ ທີ່ບໍ່ເຄີຍເວົ້າຈັກເທື່ອມາແບກກາງແຂນພຣະເຢຊູ?
6. ກ່ຽວກັບໂຈນຮ້າຍສອງຄົນນັ້ນມີຄວາມໝາຍສໍາລັບທ່ານແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ພື້ນແລ້ວພົບກັບສາວົກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 24: 1-12, 33-49
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ລູກາ 24
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເປັນໄປຕາມຄຳທຳນວາຍ ແລະເປັນທາງດຽວໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ພື້ນ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ການຄົ້ນພຣະຊົນມີຄວາມສຳຄັນອັນໃດຕໍ່ພວກເຮົາ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າການຄົ້ນພຣະຊົນຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະຄຣິດ.

ບົດນຳ

ພຣະອົງຊົງໃຫ້ສາວົກພິສູດດ້ວຍການໃຫ້ສາວົກຜູ້ນຶ່ງຈັບບາຍບ່ອນທີ່ເຂົາແທງພຣະອົງ, ຊົງເວົ້າກັບສາວົກ, ຊົງຮັບທານນຳສາວົກ ເພື່ອພິສູດວ່າແມ່ນພຣະອົງຊົງຄົນມາຈາກຕາຍແທ້ໆ ເມື່ອເຂົາພິສູດແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງສາວົກໃຫ້ນຳເອົາຂ່າວດີນີ້ອອກໄປບອກຄົນທົ່ວໂລກ.

1. ພວກຜູ້ຍິງໄປອຸບໂມງ: (ລູກາ 24:1-12).

ວັນພຣະຫັດແມ່ນວັນທີ່ພຣະອົງກິນສິນມາສະນິດຮ່ວມກັບພວກສາວົກ ແລະຖືກຈັບໃນຄືນນັ້ນ. ວັນສຸກເປັນວັນທີ່ພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ວັນເສົາເປັນວັນຖ້ວນສອງທີ່ພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນ ເຮັດໃຫ້ບັນຍາກາດທັງໝົດມີດຽບ, ພວກສາວົກກຳພາກັນຍ້ານທີ່ຈະອອກຂ້າງນອກ ຈຶ່ງພາກັນອັດຕູຂັງຕົນເອງທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ. ວັນອາທິດເປັນວັນຖ້ວນສາມທີ່ຊົງຖືກບັນຈຸພຣະສົບໄວ້ໃນອຸບໂມງ ພວກແມ່ຍິງຄິດແລະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະສົບຄົງຈະເໝົາເປື້ອຍແລ້ວຈຶ່ງພາກັນໄປເພື່ອບົວຣະບັດສົບ ແລະເພື່ອນະມັສການພຣະອົງ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເກີນກວ່າຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເຊົ້າວັນອາທິດ ຊຶ່ງເປັນວັນຖ້ວນສາມທີ່ພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນ. ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄປຮອດອຸບໂມງຝັງສົບ ກໍປາກົດເຫັນວ່າຫີນທີ່ບິດປາກອຸບໂມງນັ້ນໄດ້ຖືກເປີດອອກແລ້ວ ແລະພຣະສົບກໍບໍ່ເຫັນຢູ່ໃນອຸບໂມງນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງພາກັນສົງສິນເທບໍ່ຮູ້ຈັກຈະເຮັດແນວໃດ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງສົງສິນເທຢູ່ນັ້ນ ໄດ້ມີເທວະດາສອງອົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກົດຕົວຂຶ້ນດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງອັນງົດງາມຈົນເຫລື້ອມຕາ ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຍ້ານຈົນຕົວສິ້ນແລ້ວກໍມໝ້າລົງດິນ ເມື່ອນັ້ນເທວະດາໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ “ພວກນາງຊອກຄົນເປັນໃນໝູ່ຄົນຕາຍເຮັດຫຍັງ(ພຣະອົງບໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ແຕ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ) ຈຶ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບທ່ານທັງຫລາຍ ເມື່ອພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນແຂວງຄາລີເລນັ້ນວ່າບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືຄົນບາບ ຈະຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລະໃນວັນຖ້ວນສາມກໍຈະຄົນມາອີກ” (ຂໍ້ 5-7), ພາບພົດຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າວາດພາບເຫັນວ່າ ຫາກຜູ້ໃດຊອກສແວງຫາພຣະເຢ

ຊູເໜືອນດັ່ງພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ ເຖິງແມ່ນຊີວິດຈະສົງສິນເທກໍຕາມ ທູດສວັນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍບອກ ທາງແກ້ໄຂໃຫ້ຜູ້ນັ້ນ.

ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເທວະດາແລ້ວ ກໍຄິດເຖິງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຢຊູ ແລ້ວກໍຟ້າວກັບໄປ ບອກເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃຫ້ພວກສາວິກທີ່ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງໄດ້ຟັງ, ເລື່ອງນີ້ບັນດາຄະນະ ສະຕຣີຈິ່ງພາກັນເວົ້າວ່າ ແມ່ຍິງເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດກ່ອນພວກຜູ້ຊາຍແລະຍັງບອກຂ່າວປະເສີດນີ້ ໃຫ້ພວກສາວິກອີກ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພວກສາວິກຍັງບໍ່ເຊື່ອຈຶ່ງກັນໄປຍັງອຸບໂມງເພື່ອພິສູດຄໍາເວົ້າຂອງພວກ ແມ່ຍິງ " ຝ່າຍພວກອັດສາວິກບໍ່ເຊື່ອຄໍາເວົ້າຂອງພວກຜູ້ຍິງ ເພາະຖືວ່າເປັນຄໍາເວົ້າເບົາໆ (ແຕ່ເປໂຕໄດ້ລຸກ ຂຶ້ນແລ່ນມາຍັງອຸບໂມງ ເມື່ອກົມລົງກໍເຫັນແຕ່ຜ້າທີ່ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງກັບໄປດ້ວຍຄິດປລາດໃຈເຖິງເຫດການຊຶ່ງ ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ) " (ຂໍ້ 11-12).

2. ເສັ້ນທາງໄປເອມາອູດ: (ລູກາ 24:13-35)

ຍັງມີສາວິກສອງຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນສາວິກໃນຈຳນວນສິບສອງຄົນ ໄດ້ພາກັນເດີນທາງຈາກເອມາອູດເພື່ອເຂົ້າໄປ ໃນງານປັສຄາປະຈຳປີທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ສາວິກທັງສອງເຫັນເຫດການທີ່ເຂົາໄດ້ປະທານພຣະເຢຊູ ແລະໄດ້ ເຫັນເຂົາເອົາພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູໄປບັນຈຸໄວ້ທີ່ອຸບໂມງໃນແລງວັນສຸກນັ້ນ, ວັນດຽວກັນທີ່ພວກແມ່ຍິງໄປ ລາຍງານຕໍ່ສາວິກຄົວັນອາທິດນັ້ນ, ສາວິກທັງສອງເດີນທາງດ້ວຍການຍ່າງຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອກັບບ້ານ ທີ່ເອມາອູດ, ລະຍະການເດີນທາງຍ່າງປະມານຫົກພັນວາ (ຄົນໃນສມັຍບູຮານຈະວັດແທກດ້ວຍສອກ ຫລື ດ້ວຍວາ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າຈັກກິໂລແມັດ ຫລືຈັກໄມ ເພາະລາຍຄົນເວົ້າວ່າ ປະມານ 7 ໄມ ລາຍຄົນ ເວົ້າວ່າ 15 ໄມ) ຍ່າງໃດກໍດີລະຍະທາງນີ້ບໍ່ວ່າໄກສົມຄວນໃນການເດີນດ້ວຍການຍ່າງທີ່ບໍ່ແມ່ນຖົນທຶນ ທາງຄືສມັຍປັຈຸບັນ. " ເຂົາທັງສອງໄດ້ສົນທະນາກັນເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ເມື່ອເຂົາກຳລັງສົນທະນາ ໄຕ່ຖາມກັນຢູ່ ພຣະເຢຊູກໍສະເດັດເຂົ້າມາໃກ້ເຂົາ ແລ້ວໄດ້ສະເດັດຮ່ວມທາງກັບເຂົາໄປ ແຕ່ຕາຂອງເຂົາໄດ້ ຖືກຊົງບັງລັບໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ " (ຂໍ້ 14-16). ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ປົກບັງ ເຂົາໄວ້ໃນເວລານັ້ນ ແຕ່ຫາກເຮົາມາເບິ່ງຄຳອຸປະມາຂອງພຣະອົງໃນ ລູກາ 20:9-18 ອາດເປີດເຜີຍໃຫ້ເຮົາ ເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງ. ອີກຢ່າງເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າສາວິກທັງສອງເຄີຍເຫັນພຣະເຢຊູມາກ່ອນຫລືບໍ່? ສ່ວນພວກເຮົາຜູ້ເປັນ ຄຣິສຕຽນໃນວັນນີ້ກໍເຊັ່ນກັນ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນພຣະເຢຊູ ຫາກພຣະອົງມາປາກົດໃນຖ້ຳມາກາງຫ້ອງຮຽນຂອງ ເຮົາຈະຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງຢ່າງໃດ?

ເມື່ອສາວິກແລະພຣະເຢຊູເດີນທາງມາໄກ້ບ້ານເອມາອູດແລ້ວ " ພຣະອົງຊົງເຮັດເຫມືອນກັບວ່າຈະສະເດັດ ເລີຍໄປ ແຕ່ເຂົາທັງສອງໄດ້ໜ່ວງໜ່ວງທູນພຣະອົງວ່າ, "ເຊີນທ່ານມາພັກເຊົາຢູ່ກັບເຮົາ ເພາະວ່າເວລາກໍ ຈວນຈະຄຳແລ້ວ ແລະວັນກໍລ່ວງໄປຫລາຍແລ້ວ " (ຂໍ້ 28-29). ແລ້ວພຣະອົງກໍເຂົ້າໄປພັກແລະກິນເຂົ້າປາ ອາຫານຮ່ວມກັບເຂົາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງ ໂດຍການຫັກເຂົ້າຈີ່ແລ້ວຍິນໃຫ້ເຂົາ " ແລະ ຕາຂອງເຂົາກໍຖືກຊົງປິດອອກ ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຫາຍໄປຈາກເຂົາເສັງ " (ຂໍ້ 31). ນີ້ຄືພາບພົດຂອງພຣະວິນ

ຍານພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ທຸກບ່ອນ ຫາກຜູ້ໃດເຊີນພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໃຈຜູ້ນັ້ນຈະຮູ້ຈັກພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຄືພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປີດຕາໃຈຂອງຜູ້ນັ້ນໃຫ້ພົບທິນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.

ເມື່ອສາວົກທັງສອງຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູແລ້ວ ທັງສອງບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າຈຶ່ງພາກັນພ້າວລຸກຍ່າງກັບຄືນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍທັງໆທີ່ເຂົາຫາກຢ່າງຈາກເຢຣູຊາເລັມມາບ້ານ(ຂໍ້ 33ກ) ສາວົກທັງສອງພ້າວໄປນັ້ນເພາະຂ່າວປະເສີດເຮືອງການຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນເຂົາໄດ້ ເຫັນກັບຕາ, ໄດ້ຟັງດ້ວຍຫູ ແລະໄດ້ສິນທະນາ ແລະຮ່ວມຮັບທານນຳພຣະເຢຊູ, ສິ່ງເຫຼົ່າໄດ້ໃຫ້ກຳລັງວັງຊາເຂົາໃນການທີ່ຈະເດີນທາງໄປບອກຂ່າວດີນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກສາວົກທີ່ຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ຂໍ້ 33ຂ). " ຝ່າຍສອງຄົນນັ້ນໄດ້ເລົ່າຍັງເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມທາງ ແລະການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງເອງໂດຍການຊົງທັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ " (ຂໍ້ 25).

3. ປາກົດຕົວຄັ້ງສຸດທ້າຍ: (ລູກາ 24:36-44).

ໃນຂະນະທີ່ສາວົກທັງສອງກຳລັງເລົ່າເຮືອງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃຫ້ສາວົກ ສິບເອັດຄົນຟັງຢູ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປາກົດຕົວຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາທັງໝົດ " ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຢືນຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາ (ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, "ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ)." (ຂໍ້ 36), ໃນຂະນະນັ້ນພວກສາວົກພາກັນຕື່ນຕົນໃຈ ເພາະວ່າສາວົກທັງໝົດອັດປະຕູຢູ່ໃນຫ້ອງ ບໍ່ມີໃຜເປີດປະຕູໃຫ້ພຣະອົງ ແລະປະຕູກໍບໍ່ໄດ້ໄຂ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຢືນຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາຕົກໃຈຢ່າງຍິ່ງ ເພາະເຂົາຄິດວ່າແມ່ນຜີ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວວ່າ "ທ່ານທັງຫລາຍວຸ້ນວາຍເຮັດຫຍັງ ດ້ວຍເຫດໃດຄວາມຄິດສົງໄສສົນເຫງື່ອງເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ ຈຶ່ງເບິ່ງມືແລະຕີນຂອງເຮົາວ່າແມ່ນເຮົາເອງ ຈຶ່ງຄຳເບິ່ງຕົວເຮົາ ເພາະວ່າຜີບໍ່ມີເນື້ອບໍ່ມີດູກເໝືອນກັບທ່ານເຫັນເຮົາມືຢູ່ນີ້" (ຂໍ້ 38-39). ພຣະເຢຊູໄດ້ເລົ່າໂລມໃຈເຂົາບໍ່ໃຫ້ຢ້ານ ແລະຍັງບອກເຂົາມາເບິ່ງມືແລະຕີນທີ່ເຂົາຕອກຕະປູຍັງເປັນຮອຍບາດແຜຢູ່, ຫາກເບິ່ງບໍ່ຄັກໃຈກໍເຊີນຈັບບາຍຕີນຕົວ ທີ່ເປັນຮ່າງກາຍມະນຸດທີ່ຍັງມີຄອຍບາດແຜທີ່ເຂົາແທງຂ້າງພຣະອົງຢູ່.

ເບິ່ງເໝືອນວ່າພວກສາວົກຍັງສົງສັຍຢູ່ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູແທ້ບໍ່? ແມ່ນຄົນແທ້ບໍ່? ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງອ່ານໃຈເຂົາໄດ້ຈຶ່ງເວົ້າກັບສາວົກຕໍ່ໄປວ່າ "ທີ່ນີ້ພວກທ່ານມີຫຍັງກິນແດ່ຫລື" ແລະເຂົາກໍເອົາປາບຶ້ງຕ່ອນນຶ່ງມາຖວາຍພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງຮັບມາສເວີຍຕໍ່ໜ້າເຂົາ" (ຂໍ້ 41-43) ການທີ່ພຣະອົງຊົງຖາມກິນບໍ່ແມ່ນພຣະອົງຊົງຫົວ ແຕ່ເພື່ອພິສູດໃຫ້ເປັນວ່າ ແມ່ນພຣະອົງຊົງຟື້ນຄືນມາເປັນມະນຸດ ກິນເຂົ້າປາອາຫານເໝືອນດັ່ງຄົນທົ່ວໄປ. (ຄົນລາວມັກເຊື່ອແນວນີ້; ຂອງໄປໄຫວ້ຜີຍັງຄືເກົ່າ ເມື່ອແລ້ວພິທີໄຫວ້ຜີແລ້ວ ຄົນມັກຈະເອົາມາກິນ ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜີກິນອາຍ ຄົນບາຍຕ່ອນ).

4. ຊົງກ່າວເຖິງພຣະຣາຊກິດ: (ລູກາ 24:45-49).

ພຣະເຢຊູຍັງຢູ່ກັບພວກສາວົກຈົນຫລາຍວັນຜ່ານພື້ນໄປ (ແປວ່າໃນຣະຫວ່າງ ຂໍ້ 44 ແລະ 45 ນັ້ນບໍ່ແມ່ວັນດຽວກັນ). ລູກາບອກວ່າ " ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດົນຈິດໃຈຂອງເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ" (ຂໍ້ 45). ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ? ຫລືວ່າວ່າຫລາຍຢ່າງທີ່ຜ່ານມາພວກສາວົກກະຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະ

ຄັມພິບໍ່? ຫລືເປັນຍ້ອນຄວາມເສີຍຊ້າໃນຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ແລະຍັງເສີຍຊ້າຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ເຊັ່ນ; ພວກ ແມ່ຍິງທີ່ໄປອຸບໂມງຝັງສືບກໍໄດ້ມາບອກແລ້ວ ເຂົາກະຍັງບໍ່ເຊື່ອ, ຕອນນີ້ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຖ້າມກາງເຂົາງ ກະຍັງບໍ່ເຊື່ອ, ຈົນພຣະອົງໃຫ້ເຂົາຈັບບາຍພຣະອົງ ແລະຖາມກິນເຂົ້າປາອາຫານນຳເຂົາອີກ, ມາເຖິງປານນີ້ ສາວິກກໍຕັ້ງຕົ້ນເຊື່ອຢ່າງຄັກແນ່ບໍ່?, ຫລືວ່າພຣະຄັມພິນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າ (ພຣະເຢຊູ) ບັນດານ ໃຈພຸ້ນບໍ່ຈິ່ງເຂົ້າໃຈໄດ້? ຈິງແທ້, ພຣະຄັມພິເປັນມາດ້ວຍອິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນການທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ພຣະຄັມພິນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຊື່ອແລະຍຳເຖງໃນພຣະເຈົ້າເສີຍກ່ອນຈິ່ງຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ແຕ່ຫາກຜູ້ໃດຊອກ ສແວງຫາເຂົ້າໃຈກ່ອນຈິ່ງເຊື່ອນັ້ນເປັນໄປໄດ້ຍາກຫລາຍ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວພຣະຣາຊກິດການເສດັດມາບັງເກີດເປັນມະນຸດໃຫ້ສາວິກໄດ້ຮັບຟັງໂດຍອ້າງເຖິງພຣະທັມ ເອຊາຢາ 61 ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະອົງໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ແລະຍັງບອກພວກສາວິກວ່າ " ຝ່າຍທ່ານທັງຫລາຍເປັນ ພຍານໃນການທັງຫລາຍນັ້ນ " (ຂໍ້ 47). ແປວ່າຊົງສັ່ງໃຫ້ສາວິກອອກໄປເປັນພະຍານເລີ້ມຈາກບ່ອນເຂົາຢູ່ຄື ກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນຕົ້ນໄປ, ແລະຍັງບອກສາວິກວ່າ " ຝ່າຍພວກທ່ານຈົ່ງຄອຍຢູ່ໃນກຸງ ຈົນກວ່າພວກທ່ານ ຈະໄດ້ປະກອບດ້ວຍອິດເດດທີ່ມາຈາກເບື້ອງເທິງ " (ຂໍ້ 49) ແປວ່າໃຫ້ລໍຖ້າທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຮັບອິດ ເດດພຣະວິນຍານໃນການປະກາດຂ່າວດີ.

ຄຳຖາມ:

1. ພວກແມ່ຍິງພາກັນໄປອຸບໂມງແຕ່ເຊົ້າມືດ ເພື່ອເຮັດຫຍັງ?
2. ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄປເວົ້າເຣື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນທີ່ອຸບໂມງພວກສາວິກເຮັດແນວໃດ?
3. ສາວິກສອງຄົນຢ່າງກັບບ້ານເອມາອູດນັ້ນມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
4. ສາວິກສອງຄົນເອົາເຫື່ອແຮງມາແຕ່ໃສ ຈົ່ງຢ່າງກັບຄືນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ?
6. ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດໃນຖ້າມກາງເຂົາ ເປັນຫຍັງເຂົາຈິ່ງບໍ່ເຊື່ອ?

ຫວ